

## PROČ DINGIR

Některé starověké jazyky měly zajímavý zvyk, který spočíval v tom, že do psaného textu vkládaly tzv. ideogramy. Byly to značky, které předjímaly vlastnosti následného slova. A tak se např. v klínopisných textech vkládal před každou věc ze dřeva (jako např. strom, ale i stůl nebo židli) znak pro dřevo. Před rybníky, řeky apod. se vkládal znak pro vodu atd. Podobně existoval i zvláštní znak, který se musel napsat před jméno jakékoli božské bytosti nebo boha. Této značce, upozorňující na božskost toho, co bude následovat, se většinou říká podle starého sumerského označení pro boha, DINGIR. Toto slovo je pak zároveň i pravděpodobně vůbec nejstarším označením pro božskou bytost, jaké známe.

Zajímavé je, že klínový znak, který se jako označení DINGIR používá, je ve skutečnosti obrázkem hvězdy, která představuje směr, k němuž člověk hledí a k němuž se upíná. Znak DINGIR se tak může pro nás stát symbolem jistě nezanedbatelného rozměru lidství, který hledá něco, co ho přesahuje, na čem se může orientovat a k čemu může směřovat. Tato lidská touha nachází nejrozmanitější podoby v nejrozmanitějších kulturách a sociálních skupinách. A tak i v naší současné společnosti se setkáváme s desítkami nejrozmanitějších skupin, jež jsou výrazem tohoto rozměru člověka.

Chtěli bychom se tedy rozhlížet kolem sebe, pozorovat tuto náboženskou scénu a zamýšlet se nad tím, kdo nebo co je DINGIREM těch, kdo se k těmto skupinám hlásí, jak právě jejich DINGIR ovlivňuje jejich život a jaké formy jejich cesta za tímto cílem nabývá. Časopis DINGIR by tak měl pomoci porozumět oblasti, která je od pradávna neodmyslitelnou součástí života lidstva, a přesto zůstává pro mnohé nezmapovanou krajinou.

## POZVÁNÍ A KONTAKTY

**Semináře Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů v roce 2000.**

**14. ledna: Pražské společenství Kristovo**

**25. února: víra Bahá'í**

**31. března: Sri Chinmoy**

*(Vždy v Pastoračním středisku,  
Kolejní 4, Praha 6 od 10 hodin.)*

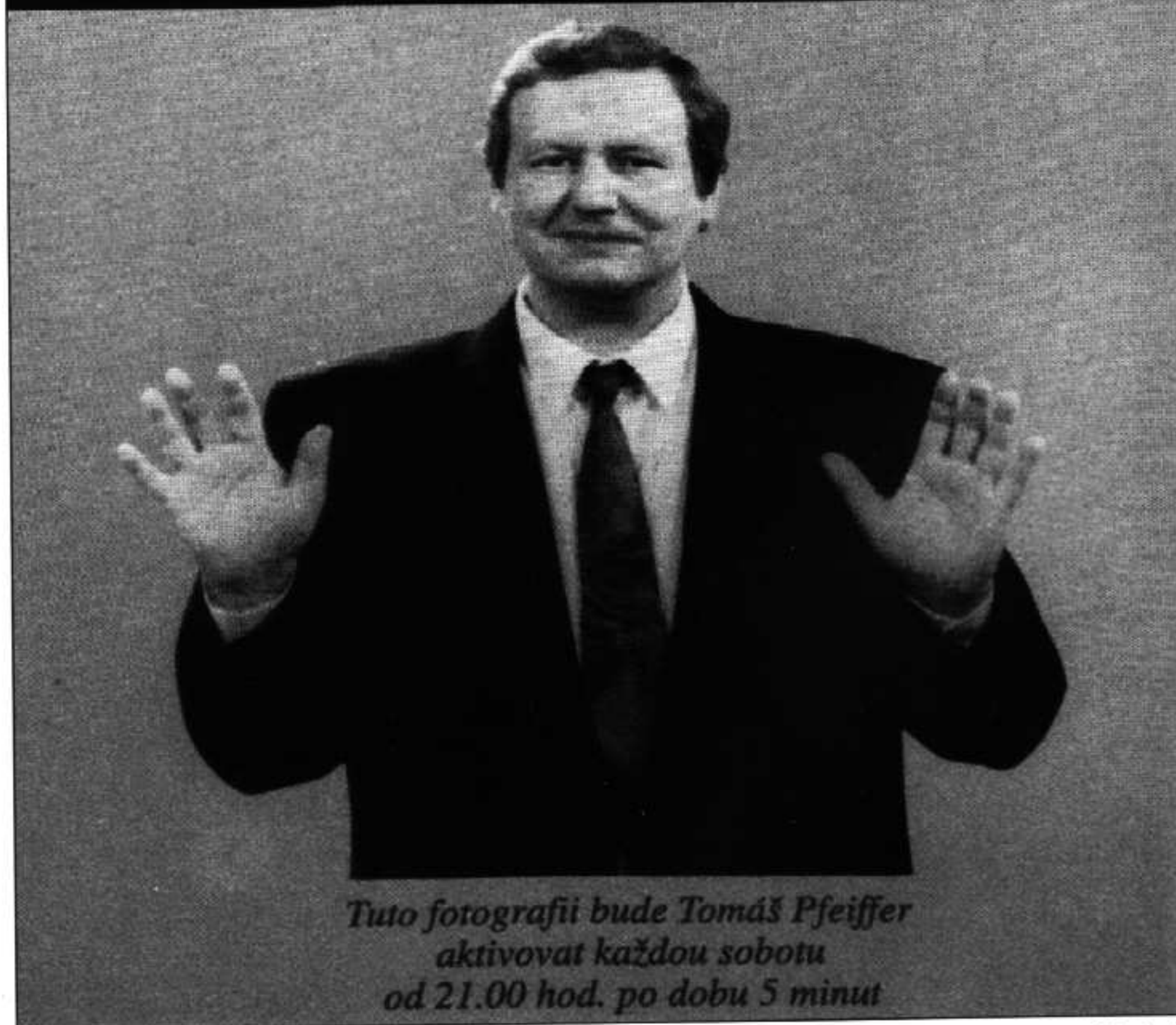
### Informace a kontakty:

Společnost pro studium sekt a nových náboženských směrů: Jankovcova 31, 17000, Praha 7, úřední hodiny: čtvrtek 15.<sup>30</sup> - 17.<sup>30</sup>, tel.: 02/83872222, e-mail: sssnns@dingir.cz, internet: www.sekty.cz • pobočka Brno: Gorkého 2, 60200, úřední hodiny: pondělí 16.<sup>00</sup> - 18.<sup>00</sup>, tel.: 05/41248780, e-mail: sssnns.brno@post.cz • Centrum pro prevenci v oblasti náboženských sekt: 17. listopadu 43, 77200, Olomouc, (Y.M.C.A.), úřední hodiny: středa 17.<sup>00</sup> - 20.<sup>00</sup>, tel.: 068/5221944, e-mail: cpons@cpons.cz, internet: www.cpons.cz • Poradna o náboženských sektách: Husitská teologická fakulta UK, Pacovská 350, 14000 Praha 4, tel.: 02/433386 nebo 433280, linka 37.



Biotronik Tomáš Pfeiffer (dole) dosáhl v Čechách značné popularity. Jeho nadace Bytí uspořádala finanční sbírku na výstavbu Biotronického centra sociální pomoci v Praze.

*Fotoreportáž najdete na 3. straně obálky.*



*Tuto fotografii bude Tomáš Pfeiffer  
aktivovat každou sobotu  
od 21.00 hod. po dobu 5 minut*

**Fotografie na obálce: Aštar Šeran, velitel Velké evakuační vesmírné flotily.**



Vážení čtenáři,

děkujeme za překvapivě vysoké množství kladných ohlasů na změnu grafické úpravy i na rozšíření počtu stran. Vaše ocenění se projevilo také tím, že náklad našeho časopisu opět stoupá.

Jako v každém čísle i tentokrát vítáme nové autory: RNDr. Igor Kapišinský, CSc., pracuje v Astronomickém ústavu Slovenské akademie věd v Bratislavě; Karel Pacner je redaktorem deníku Mladá fronta Dnes a Ivan Brezina reportérem Lidových novin. Posledně jmenovaný autor, který se i v tomto časopise věnuje analýze ekologického hnutí, vystudoval systematickou biologii a ekologii na Přírodovědecké fakultě UK a televizní publicistiku na Fakultě sociálních věd UK.

Zdeněk Vojtíšek, šéfredaktor

## ZOUFÁNÍ A DOUFÁNÍ KONCE TISÍCILETÍ ČEKÁNÍ NA ADVENT

ZDENĚK VOJTÍŠEK

První čtenáři tohoto čísla časopisu Dingir jej dostanou do rukou v době, která se označuje jako adventní. V adventu (z lat. adventus = příchod) se křesťané obrací do minulosti s vírou, že v dítěti Ježíši přišel boží syn (advent vrcholí Vánoce), a do budoucnosti s nadějí, že tento Ježíš přijde podruhé na konci věků a nastolí úplné a viditelné boží království.

Tento pohled do budoucnosti nese dvojí zřetelné poselství. Jednak se jím říká, že vše, co nás obklopuje, je konečné a pomíjivé. Světové říše, systémy, ba i pohoří a moře mají své časové ohraničení. To nejlepší i to nejhrůznější, co může člověk prožívat, je pouze dočasné a jako dočasné a relativní má být i vnímáno. A to druhé poselství: křesťan se toho, co přijde, nemusí bát. Vztah člověka a Boha, jak ho křesťané vnímají, je natolik silný, že vydrží třeba i konec světa, provázený apokalyptickými katastrofami.

Potřebu rovnováhy zoufání a doufání však nepocítují jen křesťané. I ta velká část západní civilizace, jež toto křesťanské poselství nepřijímá či jím není oslovena, má své vědomí konečnosti i své naděje. V poslední době se zdá, že křehkost tohoto světa je patrná více než kdy jindy. Jak ekonomicky poučení, tak ekologicky citliví lidé bijí na poplach hlasitě a nepřeslechnutelně. Zároveň ale Západ bolestně postrádá naděje. Některé naděje a optimistické víry, které snad mohly stoupající horečku úzkosti srazit, totiž téměř zmizely, např. víra v pokrok lidstva, který vyřeší všechny problémy.

Není tedy divu, že doba, která přináší více zoufání nad stavem přírody i společnosti, rychle vyžaduje i nová doufání. Někteří „zelení“ vkládají své naděje v člověka a v jeho duchovní obrodu, protože od jiných změn (např. zákonů či daní) si už rychlou záchranu životního prostředí a opuštění konzumního života společnosti neslibují. Jiní naopak opět pozvedají oči k nebi, protože věří, že lidstvo může být zachráněno už pouze zvenčí. Na nebesích ovšem nevyhlížejí po vzoru křesťanů příchod syna božího, ale velitele kosmických flotil.

Právě o tzv. ufologii a především o její náboženské poloze se dočtete v tomto čísle nejvíce. Zjistíte, že „ufologická“ zoufání a doufání jsou celkem logickým důsledkem stavu západní civilizace. I naděje na příchod (advent) mimozemšťanů je pochopitelná. Na vše ostatní (zvláště na hodnocení oprávněnosti tohoto zoufání a věrohodnosti tohoto doufání) je zatím příliš brzy. ■

Čekání na advent (Zdeněk Vojtíšek)	1
Lesk a bída astrologie (Igor Kapišinský)	2
Fialové trojúhelníky (Petr Velechovský)	4
Zelené náboženství I. (Ivan Brezina)	6
<b>Z domova</b>	
Otec Vladimír a jeho děti (Jiří Koubek)	9
Duše poputují na Jupiter (Martina Dvořáková)	10
Kam kráčí Aštar Benda (Jan Kotrč)	12
Olomoučtí kontaktéři (Jan Kotrč)	14
<b>Ze zahraničí</b>	
Raěliáni a Elohim (Tomáš Novotný)	16
Problém hladu vyřešen (Tomáš Novotný)	18
<b>Téma</b>	
Mimozemšťané u nás přistáli (Karel Pacner)	19
Ufologické náboženství (Ivan O. Štampach)	22
<b>Rozhovor</b>	
Maršana jsem ještě nikdy nepotkal (Martina Dvořáková)	24
<b>Info-servis</b>	26
<b>Recenze</b>	
Ufologie na lidové notě (Tomáš Novotný)	28
Jak mluvit se svědky (Petr Velechovský)	28
Lepší spisovatel než mesiáš (Martina Dvořáková)	29
<b>Práce studentů</b>	
Rady pro blízké členů sekt (Cecílie Militká)	30
Náboženství pro třetí tisíciletí (Karel Netík)	31
<b>Reflexe</b>	
Církev jako událost (Ivan O. Štampach)	32
Spor nekončí (Jiří Koubek)	33
Sri Chinmoy - náboženská osobnost (Pavel Řičan)	34
<b>Dopisy</b>	35



Stará věšebná metoda znovu na scéně

# LESK A BÍDA ASTROLOGIE

IGOR KAPIŠINSKÝ

Po rozkvětu astrologie za dob Ludvíka XII. a jejího vrcholu, který je spojen se jmény jako Regiomontanus (vlastním jménem Johannes Müller), M. Nostradamus a J. B. Morin, došlo k jejímu soumraku v průběhu 16. a 17. století. Tato staletí jsou spojena s nástupem nové přírodovědy a s osobnostmi, jako byli např. Descartes, Pascal, La Fontaine, Voltaire, Laplace, Kopernik, Galileo, Kepler, Newton a další. Po dalším prudkém rozvoji a převratných úspěších přírodních věd na přelomu 19. a 20. století (teorie relativity, kvantová mechanika ad.) se zdálo, že astrologické nauky jsou již navždy pochovány. A tak je „reinkarnace“ astrologie v dnešní době pro kriticky uvažujícího a přírodovědecky průměrně vzdělaného člověka nepochopitelná a šokující. Pro sociologa a psychiatra je to však jev již pochopitelnější.

Ať se nám to líbí nebo ne, na konci 20. století se opět setkáváme s tendencí dostat astrologii na univerzity, uznat ji za vědeckou disciplínu, ale také rozšířit její aplikaci v praktickém životě. A tak můžeme zažít situace, kdy se za asistence astrologů vyšetřují vraždy, kdy astrologové radí politickým špičkám, zřizují poradenskou službu pro snoubence, zasahují do zdravotnických služeb, budují „astrolékárny“ a stále častěji a suverénněji vystupují v našich médiích.

Podobná situace je i v západním světě. Bývalá modelka Elizabeth Theissierová se přeškolila na specialistku v politické astrologii a pracovala pro bývalého francouzského prezidenta, který sám podporoval návrat astrologie na Sor-

bonu. Astrologická rada radí izraelské vládě při důležitých rozhodováních, v německém Erlangenu vede Katedru astrologie prof. Pfaff a v Paříži je gigantické astrologické centrum umístěno přímo na Champs Elyseés. Móda astrologie dorazila i do Moskvy: Akademie astrologie má prý sídlo přímo v budově bývalé Vysoké stranické školy. Samozřejmě, že nejde pouze o nevinnou zábavu. Na lidské důvěřivosti vydělalo např. 5 tisíc německých astrologů jen za rok 1993 přibližně 100 milionů marek.

Z astrologických příruček a učebnic můžeme základní tezi klasické astrologie vyjádřit asi takto: „Budoucí či minulý osud člověka, zvířete, věci, ba i instituce je určen nebo ovlivněn zdánlivým postavením nebeských těles na obloze v čase jejich vzniku, zrození, početí, položení základního kamene.“ A již zde začíná bída tohoto učení.

Můžeme se astrologů např. ptát, proč neustále požadují přesné datum narození, když dobrý gynekolog umí ovlivnit čas porodu až o sedm dní? Zasahuje tím do osudu novorozence? Jak je to s předčasným porodem nebo při porodu císařským řezem? Jak se tímto nepřírozeným zásahem narušuje údajný vliv hvězd? Jaký čas se považuje za čas na-

rození? Je to okamžik prvního novorozence nadechnutí (podle J. Quingleyho), přestřihnutí pupeční šňůry (podle C. Aubierové) nebo až první pláč? Astrologové by se na tom už konečně měli dohodnout. Zásadnější je však logická otázka, proč se bere v úvahu čas narození, a ne okamžik početí? Nebo živý plod během devíti měsíců v těle matky ještě nic neovlivňuje? Pokud je však tím rozhodujícím momentem početí, proč se astrologové ptají na detaily týkající se termínu a místa narození?

Astrologická věštba sestává vlastně ze dvou úkonů. Prvním je sestavení či vypočítání horoskopového obrazce, druhým vyložení horoskopu, tedy interpretace (divinace). Pro první úkon je bezpodmínečně třeba zakreslit do horoskopu čtyři významné body, bez nichž astrologie nemůže existovat: ascendent a descendent, tedy východní, resp. západní průsečík ekliptiky a obzoru, a dále medium coeli a imum coeli, tedy průsečík ekliptiky s místním poledníkem nad, resp. pod obzorem, nebo jinak řečeno střed, resp. hlubinu nebe. Pro horoskop je dále třeba znát přesný čas a místo narození, efemeridy (ekliptikální délku světél), vypočítat polohy citlivých bodů, zjistit vzájemné aspekty planet, transformovat souřadnice pro příslušné potřeby, zvolit individuální domy atd.

Ovšem otázka, jak sestavit horoskop za polárním kruhem, může některé astrology přivést až k zuřivosti. Na polárním kruhu (nebo za ním) totiž neexistují ony čtyři základní prvky horoskopu, tedy ascendent, descendent, medium coeli a imum coeli! Eskymáci se tedy horoskopem pobavit nemohou.

Pavel Turnovský, český představitel transpersonální astrologie



Foto: Jan Koutný



Nevyřešenou otázkou jsou pro astrologii také jiné planety. Například z pohledu Pluta nemohou být například některé planety v opozici, a jako „Pluťanům“ by nám tedy chyběl astrologický tzv. zlý aspekt. Nebo jak sestavit horoskopy dětem, narozeným v kosmické lodi či v kosmických koloniích? Nebo proč dvojčata se stejným horoskopem velmi často nemají stejné životní osudy? Takových otázek je ještě mnoho.

Mohly by být pro astrologii nepřijemné, kdyby celý tento první úkon - sestavení obrazce - nebyla pouze pseudo-vědecká kouřová clona. Pro astrologii je totiž podstatný druhý úkon, a ten tuto clonu ve skutečnosti vůbec nepotřebuje. Divinace je totiž pouhým hádáním, které se může dít s horoskopem nebo i bez něho. Jde o umění, hraničící s psychologickým trikem, jak co nejlépe přizpůsobit interpretaci horoskopu očekávání zákazníka a vyvolat v něm subjektivní pocit spokojenosti.

Tato spokojenost však nemůže být pro astrologii argumentem. V tzv. kalifornském testu prof. Eysenck kromě jiného dokazuje, že pokud v horoskopu zaměníme zásadní pojmy, bude s ním člověk stejně spokojen, jako kdybychom nechali horoskop v původním stavu. Při pokusu ve Francii vyslovilo 80% respondentů spokojenost se svým horoskopem, i když jim byly úmyslně zaslány horoskopy dvaceti zločinců, kteří všichni skončili pod gilotinou. S podvrženými horoskopy 150 francouzských vrahů bylo při podobném testu manželů Gauquelinových spokojeno 94 % respondentů. G. Deanovi z Austrálie vyšlo, že i když vyměníme v horoskopech prakticky všechny pojmy za opačné, vysloví s nimi spokojenost téměř každý respondent. Prokázal to záměnou 22 pojmů v individuálních horoskopech. Fyzik S. Carlson uskutečnil revizi 116 horoskopů a dospěl pouze k 34 % úspěšnosti. Astronomové A. R. Cluver a P. Iann zjistili 10 % úspěšnost individuálních horoskopů. Při vědomí, že věštba z kávové sedliny či padajícího listí může teoreticky dosahovat až 50 % úspěšnosti, můžeme dojít k závěru, že astrologové neumějí ani hádat.

Z vědeckého hlediska je ovšem samozřejmé, že všechny děje na Zemi podléhají i kosmickým vlivům, neboť Země i s člověkem jsou součástí vesmíru. Kosmické vlivy jsou předmětem vědeckého výzkumu. Věda doposud zná

pouze čtyři silové či energetické interakce: silnou, slabou (tyto dvě se uplatňují v jádrech atomů), elektromagnetickou a gravitační. Astrologii se však nehodí ani jedna, protože ani s jednou z nich nemůže pracovat, pokud by chtěla vysvětlit působení nebeských těles na osud člověka ve smyslu své základní teze.

Ale aspoň teoreticky by astrologové mohli vzít v úvahu sílu gravitační. Naznačují to i někteří z nich, ze slovenských např. Čemická či Chorvát. Z astronomického hlediska by bylo možné podrobně rozpitvat možnost gravitačního působení planet na tělesa s velmi malou hmotností, tedy i na člověka. Daly by se dokonce do detailů zohlednit nejrůznější poruchy či extrémní situace, týkající se tohoto působení. Získali bychom ale celý arzenál argumentů pro tvrzení, že vliv gravitačního působení větších těles sluneční soustavy na tělesa s malou hmotností můžeme v podstatě úplně vyloučit. I když má gravitační síla teoreticky neomezený dosah, její úbytek se čtvercem vzdálenosti se projeví až nulovým účinkem na zkoumaný menší objekt. Navíc astrologové neberou v úvahu fakt, že vliv Marsu na novorozence je gravitačně šestkrát menší než vliv porodníka, který váží 70 kg. A co sestry a ostatní personál, který se okolo rodičky točí podobně jako planety kolem Slunce, ale s neporovnatelně větším, i když chaotickým, gravitačním účinkem na novorozence? Ani gravitace tedy nemůže být tím vysněným prostředníkem, který by mohl přenášet konkrétnější a specifické vlivy nebeských těles na Zem a už vůbec ne na osudy lidí.

I když v zápase s pavědou nelze nikdy zcela zvítězit, není možné mlčet, neboť „k vítězství zla stačí, když slušní lidé nebudou dělat vůbec nic“ (E. Burke). V tomto úsilí máme ovšem spojení i v římském básníku Quintovi Enniovi (239-169 př.n.l.), který vystihl nesmyslnost astrologie obdivuhodně přesně slovy: „Astrologická věštba stojí drachmu a je o drachmu předražená.“ ■

## Literatura:

### O astrologii:

- Aklic, A.: *Tri zlomené pečate*  
Bratislava, 1991  
Boleslavský, M.: *Vedecká astrológia*  
Bratislava, 1937  
Fuzeau-Braeschová, S.: *Astrologie*  
Praha, 1994  
Aubierová, C.: *Encyklopedie astrologie*  
Praha, 1993  
Spurek, M. - Fischerová, D.: *Hvězdy a osudy*  
Praha, 1993  
Reinicke, W.: *Astrológia*  
Bratislava, 1991  
Kefer, J.: *Praktická astrologie*  
Praha, 1993  
Mertz, B.: *Základy astrologie*  
Praha, 1993  
a další.

### Kriticky:

- Prokop, O.: *Lékařské vědy proti pověrám a šarlatánství*  
Fischbach et al.: *Phys. Rev. Lett.*, 56, 1986, 3. Při pozn. o 5. síle  
Parry, R.: *Astrology is Complete Book of Self-Defence*  
West, J. A.: *The Case for Astrology*.  
Viking Penguin, 1991  
Rudhyar, D.: *Planetizace vědomí*  
Dean, G.: *Skeptical Inquirer* 18  
Materialy CSICOP (The Committee for the Scientific Investigation of Claims of the Paranormal)

## ASTROLOGIE

"... Pro výklad narození se obloha nad i pod horizontem dělí na dvanáct prostorů, domů. První dům je prostor bezprostředně pod horizontem v okamžiku narození. Domy jsou označeny v protisměru hodinových ručiček. Individuální schéma narození se zakresluje do dvou kruhů. Znak zodiaku (začínají tou konstelací, která se v době narození dotýkala východního horizontu a nazývají se znaky jsoucí v ascendenci) zaujímají vnější kruh a postupují ve směru hodinových ručiček. Domy jsou umístěny ve vnitřním kruhu. Pozice planet v době narození jsou umístěny podle toho na kruhovém diagramu. Každá pozice tedy odpovídá nejen znaku, ale i domu. Vzájemné ovlivňování planet, znaků a domů (každý popisuje obecné psychologické vlastnosti odvozené ze zkušeností astrologů v minulosti) vytváří komplexní obraz tak individuální, jako je otisk prstu. Dalším členěním znaků, jež astrolog interpretuje, lze dosáhnout hlubšího obrazu jedince. Takto představený geometrický obraz je pouze částí interpretativního procesu. Hlavní úlohu hrají astrologova vlastní zkušenost a intuice. Schéma vytvořené při narození je detailně propracovaný plán, nikoli zhmotnělé stvoření."

**Z knihy: Gordon, S.: *Paranormální jevy, ilustrovaná encyklopedie*, Beta, 1997, heslo *Astrologie***



Svědkové Jehovovi a 2. světová válka

# FIALOVÉ TROJÚHELNÍKY

PETR VELECHOVSKÝ

**Náboženská společnost Svědkové Jehovovi<sup>(1)</sup> o sobě tvrdí, s patřičnou hrdostí, že jako jediná nebyla aktivně zapojena do bojů ve 2. světové válce. Jejich členové pro svou víru tehdy trpěli a umírali v koncentračních táborech. Přesto oficiální dějiny svědků vynechávají důležitou kapitolu, jež se týká role, kterou v pronásledování hrál tehdejší prezident této náboženské organizace.**

V Německu byla společnost „Watch Tower Society“, zastřešující přes 25 000 svědků Jehovových, zákonně uznána jako korporace v roce 1921. Ale již v dubnu 1933 zabrala policie její majetek v Magdeburku a uzavřela její kancelář. Důvodem bylo udání, že se zde provádí komunistická činnost s cílem svržení nacistického režimu. Prohlídka zabaveného majetku však neposkytla žádný důkaz k obviněním a majetek byl po třech dnech (28. dubna) navrácen a 3. května bylo stíhání zastaveno. Již 28. června byli ale svědkové opět zakázáni, jejich majetek znovu zabaven a „odbočka“ (německé ústředí svědků Jehovových) na příkaz ministerského předsedy Hermanna Göringa uzavřena. Jako důvod státní orgány uvedly pobuřující propagandu proti církvi a státu, která se zde měla konat pod pláštěm vědeckého a biblického bádání.

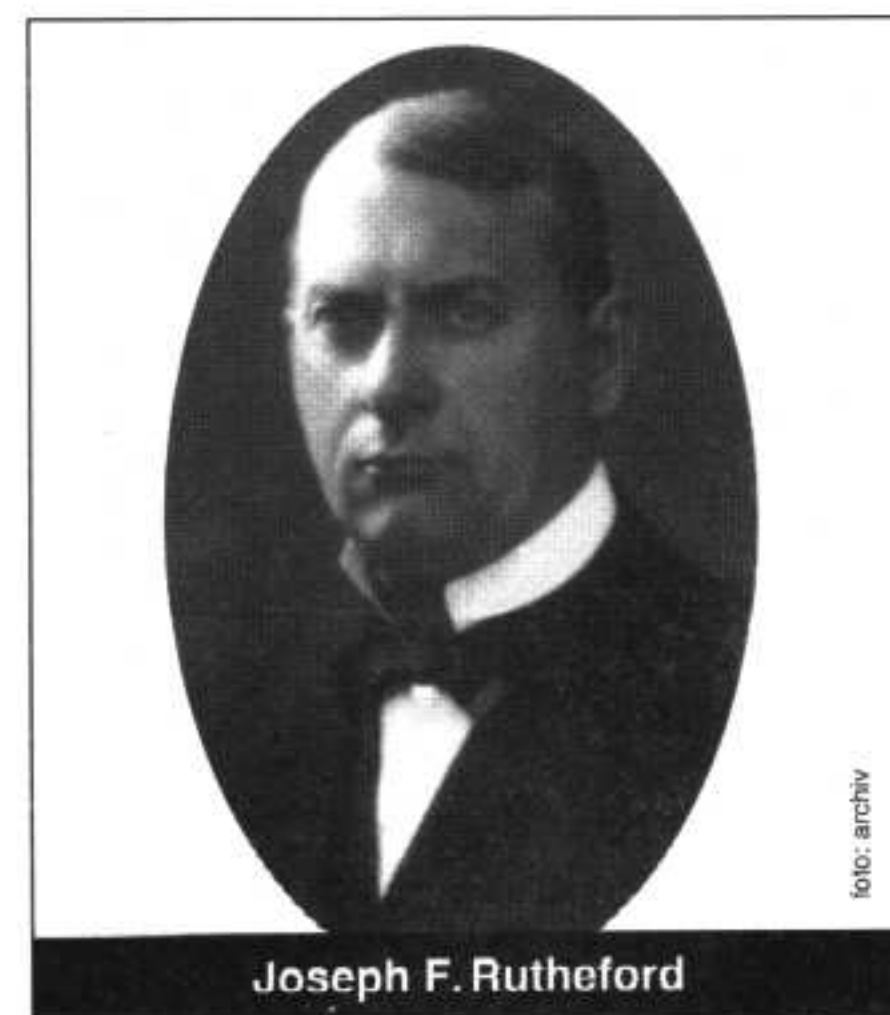
Na tuto událost reagoval tehdejší prezident světové „Watch Tower Society“ Joseph Franklin Rutherford tím, že říšskému kancléři Adolfu Hitlerovi odeslal posjezdu<sup>(2)</sup> svědků Jehovových v Berlíně ve dnech 25. - 28. 6. 1933 dopis. V něm ho oslovuje „Velevážený pane říšský kancléři“ a píše, že „Badatelé Bible usilují o tytéž mravní cíle a ideály, které proklamuje vláda nacistického Německa“. Zároveň Hitlera ujišťuje, že „náboženské cíle Badatelů Bible jsou v plném souladu s náboženskými cíli Německé říše“<sup>(3)</sup>. Rutherford se také odvolává na 24. programový bod NSDAP<sup>(4)</sup>, který zaručuje svobodu vyznání, a žádá Adolfa Hitlera o navrácení majetku a budov v Magdeburku.

Adolf Hitler se však nenechal ovlivnit a v Německu začalo zatýkání svědků Jehovových. Po téměř dvou měsících, ve dnech 21. - 24. 8. 1933, bylo za Magde-

burkem spáleno 65 tun (25 nákladních vozů) literatury svědků Jehovových v ceně více než 25 tisíc dolarů. Snad aby se alespoň částečně zavděčil Německé říši, Rutherford pozměňuje nauku. Podle ní se původně měli Židé navrátit do Palestiny<sup>(5)</sup> a zřídit tam Boží království. Rutherford nyní vyhláší, že se toto proctví plní duchovně na svědcích Jehovových. Přicházejí od něho také první přísné zákazy nástupu vojenské služby. Svědkové Jehovovi byli první, kdo šli do koncentračních táborů. Někteří se v koncentračních táborech pod nátlakem zřekli své víry a část z nich dokonce nastoupila v německých uniformách na frontu.

Když se Rutherfordovi nepodařilo ovlivnit Adolfa Hitlera, nastolil úplně jiný tón (dopis Adolfu Hitlerovi 9. 2. 1934)<sup>(7)</sup>. Jménem všech svědků Jehovových Hitlerovi v dopise vyhrožuje, že zveřejní informace o pronásledování svědků Jehovových v Německu pomocí literatury, pokud možno celosvětově. Za několik měsíců (9. 9. 1934) posílá Rutherford ze Švýcarska do Německa další dopis, tentokrát svým členům: „...Koho máte poslouchat, Boha nebo lidi? ...Žádný člověk nemá právo udílet Vám rozkazy ohledně vaší bohoslužby. Vaše smlouva Vás zavazuje poslouchati Jehovu Boha a Krista. Proto předpokládám, že budete poslouchati Jehovu a ne lidi. Radím vám tudíž toto: Každá skupina svědků Jehovy v Německu nechť se shromáždí v neděli 7. října o deváté hodině na příhodném místě svého bydliště. ... Bezprostředně poté pošlete vládním úředníkům v Německu telegram, který byl předem připraven... pak zakončete shromáždění a vyjděte ke svým sousedům a vydávejte jim svědectví o jménu Jehovy Boha a o jeho království pod Kristem Ježíšem.“

Na Rutherfordův rozkaz posílají jednotlivci i sbory svědků Jehovových z celého Německa vládním úředníkům stovky telegramů. Stojí v nich např. toto: „... Proto Vám sdělujeme, že za každou cenu posloucháme Božích zákonů, že se budeme shromažďovati, abychom bádali v jeho Slově, a že jej budeme uctívati a sloužiti mu tak, jak to nařídil. Jestliže nám Vaše vláda nebo Vaši úředníci způsobí násilí, protože posloucháme Boha, pak přijde naše krev na Vaše hlavy a všemohoucímu Bohu budete se za to muset odpovídati. ... Jelikož však se Vaše vláda a Vaši úředníci nadále pokoušejí přinutiti nás k neposlušnosti vůči nejvyššímu zákonu vesmíru, musíme Vám oznámiti, že chceme z jeho milosti poslouchati Jehovu Boha a že na něj plně spoléháme, že nás osvobodí od veškerého utiskování a ode všech utiskovatelů. S veškerou úctou Svědkové Jehovovi v.“



Joseph F. Rutherford

Vládní úředníci a Hitler zuří, úřady jsou zaplaveny protestními telegramy. Hitler na akci svědků Jehovových reaguje jednoznačným výrokem (dle svě-



dectví 7. 10. 1934 v Berlíně): „Tuto chásku z Německa nechám vyhladit.“ Německé vládě přicházejí telegramy i z celé Evropy, Ameriky, Kanady a Anglie: „Hitlerova vláda, Berlín (Německo) - Vaše zlé nakládání se svědky Jehovovými vzbuzuje nevoli všech dobrých lidí na zemi a zneuctívá Boží jméno. Přestaňte s pronásledováním svědků Jehovových, jinak Bůh zničí Vás i Vaši nacionální stranu. Svědkové Jehovovi...“ (datováno 7. 10. 1934)

Zatímco Rutherford cestuje po světě a ze Švýcarska diktuje, co mají němečtí svědkové Jehovovi dělat, oni jsou za to zavíráni a týráni ve věznicích a koncentračních táborech (první SJ nastoupili do „pracovních táborů“ již v roce 1934, ještě před vyhlášením války tvořili svědkové Jehovovi již 10% osazenstva táborů). Během roku 1934 bylo provedeno na 4 tisíce prohlídek v bytech svědků Jehovových a 420 svědků z tisíce zatčených posláno do koncentračních táborů a věznic. Během několika měsíců je odebráno na 800 dětí rodičům, kteří dále zůstávají svědky. Na podzim roku 1935 vymýšlí Rutherford další taktický tah. Vyvolává spor o zdravení vlajky. Kdo pozdraví jakoukoli státní vlajku, dopouští se těžkého modlářství. Tento tah vzbouzí nevoli i u těch lidí, kterým až do té doby svědkové Jehovovi nevadili. Spor o zdravení vlajky se šíří po celém světě a pronásledování se tak šíří do zemí, kde není nacistická vláda.

V Německu začíná největší vlna pronásledování na jaře roku 1936. V červnu 1937 jsou na základě výnosu ministerstva vnitra všichni svědkové Jehovovi, kteří neuznávají stát a zdráhají se ukončit svou kazatelskou činnost, vězněni v koncentračních táborech (Buchenwald, Dachau, Bergen-Belsen, Sachsenhausen, Osvětim ad.), kde jsou označeni fialovou páskou na rukávě<sup>(8)</sup>. V říjnu 1939 uveřejňuje britská vláda tzv. „Bílou knihu Cmd 6120“, ve které potvrzuje hrozné poměry v koncentračních táborech. V Německu je do té doby pozatýkáno přes 6 tisíc svědků Jehovových.

Nenávist sílí i v jiných státech, hlavně kvůli otázce neutrality (v USA 3. 6. 1940 rozhodl Nejvyšší soud, že je povinné zdravit státní vlajku). Množství svědků Jehovových se soudí o svá práva na svobodu hlásání slova a šíření literatury, jakož i o svá lidská práva rozhodnout se sami v otázce zdravení vlajky. V USA i v jiných zemích se rozmáhají akce na zastavení a omezení svědků Jehovových,

často podporované církvemi. Děti svědků Jehovových jsou veřejně uráženy a trpí, když odmítají zdravit vlajku. Roku 1940 je ve Spojených státech zatčeno více než 3 tisíce svědků. Když se USA v roce 1941 zapojily do 2. světové války, stovky dalších svědků byly odsouzeny do vězení, protože odmítli nastoupit vojenskou službu. Kanada svědky Jehovovi prohlašuje výnosem ministra spravedlnosti za nezákonnou organizaci a rozpouští ji. Totéž se stalo i v Austrálii počátkem roku 1941.

Přes veškeré pronásledování však svědkové získávají stále více členů jak ve Spojených Státech, tak i v Německu, kde jich je většina již v koncentračních táborech a vězeních. I zde si získávají úctu, dokonce i u příslušníků SS. Jako tzv. „Fialové trojúhelníky“ prokazují i v nejtěžších podmínkách věrnost své víře.

Málokdo z těchto obětí války mohl tušit, že události nemusely nabrat takový spád, kdyby byl v dopise Adolfu Hitlerovi (z června 1933) Rutherford, který tehdy odpočíval po sjezdu ve Švýcarsku, zdrženlivější. Sám vždy dostatečně daleko od ohniska bojů, pronáší i nadále po světě plamenné projevy a nechává je šířit ve stotisícových nákladech tiskem. Nad pokrytectvím svého vůdce a pronásledováním téměř celého světa ovšem vítězí víra tisíců svědků Jehovových, z nichž se stali novodobí mučedníci. ■

#### Důležitá data:

- 30. ledna 1933** - prezident Hindenburg světil úřad Říšského kancléře Adolfu Hitlerovi
- 14. července 1933** - rozpuštěny všechny politické strany, NSDAP je vyhlášena za jedinou povolenou stranu
- 2. srpna 1934** - Hitler se stává prezidentem
- 16. března 1935** - znovuzavedení vojenské služby
- 15. března 1939** - vyhlášení protektorátu Čechy a Morava
- 7. prosince 1941** - napaden americký přístav Pearl Harbor
- 30. března 1945** - spáchal Adolf Hitler sebevraždu s Evou Braunovou
- 8. ledna 1942** - v Kalifornii umírá Joseph Franklin Rutherford, prezident Watch Tower Society
- 13. ledna 1942** - zvolen novým prezidentem Watch Tower Society Nathan Homer Knorr, který vede svědky do konce války mírněji, nekonfrontačně

#### Prameny:

- Ročenky svědků Jehovových 1934 - 1937 z internetové sítě
- Časopis *Probudte se!* z 8. 7. 1998, 22. 10. 1994, 22. 8. 1995
- Collotti, Enzo: *Hitler a nacismus*, překlad Josef Hajný, Columbus 1996
- „Purple triangles“, televizní pořad, A Starlock Pictures Production for TVS, 1991

#### Poznámky:

- 1 Svědkové Jehovovi (od roku 1931), dříve známí pod názvem Mezinárodní sdružení Badatelů Bible, Watch Tower Society, v Německu jako Ernste Bibelforscher (Vážení Badatelé Bible), či Bibelforscher (Badatelé Bible).
- 2 Pamětníci uvádějí, že sjezdová hala svědků Jehovových byla zvenčí ozdobena vlajkami s hákovými kříži. Svědkové Jehovovi to vysvětlují tak, že tam vlajky zřejmě zůstaly po 21. 6. 1933, kdy se zde sešli nacisté. Ve svém časopise *Probudte se!* z 8. července 1998 na straně 12 uvádějí: „Je ovšem možné, že venku na budově vlajky visely.“
- 3 Citováno podle: Ferfeckí, Stanislav: *Strážná věž - peníze a náboženský podvod*, PRAHA 1997; dopis přetištěn v: Haack, Friedrich W.: *Zeugen Jehovas, Munchener Reihe*, 1993
- 4 NSDAP - Národně socialistická německá dělnická strana
- 5 Svědkové Jehovovi založení C. T. Russellem učili, že slova v proroctví z Jeremijáše 31: 29-34 jsou použita na přirozené Židy. Například v roce 1925 (již za prezidentování J.F. Rutherforda) vydali 128 stránkovou knihu „Útěcha pro Židy“. V roce 1929 vydali 360 stránkovou knihu „Život“, která byla určena Židům a byla mezi ně hojně rozšiřována. Obě knihy napsal Rutherford. Po prudkém pronásledování Židů v Německu, kdy byli svědkové sami pronásledováni a obviňováni jako židovští přísluhovači, vydal tentýž autor knihu „Jehova“ (rok 1934), v níž ve výkladu proroctví zcela obrátil. (1. 4. 1933 vyhlásilo Německo bojkot Židů, 7. 4. 1933 vydalo Německo zákon na diskriminaci Židů) Také díky tomu se v Německu zvedla vlna pronásledování proti svědkům, i když Rutherford zřejmě předpokládal, že vynecháním nauky o důležitosti židovského národa zmírní pronásledování svědků. V této knize píše: „Nová smlouva nemá nic společného s přirozenými potomky Izraele a s lidstvem všeobecně, ale... je omezena na duchovní Izrael“. Dnešní svědkové Jehovovi ovšem tato fakta své historie překrucují (*Probudte se!* 8. 7. 1998, str. 10-14).
- 6 Za druhé světové války bylo v Německu zatčeno 6262 svědků Jehovových a 2074 jich bylo vězněno v koncentračních táborech. 2000 jich v koncentračních táborech zahynulo, z toho 250 bylo popraveno. 11 996 mužů odmítlo nastoupit vojenskou službu, z toho 940 z řad svědků Jehovových.
- 7 Rutherford Adolfu Hitlerovi stanovil datum 24. 3. 1934 jako den, kdy má přestat pronásledovat svědky. Hitler nereaguje. 1935 začíná časopis svědků „Zlatý věk“ tisknout články proti německé vládě. 1936: odvetná akce Hitlera - velký záťah gestapa na svědky Jehovovy. Prosinec 1936: odvetná akce - tisk a roznos protifašistických letáků po celém Německu.
- 8 Od roku 1937 jsou svědkové Jehovovi v koncentračních táborech označeni fialovými trojúhelníky (do roku 1937 fialovou páskou na rukávě).



Jeden z postmoderních pokusů o obnovu posvátnosti

# ZELENÉ NÁBOŽENSTVÍ I.

IVAN BREZINA

FOTO: JAN ŠIBÍK

Počátkem 70. let se v euroamerickém kulturním prostoru objevuje nový sociální fenomén: masové hnutí laických ekologických aktivistů. Často v něm vidíme jen racionální odpověď na poškození životního prostředí. V kořenech zeleného hnutí lze ale odhalit silný iracionální spirituální náboj, přecházející místy až v parareligiózní novopohanské tendence a sektářský přístup ke světu. Tomuto tématu se budeme věnovat ve dvou číslech Dingiru.

## Ekologové a environmentalisté

Média a veřejnost dnes přívržence zeleného hnutí a laické obránce životního prostředí běžně označují za ekology, z čehož plyne řada terminologických nejasností a zbytečných nedorozumění. Abychom se vyhnuli tomuto baconovskému nebezpečí „idolu tržiště“, spočívajícímu ve zbytečných sporech o nedostatečně přesně definované a špatně pochopené pojmy, vyjasněme si nejprve, o čem vlastně bude v následujících řádcích řeč.

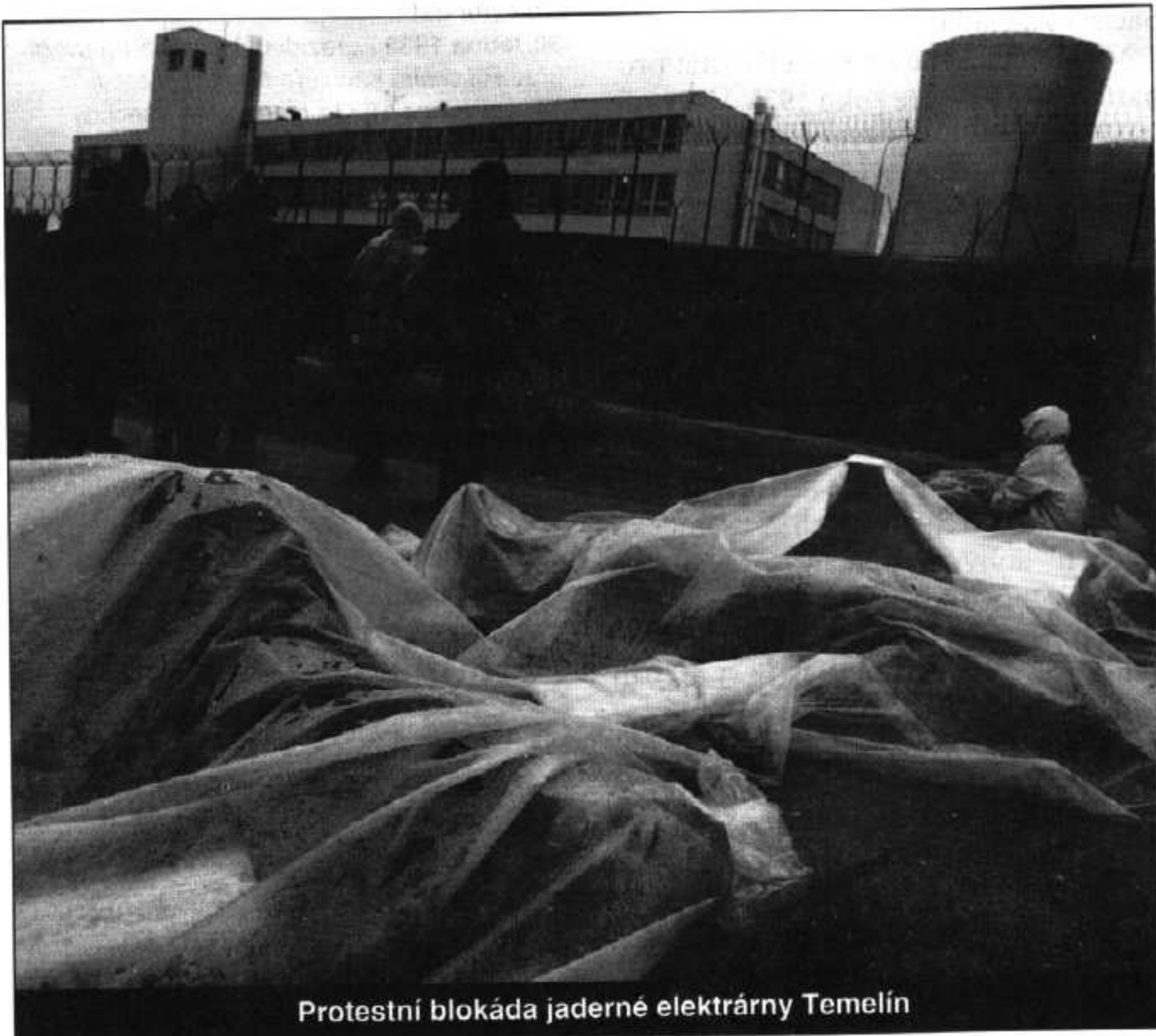
K pojmenování laických obránců životního prostředí se postupem času vžilo několik synonym: hnutí zelených, ekologičtí aktivisté, ekologisté, environmentalisté. I když (jak uvidíme dále) vůbec nejde o uniformní hnutí, ale o neobyčejně plastický a vnitřně strukturovaný sociální fenomén, je třeba jej jako celek důsledně odlišovat od vědecké ekologie na straně jedné a od institucionálně-státní ochrany přírody na straně druhé. Od environmentalismu lze také pracovní odlišit tzv. koncepci trvale udržitelného rozvoje, která je víceméně neideologickým souhrnem ekonomicko-legislativních strategií a technologických inovací, vytvářených s cílem sladit civilizační tlak na přírodu s jejími adaptačními limity.

S ekologií coby přírodní vědou nemají environmentalisté nic společného už proto, že jde téměř sto procentně o hnutí laiků. Vědecké ekology lze mezi environmentalisty počítat na prstech. Důvod je zřejmý: ekologie je „tvrdou“ přírodovědeckou disciplínou, v níž nemají hodnoty místo stejně, jako třeba v matematice či v chemii (zkusme si představit „matematické akti-

vity“!). Ekologie studuje interakce mezi živými organismy a prostředím, popisuje koloběhy látek a energie, populační dynamiku či mezidruhové vztahy, ale zůstává přitom důsledně „value-free“ - nehodnotí, nebojuje, nevytváří žádné normativní vize. Na ekologii navazuje její hodnotově zabarvená odborná aplikace: institucionálně-státní ochrana životního prostředí (OŽP), jejímž cílem je s pomocí legislativních nástrojů zabránit poškozování přírody. K tomu je zřízeno specializované ministerstvo, Česká inspekce životního prostředí

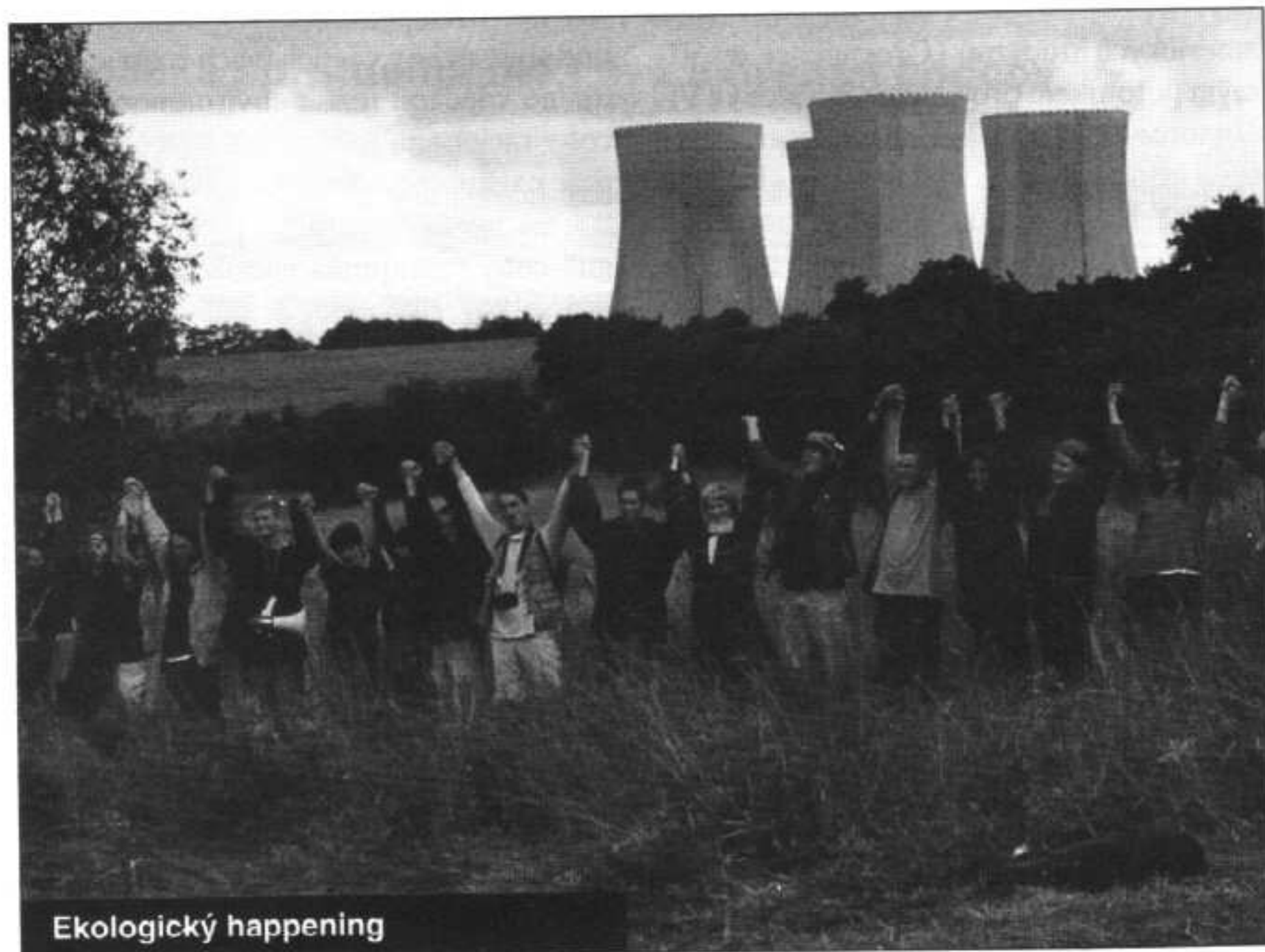
atd. Hledat parareligiózní prvky v laboratorních vědeckých ekologů či v kancelářích OŽP je tedy zřejmý nesmysl.<sup>(1)</sup> Zcela jiná situace ovšem nastává v oblasti laického environmentalismu.

Doménou hnutí zelených jsou nevládní ekologické organizace (v Čechách například Hnutí Duha, Děti Země či Greenpeace). Environmentalisté přicházejí s filozoficky, eticky a nábožensky založeným přesvědčením, že příroda je posvátná a je jí proto třeba ctít a chránit nikoli pro lidi, ale pro ni samotnou (a většinou tedy přímo proti lidským zájmům). Teprve zde se objevuje předmět našeho zájmu: ideologie jako subjektivní výklad světa, jemuž nejde o to svět vyložit, ale podpořit zájmy té sociální skupiny, která svět vykládá. Jak uvidíme dále, environmentalistická ideologie k této manipulaci často užívá pseudoreligiózní postupy. Podle sociologa Jana Kellera, gurma českých environmentalistů, neplní ideologie na rozdíl od vědy poznávací funkci a mohou být tedy účinné i v případech, že jsou nepravdivé<sup>(2)</sup>. Člověk může žít velmi úspěšně a spokojeně bez pravdy, nemůže však žít bez představ, jejichž naplnění by ho uspokojovalo. Základní funkcí ideologie je integrovat skupiny lidí, ospravedlňovat rozdělení moci uvnitř těchto skupin a stanovit systém norem a hodnot, jimiž se má závazně řídit jednání souvěrců. „Zápas o nastolení vlastního výkladu světa zvyšuje agresivitu člověka tím, že ji dává do služeb



Protestní blokáda jaderné elektrárny Temelín





Ekologický happening

vysokých hodnot a posvátných symbolů," píše Jan Keller. Nejagresivnější přitom podle něj bývají ty ideologie, které se orientují na nejvyšší hodnoty.

Průvrženci environmentalismu všechny tyto charakteristiky beze zbytku splňují. Vytvářejí vnitřně integrované skupiny souvěrců, orientované na nejvyšší hodnoty (budoucí přežití lidstva, posvátná příroda, mýtická Matka Země...). Není proto divu, že se často vyznačují vysokým stupněm agresivity - stačí jen připomenout pražskou Global street party, události v německém Gorleben, blokády Temelína či amerického ekoteroristu Unabombera.

Míra ideologizace, religionizace, a tedy i agresivity jednotlivých zelených skupin je ovšem velmi rozdílná. V Čechách lze oba

protikladné póly pracovní vymežit Děti Země a Hnutím Duha. Děti Země představují v podstatě neideologickou skupinu, která se zabývá konkrétními případy poškozování životního prostředí bez toho, aby vynášela mravní soudy o všeobecné prohnitosti moderní civilizace a nadcházející zkáze světa, a bez toho, aby přicházela s plánem spásy. Charakteristiku Hnutí Duha pak nejlépe podává jeho někdejší předseda, dnešní šéfredaktor Literárních novin Jakub Patočka v úvodníku časopisu s příznačným názvem *Poslední generace*: „Vycházeli jsme z mínění, že naši planetu postihla hluboká ekologická krize, která pozvolna přerůstá v katastrofu nepředstavitelných rozměrů... Proto jsme se zasazovali za radikální změny v našich životních

způsobech i ve společenském uspořádání, které se snaží svádět naši pozornost a ohlu-povat nás, abychom nenahlédli, v jak tristním postavení jsme se ocitli...“<sup>(3)</sup>

Přesnou katalogizaci a zároveň i diagnózu podobných kategorických sociálně-utopických soudů podává Paul Johnson v knize s taktéž příznačným názvem *Ne-přátelé společnosti*: „Co činí z ekologické eschatologie důležitou, nebezpečnou a zhoubnou záležitostí, je fakt, že tvoří součást hnutí, které má na Západě velmi širokou základnu. Na ekologickou lobby by se mělo pohlížet jako na „seriózní“ část spektra středostavovských potřeštěnců, které jinak zahrnuje sekty typu scientologie, odpůrce vivisekce či ty, kteří fanaticky bojují proti fluorizaci pitné vody.“<sup>(4)</sup>

### Zelené hnutí jako součást postmoderního transcendentalistického revivalu

Parareligiózní kořeny hnutí zelených nelze pochopit bez krátkého exkurzu do sociologie náboženství. Podle Maxe Webera došlo v 18. a 19. století díky osvícenské a pozitivistické kritice náboženství k „odkouzlení světa“, tedy ke ztrátě sakrálního rozměru lidského života. Výsledkem této sekularizace euroamerické civilizace je ovšem smutek a nostalgie nad profanací reality, které vedou až ke snaze o znovuobjevení transcendence a vzniku kvazináboženských iracionalistických struktur.<sup>(5)</sup> Teolog Paul Tillich mezi tyto struktury řadí i moderní politická hnutí. Vedle nich ale vznikají i „spasitelská“ a „protestní“ hnutí, odvozující svou identitu z civilizační frustrace, odmítání technologického vývoje a hledání „příroze-

### Vyhánění zlých duchů

Období na rozhraní konce zimy a začátku příchodu jara mělo odpradáвна v životě lidí prázvláštní místo. Právě tehdy nejvíce narůstal vliv zlých mocností, které sváděly boj se silami Života. Strach a úzkost ze zlého bylo třeba zahánět starodávnými rituály, i snad díky nim Dobro vždy zvítězilo a jaro se otevřely brány.

Z jaderky jsme se Smrtáky snažili vyhnat i my. Během posledního březnového víkendu jsme se potkali v už přízračných Všemyslicích, abychom po půl roce, který uplynul od říjnové blokády, okoukli, jakpak že se pánům ta elektrárna, co je čím dál dražší, daří dostavovat.

Průvod vyšel za rachtu bubnů, chřestidel a řehtaček dál. Vždyť přes kopec je celé sídlo Zlých Mocností. Kdopak mi asi poví, co je dobrého na jaderné elektrárně? Ať mě jen někdo přesvědčí, že není plná Zlých Duchů! Jak bych mohl uvěřit pánům z ČEZu, když vím o dětech z Žitomirské oblasti, které musely umřít dřív, než se narodily?

U hlavní brány jsme se zastavili. Bubny zněly přízračně, jen zvuk šesti polnic snad scházel do Armagedonu. Pohromu už tedy máme, jen místo ohnivých jezdců si nás přišel omrknout pan Nebesář (hle, toť ale jméno), šéf Informačního centra elektrárny.

**Stanislav Krupař, Vyhánění zlých duchů  
Poslední generace 5/96**

### Hnutí zelených v Německu jako parareligiózní fenomén

Každé politické hnutí evropského novověku nese ve větší či menší míře parareligiózní rysy, i když tuto skutečnost samo často vášnivě popírá. Právě tzv. „hnutí Zelených“ je jedním z markantních představitelů těchto tendencí. Zmíněné skutečnosti nasvědčují i doprovodná fakta: houfné odpadání od tradičních církevních denominací v Německu posledních desetiletí, výrazně negativní přístup „ekologismu“ k jiným náboženstvím,

jakož i jeho relativně velmi rychlý vývoj od všeob- jímající protektivní lásky k živému k intolerantnímu fundamentalismu. Tento vývoj, tendující k extrémní levici, byl mimo jiné výsledkem obratných manipulací etablovaných stran, správně tušících v novém hnutí vážného konkurenta v boji o hlasy voličů.

Hnutí Zelených mělo od svého počátku silný parareligiózní náboj. Typické jsou zejména rysy analogické evropským předkřesťanským přírodním náboženstvím (např. poměr ke stromům - Bruder Baum). Velmi výrazná paralela existuje i k představám o „čistých“ a „nečistých“ pokrmech judaismu či islámu - teorie a praxe výživy vyžadující neúprosně konzumaci biologicky „čisté“ stravy, oněch nejrůznějších sójových klíčků a celozrnných chlebů spojená s obsesivním strachem z nejrůznějších pesticidů a exhalací.

**Stanislav Komárek  
Sto esejů o přírodě a společnosti  
Vesmír 1995**



nosti, která již neexistuje“. Liessmann a Zenaty v této souvislosti mluví o „podivných synkretických spojeních náboženských, esoterických i vědeckých představ“ - jak uvidíme dále, přesnější charakteristiky zeleného hnutí si snad ani nelze představit. Environmentalismus tak můžeme chápat i jako jednu z mnoha podob postmoderní snahy o opětovné „zakouzlení“ světa a návrat posvátnosti.<sup>(6)</sup>

Také podle biologa Stanislava Komárka nese parareligiózní<sup>(7)</sup> prvky ve větší či menší míře každé politické hnutí evropského novověku. V hnutí zelených je však nacházíme víc než kde jinde: „Typické jsou zejména rysy analogické evropským předkřesťanským přírodním náboženstvím (např. poměr ke stromům - Bruder Baum). Velmi výrazná paralela existuje i k představám o 'čistých' a 'nečistých' pokrmech judaismu či islámu - teorie a praxe výživy vyžadující neúprosně konzumaci biologicky 'čisté' stravy, oněch nejrůznějších sójových klíčků a celozrnných chlebů spojená s obsesivním strachem z nejrůznějších pesticidů a exhalací. Znovu v pozměněné formě ožívá víra ve výskyt zrůd jakožto znamení špatné vlády, názor v antice i ve staré Číně obecně rozšířený. Mnohé, proti skutečnosti mírně ‚doladěné‘, reportáže z okolí Černobylu tuto tendenci nepřehlédnutelně dokazují.“

Stručný esejistický Komárkův exkurz se v následujících řádcích pokusíme rozpracovat a doplnit dokladovým materiálem. K pochopení parareligiózních kořenů hnutí zelených se ale nejprve musíme vrátit do doby jeho vzniku. Stejně jako u zrodu scientologické sekty stály sci-fi romány jejího zakladatele L. Rona Hubbarda, předznamenala vědeckofantastická literatura také vznik environmentalismu. Celosvětovou „ekologickou paniku“ (P. Johnson) totiž odstartovala kniha americké autorky Rachel Carsonové „Mlčící jaro“ (1962). Jde o pochmurnou vizi pesticidy otrávené americké přírody, která už jednoho jara neprocitne ze zimního spánku. Výsledek této literární fikce? „Veřejné mínění sedmdesátých let reagovalo na ohrožení životního prostředí velmi podobně, jako předchozí generace reagovaly na čarodějnice,“ vzpomíná chemik atmosféry a autor slavné teorie Gaia, James Lovelock. „Tehdy se slovo ‚chemikálie‘ stalo nadávkou.“

Dvě nejvlivnější ekologické organizace, tedy Greenpeace a Přátelé Země, vznikly v roce 1972. Ideologie environmentalismu se tak kromě vazby na iracionální ekologickou paniku zrodila i v úzké souvislosti s radikálním levicovým hnutím

amerických studentů (Greenpeace je přímým potomkem protestů proti válce ve Vietnamu a zkouškám jaderných zbraní). Třetím inspiračním zdrojem byla kontrakultura, která počátkem 70. let poprvé výrazněji zpochybnila oficiální hodnoty západní konzumní společnosti. Byla to zvláštní doba: vůdcové generace hippies odjížděli meditoval do Asie a seznamovali se zde s východními náboženstvími, asijský mysticismus vzápětí výrazně ovlivnil rodící se fenomén New Age (Nový věk), který představuje pokus euroamerické civilizace o radikální obnovu duchovnosti. I když je New Age amorfním slepencem řady nejrůznějších kulturních a náboženských vlivů, nelze přehlédnout, že jednu z jeho nejdůležitějších ingrediencí představuje právě environmentalismus. Na potřebu „ekologizace“ lidského přístupu ke světu se odvolávají takřka všechny vůdčí osobnosti New Age.

Vazby mezi hnutím zelených a postmoderní spirituální revolucí jsou tedy velmi silné. Někteří autoři se dokonce domnívají, že tváří v tvář krizi legitimacy tradičních církví a únavy z materialismu se pro řadu lidí stává novou konfesí mimo jiné také „ekologie“. Religionista Dušan Lužný přichází se zcela explicitním termínem „zelené náboženství“.<sup>(8)</sup> Environmentalismus je podle něj zatím sice jen tzv. kvazináboženským hnutím (tedy ne zcela vyhraněnou formou religiozity bez pevného vnitřního uspořádání), jde už prý ale o formulaci zárodků nového náboženského systému.

Podobný názor zastává i biolog a filozof Zdeněk Neubauer, podle něhož „předpona eko- souvisí se snahou o obnovu religiozity a spirituality nezávislé na konfesích a institucích, vedené touhou po obnově přirozeného náboženství.“ Pod maskou ekologického hnutí lze ovšem podle Neubauera odhalit „směs zjištěné snahy o zachování vlastního pohodlí a zpupného titanismu, který se domnívá, že konec či záchrana světa závisí na člověku a regresi k primitivním barbarským kultům“.<sup>(9)</sup>

V době postmoderního konce osvícensko-pozitivistické sekularizace, kdy se nejrůznější náboženské formy opět začínají prolínat se všemi oblastmi našeho života a s nejrůznějšími obory lidské činnosti<sup>(10)</sup>, si naprostá většina řadových přívrženců environmentalismu jeho parareligiózní podstatu neuvědomuje. Výjimky z řad vůdců zeleného hnutí se ovšem svému spojování s transcendentním revivalem rozhořčeně brání. Spatřují v něm dokonce promyšlenou snahu o diskreditaci, řízenou průmyslovou lobby.<sup>(11)</sup> Důvod je zřejmý:

podobné úvahy v jejich očích rozbíjejí mediálně vděčnou tezi o environmentalismu coby racionálně-vědecké odpovědi na reálně existující ekologickou krizi.

Část zelených se však i přesto k „ekologii“ coby nastupující náboženské konfesí hrdě hlásí. „Ekologie... se dnes stává - troufám si to alespoň tvrdit - jedním z nových náboženství naší doby,“ říká aktivista Libor Kysučan v článku pro časopis Poslední generace. „Vyzná-li dnes někdo před světem ‚jsem ekolog‘, vyvolává jeho sdělení zcela jiné konotace než pouhé nezúčastněné konstatování ‚jsem pracovník toho a toho výzkumného ústavu, úředník toho a toho ministerstva‘. Jde tu o cosi víc než o pouhou vědeckou pravdu - znamená to zároveň přihlásit se k určitému souboru hodnot, k jistým ideálům.“<sup>(12)</sup>

### Dokončení příště

#### Poznámky a literatura:

- 1 Odborná ekologická komunita vnímá zrod environmentalismu jako problém. Důvodem je především fakt, že hnutí zelených „ukradlo“ název vědecké disciplíny. Jde o dovedné maskování, které má zřejmě environmentalistům přinést punc vědeckosti a legitimacy. Toto zneužívání akademické terminologie se zdá být zcela záměrné (srovnej např. pozn. 11). Není bez zajímavosti, že stejný trik používá třeba i scientologická sekta - také z jejího názvu a rétoriky se zdá, jakoby šlo o odbornou skupinu, vycházející z vědeckých poznatků. Radikální „mediální pseudo-události“, které zelení zručně inscenují, navíc diskreditují ekologii coby vědní obor - ekologové pak musejí složitě vysvětlovat, že s ideologicky motivovanými blokádami jaderných elektráren či potápěním velrybářských lodí nemají vůbec nic společného.
- 2 Jan Keller: Úvod do sociologie, Slon 1992
- 3 Jakub Patočka: „Poslední Poslední generace“, Poslední generace 12/1997
- 4 Paul Johnson: Nepřátelé společnosti, Rozmluvy, 1999
- 5 Konrad Liesman, Gerhard Zenaty: O myšlení, Votobia 1994
- 6 Immanuel Wallerstein: Kam směřují sociální vědy, Sociologické nakladatelství 1998
- 7 Tento zřejmě nejvýstižnější termín užívá Stanislav Komárek v eseji Hnutí zelených jako parareligiózní fenomén (in: Sto esejů o přírodě a společnosti, Vesmír 1995).
- 8 Dušan Lužný: Nová náboženská hnutí, Sociologický časopis 4/1994
- 9 Zdeněk Neubauer: Holo, eko, trans - předpony Nového věku, Souvislosti 4-5/1993
- 10 Zdeněk Vojtíšek: Netradiční náboženství u nás, Dingir 1998
- 11 Jakub Patočka: Ekologické hnutí v těžkých časech, Sedmá generace 5/1998
- 12 Lubor Kysučan: Křesťanství a (versus) ekologie, Poslední generace 6/1996



Katolická spiritualita má i své extrémní podoby

# OTEC VLADIMÍR A JEHO DĚTI

JIŘÍ KOUBEK

**Před pěti lety se do centra zájmu veřejnosti dostala katolická farnost v Praze Vršovicích. Její kněz P. Mikulica zde kromě farnosti vedl komunitu několika desítek převážně mladých lidí. Mediální pozornost vzbudil pokus o sebevraždu oběšením jednoho z členů komunity na podzim roku 1994 v jednom z vršovických kostelů. Po nějaké době hladina zájmu opadla, a v uplynulých čtyřech letech z komunity odešla většina jejích členů.**

P. Vladimír Mikulica patří mezi pozoruhodné osobnosti římskokatolické církve. Knězem se stal v roce 1984 a osm let působil v několika farnostech na Kolínsku jako kaplan. V jedné z obcí - Nové vsi u Kolína - organizoval páteční setkání pro mládež ze širokého okolí a později v jiné vsi - Křečhoři - i víkendová setkání (rekolekce). Patřil tedy mezi ty kněze, kteří se nenechali otrávit tehdejší státní mocí, a byli svou horlivostí velkým příkladem pro desítky věřících. Již v roce 1986 po boku P. Mikulicy začíná žít jeden z chlapců podle upravených řádových pravidel a brzy se k němu přidávají i další. Když je v roce 1992 P. Mikulica přeložen do Prahy, kde se stává farářem velké farnosti, v komunitě je již nejen několik desítek bratrů, ale funguje také komunita sester.

Komunita, která nikdy nezískala církevní schválení (a není tedy ve striktním slova smyslu komunitou, ale spíše společenstvím věřících), byla zcela izolována od vnějšího okolí, přestože velká část její činnosti se odehrávala v centru Prahy. Členové komunity měli ve farnosti rozličné úkoly (kostelník, výuka náboženství, zájmové kroužky pro děti a další), ale farníci o vnitřním životě komunity mnoho nevěděli.

Ke komunitě se vedle bratrů a sester, kteří do ní patřili, hlásili i některé rodiny s dětmi z farnosti či předchozích kaplanských působení P. Mikulicy. Bývalí členové komunity dnes shodně přiznávají, že měli od P. Mikulicy přísný zákaz o komunitě cokoli lidem ve farnosti povídat.

V komunitě bratrů existovala hierarchie, kdy tzv. starší bratři, kteří byli pojítkem mezi P. Mikulicou a mladšími bratry, byli spolu s Vladimírem Mikulicou naprosto nekritizovatelní (kritika byla označována jako „rozkladné řeči“). Pevný řád komunity působil, že každý člen věděl, co má v danou chvíli dělat. Vzhledem k časové náročnosti spali v průměru tři až pět hodin. Náročný program a někdy i nedostatek jídla vedl často k vyčerpání jednotlivých členů. Byli-li bratr unaven a chtěl-li si odpočinout, musel o to P. Mikulicu písemně požádat. Prostředí, v kterém bratři žili, dnes mnozí z nich označují za vojenské. Tomu například odpovídalo i oblečení bratrů, kterým byli rifle, zelená košile a kožené opasky, v zimním období vaňáky.

Před očima komunity byl P. Mikulica stejně přísný i na sebe a tak mnohé udržoval ve vysokém nasazení. K pevnému režimu komunity patřily i závazky čistoty, chudoby a poslušnosti. Ty byli zpravidla omezeny na jeden rok a po této době se obnovovaly, ale mnozí z členů se zavázaly na několik let, někteří dokonce na celý život. Tyto závazky byli písemné a P. Mikulica je přijímal a oddané dával

ostatním v komunitě za vzor. Jak dnes bývalí členové podotýkají, získal tím nad členy komunity obrovský vliv. Ten se projevoval například tím, že P. Mikulica detailně rozhodoval o životě všech, od termínu návštěv rodičů až po výběr kartáčku na zuby. Za různá často až banální provinění v komunitě existovaly i fyzické tresty, o které mnozí členové sami žádali, neboť se domnívali, že jen tak mohou obstát náročným požadavkům, které byli před ně kladeny.

Oficiální vyjádření církevních představitelů k osobě P. Mikulicy nebylo během jeho působení ve Vršovicích nikdy příliš zřetelné, a tak Mikulica mohl vést komunitu déle než deset let. Na podzim roku 1998 biskup Jiří Paďour při návštěvě farnosti oficiálně oznámil odchod P. Mikulicy. K celé záležitosti pro farníky uvedl, že se v komunitě děly věci, do kterých biskupové ztráceli vhléd. Od té doby má P. Mikulica zákaz stýkat se s komunitou. Během následujícího roku komunitu opustilo několik dalších lidí a dnes jich tak v komunitě zůstalo necelých dvacet.

P. Mikulica je bezesporu kněz, který dovede svým slovem věřící nadchnout. Jeho radikálnost nejen za minulého režimu, ale i v dnešní době přitahuje mnoho věřících, kteří jsou ve svých farních společenstvích mnohdy konfrontováni s vlažností. Horlivost P. Mikulicy však přinesla po několika letech i hořké plody.

V době uzávěrky tohoto čísla končila

P. Mikulicovi jeho zdravotní dovolená a mezi farníky a bývalými členy komunity se spekulovalo, co s ním bude dál. Otazníky ovšem přetrvávají nejen nad samotnou osobou P. Mikulicy, ale také další budoucností komunity. A dodejme, že také nad církevní hierarchií, zda v případě, že se někdy v budoucnu v jejích řadách objeví nový P. Mikulica, bude schopna zasáhnout rychleji a účinněji. ■



Vladimír Mikulica se loučí se svými farníky

foto: autor



Princezna Diana posílá svá poselství prostřednictvím Vlastislava Prokeše

# DUŠE POPUTUJÍ NA JUPITER

MARTINA DVOŘÁKOVÁ

Vlastislav Prokeš působí jako obyčejný, na svůj věk docela energický starý pán, který se rozhodně nezdá být jakkoliv nebezpečný. Když se ale nad nábožensko-ufologickými teoriemi tohoto samozvaného duchovního učitele, vegetariána a léčitele zamyslíme hlouběji, jsou rizika jeho počínání zřejmá. Vlastislav Prokeš je totiž dalším z řady šířitelů vizí o blížícím se konci světa (viz též Dingir 2/1998).

„... blíží se konec dní..., blíží se evakuace pro vyvolené - znovuzrozené... Proto každý z nás musí změnit své myšlení a hlavně své stravovací návyky, každý z nás se musí stát vegetariánem a tak se znovuzrodit, aby mohl být evakuován spolu s námi ostatními... Toto sdělení jsem nedávno obdržel od Otce-Stvořitele!“ prohlásil Vlastislav Prokeš úvodem celostátního setkání vegetariánů v červnu 1998 v Pardubicích. Setkání, které se ve městě perníku koná každou první sobotu v měsíci, se - soudíc z údajů na pozvánce - mělo týkat problematiky vegetariánství. Záhy se ale tato „bezmasá“ veřejná sešlost zvrtila v sugestivní kazatelský monolog a léčitelskou seanci pana Prokeše, a to s cílem přesvědčit přítomné o pravdivosti křesťansko-vegetariánsko-ufologického učení, které tento muž již několik let hlásá v zemích českých. Nutno podotknout, že docela úspěšně, protože počet jeho učedníků a následovníků stále stoupá.

## Čtyři druhy lidstva

Vlastislav Prokeš je původním povoláním elektrikář, který „na stará kolena“ prozřel, pochopil podstatu a zákonitosti vlastního bytí (a zřejmě i podstatu a zákonitosti všehomíra) a rozhodl se své duchovní poznatky šířit mezi lidmi. K čemu Vlastislav Prokeš ve svém dlouholetém duchovním hledání dospěl?

Prokešovo učení o minulosti, současnosti a budoucnosti světa vyplývá ze základní teze, podle níž je lidstvo rozděleno na čtyři druhy: na masojedlíky, vegetariány, znovuzrozené a na jedince ve stavu osvícení. Masojedlíci jsou osoby v podstatě méněcenné, neschopné pravého citu a lásky. Vegetariáni jsou na tom duchovně a morálně mnohem lépe, jejich způsob života a vegetariánská filosofie je

vlastně přípravnou fází k tomu, aby se jednou stali znovuzrozenými. „Znovuzrození je stav, kdy je člověk vnitřně harmonický, dokáže vnímat jemnohmotný svět, otevírá se v něm duchovní zrak a cit, a je tudíž schopen přímé komunikace s Otcem - Stvořitelem,“ tvrdí Vlastislav Prokeš, který samozřejmě patří mezi několik málo žijících duchovně vyspělých znovuzrozených. Čtvrtým, osvíceným druhem člověka byl podle Prokeše pouze Ježíš Kristus, avšak jeho slova nebyla nikdy dobře pochopena, zvláště pak církev si je po celou dobu svého trvání vypočítavě pozměňuje pro vlastní mocenské potřeby. „Já jsem v sobě objevil schopnosti vysvětlit Ježíšova slova tak, jak je opravdu myslel, ostatně s Ježíšem duchovně komunikuji a on mi vždy přesně řekne, co svými slovy mínil. Díky tomu umím jako jediný objasnit pravý smysl a podstatu deseti přikázání, která byla dosud chápána úplně špatně, stejně jako je špatně chápána celá Bible,“ prohlašuje Prokeš.

## Masojedlíci budou potrestáni

Vlastislav Prokeš vychází z klasického biblického učení o Ježíši Kristu, ale své originální pojetí křesťanství „okořnil“ ňotnou dávkou vegetariánských a v neposlední řadě ufologických teorií. Zastává názor, že svět a vlastně celý vesmír je v podstatě jen jakousi „soustavou energií a vibrací“, přičemž masojedlíci vyzařují energii špatnou, vegetariáni kladnou. Také s vibracemi masojedlíků to není nijak valné, jsou schopni vibrovat pouze v nízkých, hrubohmotných duchovních dimenzích. Vegetariáni naopak vibrují velmi citlivě, čistě a láskyplně, proto mají často schopnosti nahlížet do vyšších, jemnohmotných světů. Prostě

a jednoduše - zabíjet, natož pak pojídat živé tvory je zavrženíhodné a hříšné a masojedlíci budou jednou Otcem - Stvořitelem náležitě ztrestáni. Prokeš došel k poznání, že duše vegetariánů a znovuzrozených (narozdíl od duší masojedlických) budou při očekávaném konci světa evakuovány na jiné planety, například na Jupiter. Tam budou moci užívat vymožeností tamního ráje. „Planeta Jupiter má duchovní dimenzi 5, to znamená, že kdyby Vás znovuzrozené nyní někdo na Jupiter převezl, viděli byste veškerý život tamních obyvatel, viděli byste všechny rostliny i zvířena, včetně ptactva. Ale vy ostatní pozemšťané se zamyslete a uvědomte si, že evakuování budou jen znovuzrození, nikoliv masojedlíci...“ zní jeden z mnoha duchovních vzkazů od Otce - Stvořitele, které Vlastislav Prokeš dokáže přijímat z jemnohmotného světa.

## Diana diskutuje s Vlastislavem

Umění duchovně přijímat zprávy z vyšších vibračních sfér si Vlastislav Prokeš údajně vyprosil u Otce - Stvořitele a je jím nadán již několik let. Tato duchovní komunikace probíhá jako jakýsi telepatický diktát, který Prokeš zapisuje tzv. automatickým písmem, případně se údajně jedná o telepatickou diskusi s lidmi, kteří opustili svá fyzická těla a teď žijí například na Jupiteru. Nejčastěji Vlastislav Prokeš duchovně hovoří s princeznou Dianou, která je dnes prý obyvatelkou Jupiteru a která si vybrala právě Prokeše, aby jeho prostřednictvím předávala lidstvu svá poselství důležitá pro duchovní růst a záchranu lidstva.

„Přicházím právě z Jupiteru a cítím ten obrovský rozdíl prostředí ve vyzařování. Jsi uznáván jako tlumočník a já ti nyní



mohu sdělovat vše, co se na Jupiteru děje, a vše, co souvisí s mým životem... Je pouze otázka času, co zvládneme a co se nám podaří, abychom zaujali sestry a bratry pozemšťany, abychom jim přijatelnou formou předložili Pravdy a zaujali je natolik, abychom je odpoutali od konzumního života...“ sdělila lady Diana panu Prokešovi počátkem října 1997 a od té doby ho kontaktuje pravidelně. I když pan Prokeš neumí anglicky a Diana zase česky, vždy si prý velmi dobře rozumějí. Zápisy rozhovorů zesnulé princezny s panem Prokešem a několika jeho následovníky obsahuje kniha s názvem „Princezna Diana promlouvá z druhého břehu“ (vyšla v edici Zdroje Pravdy v Kolíně, 1997). Je k dostání na vegetariánských setkáních a distribuují ji Prokešovi následovníci.

### Komunismus na Jupiteru

Podle popisu života na Jupiteru ve zmíněné knize se bude jednat o něco na způsob dokonalé komunistické společnosti bez peněz a majetku, bez chudých a bohatých, společnosti plné míru, lásky a porozumnění. „Mnohé, co znáte na Zemi, na Jupiteru není, například mouchy, hadi, žáby, housenky, žížaly, slimáci, neuvíďte tam ani myši všech druhů, krtky, ježky... Na Jupiteru se nevráždí, mezi všemi je soulad, i mezi lidmi a zvířenou... Ubytovaní je ve vlastních domech, kuchyňky i ložnice jsou podobné našim..., sociální zařízení není, protože nejsou odpady z těla... Získání domů není složité, stavební materiály jsou zdarma, odběr dle potřeby kdykoliv. Peníze nejsou, ničím se

neplatí, vše je zdarma... Pozemky nejsou ve vlastnictví, všechno je všech, všichni spolupracují na všem... Nejsou zde nemoci, věk obyvatel se zastavil, na Jupiteru se nestárne... Jupiter je přechodem ze země válek, nenávisti do země míru, klidu a harmonie...“ (7. 10. 1997, duchovně přijal Vlastislav Prokeš).

Ani na planetě Mars to nebude špatné: „...život lidí se podobá životu těch nejšťastnějších lidí na Zemi. Celá rodina nejčastěji žije pohromadě, bývá to 5 - 10 lidí. Děti se rodí podobně jako u Vás, ale po zcela zralé úvaze partnerů. Je nutný myšlenkový souhlas obou a naladění na stejnou vibraci, aby došlo k početí. Pohlavní styk je nahrazován ‚souzněním duší‘ při fyzické blízkosti manželů...“ (29. 10. 1997, duchovně přijal Vladislav Vaněk).

### Stvořitelem povoláný léčitel

Z posledně uvedeného duchovně přijatého vzkazu je patrné, že Vlastislav Prokeš není ve svých duchovních komunikacích sám. Stejně schopnosti prý mají už i někteří jeho nejvěrnější následovníci, takzvaní dvojkaři. Zprvu se dali počítat na prstech jedné ruky, dnes jich jsou možná desítky. Vlastislav Prokeš jim postupně předává také své schopnosti léčitelské, které jsou neoddelitelnou součástí jeho duchovního prozření. „Dvojkaři jsou schopni vnímat pocity nemocných, jen o to vždy musí poprosit Stvořitele...“ tvrdí Prokeš. On sám je pak léčitel doslova Stvořitelem povoláný, protože umí vyléčit v podstatě všechny nemoci těla i ducha. Na pardubické přednášce vyléčil pomocí obyčejné vody, do níž vložil svou duchovní informaci, ženu s hemeroidy, údajně zbavil potíží hochu trpícího obrnou bránice, odstranil cystu v pravém vaječníku starší dámy, vyčistil zakouřené plíce továrního dělníka a dívce, která se právě rozváděla, poradil, že k léčbě psychických problémů je nutné přestat jíst maso a vyladit své vibrace.

„Je asi 40 způsobů, jak se uzdravit. Neuvádím je všechny, mnozí je znáte: léčení hudbou, světlem, láskyplným přikládáním rukou... Existuje též uzdravení zázrakem, vlastním vedením myšlenky, léčení

pomocí přírodních rostlin, navázání své choroby neboli předání stromům...“ dozvídáme se v knize „Princezna Diana promlouvá z druhého břehu“. Návštěvy lékařů Vlastislav Prokeš zásadně nedoporučuje, jeho léčitelství lze totíž vyléčit i třeba virus HIV, rakovinu, tuberkulózu, žloutenku, různé infekce... Právě striktní odmítání lékařské péče je na Prokešově učení tím nejnebezpečnějším, protože někteří fanatičtí následovníci jeho teorií mohou případnou závažnou nemoc zanedbat a vystavit se tak velkým zdravotním rizikům.

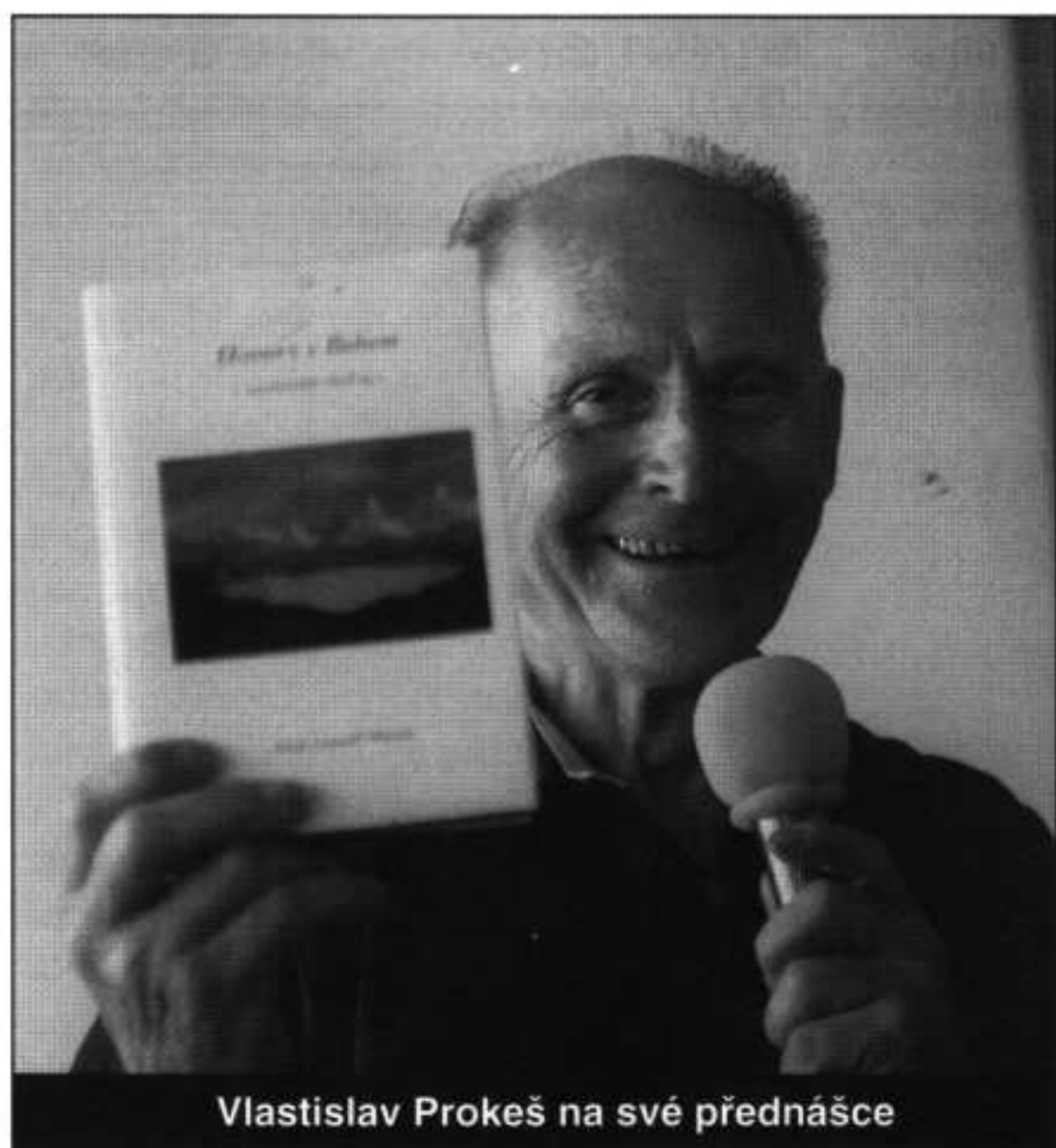
### Raději na Jupiteru než vůbec

„Duchovní probuzenci“ Prokešova typu nejsou v posledních letech ničím výjimečným, stále častěji se objevují jak v Čechách a na Moravě, tak v Evropě i v zámoří. Blížící se magický rok 2000, rostoucí iracionalita mnoha lidí, mravně a duchovně vyprahlá společnost konce 20. století - to jsou pro podobné věrozvěsty a duchovní vůdce přímo ideálními podmínkami. Byť jejich teorie působí na první pohled často absurdně až fantasmagoricky, vzbuzují v některých lidech naději, k níž se lze upnout a kterou lze vnímat jako jedinou možnou cestu ke spokojenému a bezproblémovému životu. A - ruku na srdce - kdo z nás by si nepřál život v lásce a porozumnění, bez válek a nemocí, ať již tady na zemi, nebo třeba na Jupiteru? ■

„Hlásíme se vám z české země. Jsme malá skupinka lidí, které se podařilo navázat spojení s řídicí silou ve vesmíru, se Zdrojem Pravdy. Pravdu jsme hledali a našli. Nyní máme možnost ukázat Vám, jak je možné žít bez nesnází, bez stresů, bez nemocí. V dnešní době, kdy lékaři neúspěšně bojují s nevyléčitelnými chorobami, neznámými viry a nedíagnostikovatelými nemocemi, my můžeme odstraňovat z těl zhoubné nádory, můžeme odstranit z krve i virus HIV. Podotýkáme, že je zapotřebí k tomu změnit myšlení a stravovací návyky. Máme v Pardubicích a v Brně pravidelná setkání, kde je možné obdržet veškeré informace, potřebné k uzdravení jakkoliv nemocného těla.

Nastoupili jsme cestu spravedlivého žití bez zabíjení a pojídání těl svých spolubližních. Pokud patříte k těm, kteří hledají ve svém životě Pravdu, jste ochotni změnit sami sebe a tím si zajistit pevné zdraví bez lékařů a nemocnic, máte jedinečnou a jedinou šanci...“

**Z knihy Princezna Diana promlouvá z druhého břehu Kolín, 1997**



Vlastislav Prokeš na své přednášce

foto: Günter Bartoš



Poselství kontaktérů je již pravděpodobně za svým zenitem

# KAM KRÁČÍ AŠTAR BENDA?

JAN KOTRČ

FOTO: AUTOR

Nejznámější český kontaktér mimozemšťanů, Ivo A. Benda, již absolvoval se svým poselstvím více než sto přednášek. Nedávno vydal druhý díl sebraných „sdělení“ *Rozhovory s poučením od mých přátel z vesmíru - dohromady na několika stovkách stran. Na jaře tohoto roku dostalo 80% všech domácností v České republice do schránky Bendův propagační leták<sup>(1)</sup>. Kromě toho se o Bendu zajímá televize i tisk... Za podobnou kampaň by se nemusela stydět ani menší politická strana.*

„Lidé musí splnit vibrační parametry, aby přežili převibrovaní země do páté dimenze. Tyto parametry nejsou tak náročné, jako například pro telepatické spojování. V českých zemích je splňuje asi půl milionu lidí...“ pronáší Benda monotónním hlasem z pódia. Přednáška se tentokrát koná v Muzeu města Prahy na Florenci. Obsah Bendovy přednášky se příliš neliší od zlínského vystoupení (viz. *Dingir* 3/1998, str.7), jen posluchačů je méně.

„Tři čtvrtiny evakuovaných budou ženy, jedna čtvrtina muži; více než polovina z tohoto počtu budou mladí lidé do osmnácti let. Jsou čistší, otevřenější... Ne-

jsou tolik zapojeni do ovládacích programů sil temna, jako třeba finance či obchod.“ Země se prý převibrovaním do páté dimenze očistí od negativních vibrací, které zde produkují lidé svým negativním myšlením, jedením masa, četbou knih o negativních mimozemšťanech... a tak dále. Podle Benda je katastrofa a následná evakuace velice blízko, i když prý proběhne někdy během následujících pěti let. Zdá se, jakoby tento bývalý kontrolor kvality v automobilce zmírnil rétoriku. Možná tak učinil pod vlivem nesplněných předpovědí: v létě minulého roku mělo dojít k hromadným osobním

kontaktům lidí s mimozemšťany a k viditelnému přistávání vesmírných lodí.

## Původ Bendových kontaktů

Ačkoliv se zdá, že kontakty s mimozemšťany přinesl do českého prostředí Benda jako něco zcela nového, opak je pravdou. Koncem roku 1997 se v životě tohoto českého kontaktéra objevil někdo, komu Benda za své „kontakty“ s Aštarem Šeranem a dalšími mimozemšťany vděčí. „Rád bych teď pozval na pódium jednu výjimečnou ženu, která má jen základní vzdělání. Bydlí na ves-



Posluchači Bendovy přednášky v Praze (20. listopadu 1999) ...



nici. To ona mě navedla na správnou cestu," říká Benda uctivým hlasem a na pódiu vstupuje paní Miluška Drsková, autorka velkého množství zapsaných sdělení mimozemšťanů. Miluška se nadechne a začne monotónním hlasem předčítat svá sdělení. Benda stojí uctivě stranou a okouzleně ji sleduje.

„Šestého srpna 1999. Zase je opět krásný den, ale stále trvá to velké sucho. Příroda jistě touží po vodě, jako já po novém krásném společenství lidí... Ptáci už tolik nezpívají a jen tu a tam je slyšet hodně vlaštovky a také vrabci tu hodně cvrlikají... Tady se bude o všem rozhodovat. Tu, uprostřed Evropy...“ Miluška se po každé třetí větě obrací na Bendu a každé své sdělení nějak komentuje. Část publika je zjevně konsternována.

„Miluška se s mimozemšťany kontaktovala ještě před Ivem Bendou. Jezdila dříve na přednášky Michaela Hesse-manna. Nejdříve jako divačka. Za nějakou dobu se začala v předsálí bavit s lidmi a rozdávat na papírech sdělení. Již tehdy se kontaktovala," vypráví Petr Sotolář, člen bývalé Olomoucké mírové skupinky (viz článek na následující straně). Miluška se prý poté seznámila s Ivem Bendou, který byl jejími sděleními nadšen. Přepsal je na počítači a za nějakou dobu se začal sám kontaktovat. Nyní je profesionálním kontaktem.



Až nápadně podobná Aštaru Šeranovi byla žena z Bendova týmu. Na jeho pražské přednášce seděla hned v první řadě a celou ji nahrávala na diktafon

### Pozemský Aštar

Někdy od počátku tohoto roku se mezi Bendovým příjmením a křestním jménem objevilo písmeno A. Bendovým neoblíbenějším mimozemšťanem je Aštar Šeran - údajně velitel velké evakuační vesmírné flotily, který bude mít záchranu vyvolených (vedených Ivem Bendou) na starosti. „Aštar Šeran mi sdělil, že mám používat jeho iniciál. Teď, když ho mám,

jsem s touto vysokou duchovní bytostí permanentně úzce propojen. Jeho jméno mi dává více komunikativnosti a méně bojovnosti. Bojovnost produkuje hrubé vibrace," vysvětluje Benda, jak přišel k Aštarovu jménu. Kromě toho byl prý mimozemšťany operován na jedné z jejich vesmírných lodí. Při této operaci mu do organismu přidali sedmou šroubovici DNA, a tím se Bendovi otevřela sedmá čakra. Teď je s vesmírnými lidmi v permanentním spojení.

### Dočasný fenomén?

Nelze se divit, když nad duševní rovnováhu obou hlavních aktérů pražského setkání kladou někteří účastníci otazník. Nebyl by to první případ, kdy právě duševní obtíže umožní autoru nejfantastičtějších teorií vytvořit chytlavou „logiku“ a předávat nakažlivou jistotu o vlastní pravdě. I když je takových teorií více, vždy je alarmující, kolik lidí jim věnuje vážnou pozornost. „Já tomu věřím. Už předtím mě zajímali mimozemšťani a inkarnace. O přednášce jsem se dozvěděl z letáku," říká devatenáctiletý Jirka, který si po absolvování učebního oboru hledá práci.

Nejbližších několik měsíců ukáže, zda zájem o Bendu opadne, či zda se mu podaří získat nové obdivovatele. Zatím se zdá, že vrchol zájmu publika pominul - v průběhu přednášky odešla asi třetina návštěvníků. Osud Olomoucké mírové skupinky naznačuje, že zájem mladých lidí o Aštara Bendu je jen dočasný. ■

1 Uvedl Ivo A. Benda na své přednášce v Praze, 20. listopadu 1999.



... a kontakterská dvojice Miluška Drsková (vlevo) a Ivo Benda



Ze zlého světa k mimozemšťanům

# OLOMOUČTÍ KONTAKTÉŘI

JAN KOTRČ

FOTO: AUTOR

**Společnost konce 20. století je značně nepřehledná. Není jednoduché vyznat se v každodenní záplavě informací a podnětů.<sup>(1)</sup> Lidé jsou nuceni přijímat spousty rozhodnutí - a to je břemeno pro mnohé až příliš těžké. Jednodušší je nechat za sebe rozhodovat druhé. Takto vznikají rozličné formy extrémismu: není vůbec obtížné přijmout i bizarní názory či víru výměnou za to, že se aspoň na nějaký čas podaří ze spárů nepřehledné společnosti uniknout. Takovým únikem může být i domnělá komunikace s mimozemskými civilizacemi.**

Ivo Benda, průkopník kontaktů s mimozemšťany v Čechách (viz Dingir 3/1998), ovlivnil svými přednáškami již několik set lidí. Unikátním fenoménem je však vznik Olomoucké mírové skupinky.

Několik studentů ve věku něco málo přes dvacet let bylo obsahem jeho přednášek nadšeno do takové míry, že s mimozemšťany začali hovořit sami zcela nezávisle. Svá vlastní sdělení vydali v brožurce Poselství Olomoucké mírové skupinky.

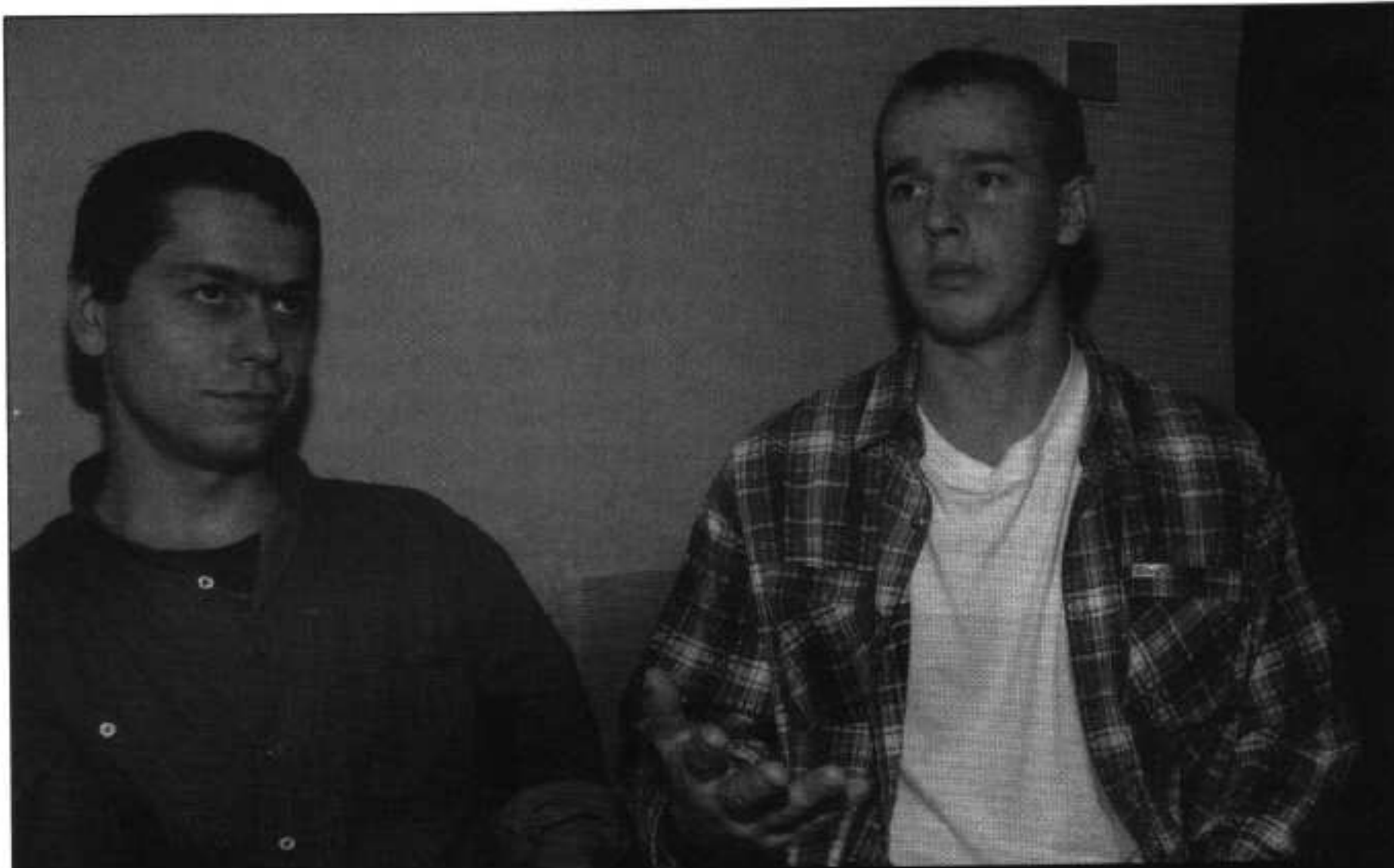
„Na jedné přednášce Ivoše Benda se mi do rukou dostaly jeho Rozhovory, které jsem pak půjčil svému kamarádovi. On i jeho bratr byli obsahem tak zaujati, že je poskytli dalším svým kamarádům,“ vzpomíná na počátky Olomoucké mírové skupinky její člen Petr Sotolář.

„V knihkupectví jsem si koupil knihu Poslové úsvitu. Dočetl jsem ji s tím názorem, že je to buď nejlepší sci-fi, které znám, nebo skvělá zpráva o tom, co je pravda. Asi tři dny poté jsem od Petra dostal Rozhovory, které jako by byly pokračováním. Vlastně to na sebe navazovalo. Po dočtení Rozhovorů jsem si byl vnitřně jistý, že je to pravda. Konečně jsem našel, co jsem hledal,“ říká Jiří Kozel. S ním a Petrem Sotolářem sedím v jedné z olomouckých čajoven. Oba jsou trochu nostalgičtí - Olomoucká mírová skupinka totiž před necelým rokem přestala existovat.

## Euforie z kontaktů

Mladí lidé ovlivnění Bendovou ufologií začali jezdit na jeho přednášky a ve volném čase se scházeli v čajovnách či v lese za městem. „Meditovali jsme spolu, cho-

dili do lesa pozorovat hvězdy nebo zda létají jejich talíře,“ vzpomíná Jirka. „Byli jsme takové spřízněné duše. Měli jsme podobné názory na svět, žili jsme stejným způsobem života. Nebylo to žádné účelové spojení.“ Neformálními vůdci se zakrátko stali Marek Vítazka, student Janáčkovy univerzity v Olomouci, a jeho dívka Jana Löfflerová - oba tehdy spolu žili na těžko přístupné samotě za Olomoucí. Spolu s nimi bydlel i Janin bratr Víta se svou dívkou Radkou. Jádro celé skupinky vlastně tvořili oni čtyři - ostatní členové se na organizování činnosti nějak výrazněji nepodíleli. Petr i Jirka popírají, že by měli nějakého vůdce, či že by dokonce existoval vedoucí pár. Je však zajímavé, že k rozpadu celé skupinky došlo krátce poté, co Marek Vítazka a Jana Löfflerová ukončili vysokou školu a vzali se.



Nahoře: Jiří Kozel a Petr Sotolář (vpravo)  
(Olomouc, listopad 1999)

Dole: Olomoucká skupinka na jedné ze svých přednášek  
(Zlín, červenec 1998)





V době, kdy činnost skupinky dosáhla vrcholu (vystupovala na přednáškách, zájímala se o ni média...), její členové veřejně prohlašovali, že obsah jejich sdělení je ve skutečnosti jen předáváním zpráv vesmírných lidí a vyprávění toho, co doopravdy sami zažili. S odstupem času nicméně vyvstává spíše otázka, zda u části těchto mladých lidí nebyla jejich tvrzení o telepatickém spojení s mimozemšťany jen snahou nelišit se od toho, co říkají jejich vedoucí, a mít tak možnost patřit do společenství, které jim poskytovalo zázemi - takové zázemi a řád, který byl alternativní k tomu, jemuž nerozuměli.

Když si tyto souvislosti uvědomíme, mnohem méně nás překvapí tvrzení, jako je toto: „Jana viděla vnitřním viděním v astrálním světě nějaké létající taříře a bytosti. Ona je z nás taková nejcitlivější... a nejdál,“ odpovídá Jiří na otázku, zda on sám během svých výletů za město něco viděl. „Holky pak zkoušely i nějaké duchovní obrázky. Nechaly si vést ruku... Kluci jsou nadaní muzikálně, takže dělali hudbu inspirovanou vesmírem.“

Snažil jsem se co nejpodrobněji zjistit, jaké měli Jiří a Petr pocity a názory, oni sami jakoby by jim však nepřikládali váhu. Když jsem s Petrem telefonicky domlouval toto setkání, zpočátku neměl vůbec chuť se sejít a odkazoval mě na bývalé vedoucí s tím, že jsou kompetentnější, a to i přesto, že Olomoucká mírová skupinka vznikla díky němu. „Markova sestra Barča má schopnost vidět bytosti vnitřním viděním. Holky jsou už schopné vidět i aury a takové věci,“ reaguje Petr, když se ptám, zda by mohl popsát, co viděl.

### Zklamane naděje

V současnosti již olomoučtí kontaktéři nevyvíjejí aktivní činnost a jejich skupinka se rozpadla. Všichni nicméně stále věří, že jejich reálně prožívané kontakty nebyly iluzí. V rozpadu skupinky hrálo důležitou roli zklamání, které vystřídalo silné očekávání a víru. „Mysleli jsme, že změna tohoto světa, který se orientuje akorát na peníze a materiálně, proběhne rychleji. Byli jsme v určitém očekávání věcí, které se nestaly... Neříkám, že ke změně nedochází, ale zřejmě mnohem pomaleji,“ říká Jiří, který nezakrývá svůj pocit deziluze z toho, že věnoval energii něčemu, co se ukázalo být jiné, než se zpočátku zdálo. „Čekali jsme, že se lidé změní a přestanou se věnovat jen penězům a kariéře. Chtěli jsme druhým ukázat cestu, o které jsme si mysleli, že je

správná,“ dodává Jiří, který se nakonec ve svém duchovním hledání dostal k buddhismu.

Příčinou zklamání je zřejmě i sám Ivo Benda. V létě 1998 mělo podle jeho slov dojít k hromadným setkáním mimozemšťanů s lidmi - kontaktéry, kteří své úsilí myslí vážně. „Když se vyskytne skupina lidí, kteří neprodukuje hrubé vibrace a jsou čistí, tak se oni (vesmírní lidé) v jejich středu zhmotní,“ řekl Benda v červnu minulého roku na své přednášce ve zlínském hotelu Moskva. Na otázku, proč se nemohou zhmotnit hned tady v sále, lakonicky odpověděl, že „je mezi námi určitě někdo, kdo nesplňuje podmínku jemných vibrací“.

S takovým tvrzením se nedá polemizovat. Olomoučtí studenti nicméně vzali tuto informaci vážně a o samotě za městem se pokoušeli o setkání s Aštarem Šeraniem a dalšími bytostmi. „Snažili jsme se a nic. To byl možná také důvod, proč jsme přestali na Ivošovy přednášky jezdit. Začal říkat takové divné věci, jako že budou v budoucnu hromadné katastrofy a přistání jejich lodí,“ říká Jiří. „Předpovědi masových kontaktů se mi už tehdy ve Zlíně zdály přehnané. Jednou v noci jsme byli v lese na takovém paloučku a vzpomínám si, jak holky viděly Aštaru. Byly schopné vidět jen nohy a tělo... on se začal jakoby postupně naplňovat. Já osobně jsem nic neviděl,“ dodává Petr s tím, že po nějaké době už necítil potřebu se s nimi telepaticky kontaktovat. „Chtěl jsem se rozvíjet i jinak: číst knížky, studovat. Můj odchod z Olomoucké mírové skupinky byl výsledkem jakéhosi vývoje... Není důležité vidět je fyzicky a mít tak důkaz. Oni tady prostě jsou a to je dobré vědět.“

### Výměna rozumu za cestu ke spáse

Narozdíl od Ivo Bendy, který má za sebou přes sto přednášek s velice podobným obsahem, jsou bývalí členové Olomoucké mírové skupinky zjevně schopni dělat i něco jiného, než se natrvalo upnout k iluzím s vysokou mírou vnitřní inkonzistence. Zatímco Bendovo duševní zdraví a jeho motivy zůstávají velkým otazníkem, není důvod považovat vznik, existenci a rozpad Olomoucké mírové skupinky za něco tak neobvyklého. Mladí lidé, frustrovaní zmatkem, který kolem nich vládne a kterým zároveň nebyl lhostejný osud jejich blízkých, na nějaký čas vyměnili svůj zdravý rozum a kritické myšlení za iluzi, jež jim po-

skytla pocit bezpečí a smysl života. Zklamání z toho, že život není tak jednoduchý, jak se ho snaží prezentovat Ivo Benda a jemu podobní skrze své bizarní teorie a absurdní vize, není jen jejich zkušeností. V dnešní době bychom našli desítky dalších lidí, kteří se stali ve svém duchovním hledání obětí „snadných receptů“ a rychlých a jednoduchých cest ke „spáse“. Bytí v reálných podmínkách je těžké a jednou z forem, jak této tíži úspěšně čelit, je víra. Náboženská jako lidská vlastnost je však velice dobrým předpokladem pro zneužití, zvláště tehdy, pokud se lidé neřídí zdánlivě snadnou zásadou: Než uvěříš, pochybuji! ■

1 Keller, Jan: *Nedomyšlená společnost*, J. Šabata, Brno 1998

### Poselství Olomoucké mírové skupinky

Telepatické kontakty mladých lidí s vesmírnými přáteli, bytostmi Světla, a milovaným Stvořitelem.

*S láskou v srdci toto poselství nese. Pověření naším Otcem - Stvořitelem, podpoření jeho duchovními pomocníky a našimi přáteli z vesmíru. Chopili jsme se úkolu sestavit toto povzbuzení pro všechny. Činíme to s láskou, vedeni srdcem. Milujeme vás milí lidé a tyto zprávy patří právě vám.*

(...)

*My sešli se nedávno. Naše cesty spojil zájem o duši člověka. Známe se sotva dva měsíce, přičemž se počet členů naší skupiny neustále mění. Téměř všichni máme telepatické spojení s přáteli z vesmíru a s Otcem - Stvořitelem. My nemáme žádná pravidla. Spojuje nás láska, proto se scházíme. Milujeme naši planetu a vidíme, že je na pokraji zhroutení. Cítíme, jak trpí. Blíží se doba, kdy se budeme muset všichni rozhodnout, zda chceme vstoupit do Nového věku s láskou, nebo ne. Obojí je cesta vás lidí. Tato poselství vám můžou pootevřít oči. Milí lidé zastavte se a rozhlédněte kolem sebe. Ztište své srdce a naslouchejte sami sobě. Vaše srdíčko bije na poplach.*

Marek Vítazka, Jana Löfflerová, Barča Vítazková, Radka Nejedlá, Petr Löffler, Iva Kristová, Petr Sotolář, Jirka Kozel, Honza Turek, Hanka Krylová

Z brožurky vydané tiskem v roce 1998. Text je také součástí první části Bendových „Rozhovorů s poučením“. Dostupný je i na internetové adrese [www.universe-people.cz](http://www.universe-people.cz).

**Text nebyl v redakci Dingiru  
stylisticky upraven.**



Mimozemšťané přistanou v Izraeli

# RAĚLIÁNI A ELOHÍM

TOMÁŠ NOVOTNÝ

**Po řadu let nevěděla, kdo je vlastně otcem jejího syna. Domnívala se, že prostě otěhotněla s jedním ze svých přátel. Až jednou jí to její syn, Claude Vorilhon (\*1946), vysvětlil. Setkal se prý ve francouzských horách s mimozemšťany, kteří mu kromě jiného objasnili i otázku jeho původu.**

Claude vyprávěl, že 13. prosince 1973 na cestě do zaměstnání najednou pocítil velké nutkání odbočit do hor. Tam v jednom vyhaslém kráteru spatřil něco ve tvaru asi sedm metrů širokého a dva a půl metru vysokého zvonu. Ten se k němu přiblížil, zastavil se asi dva metry nad zemí, vysunuly se z něho schody a po nich vystoupila zvláštní bytost.

Byla 120 cm vysoká, měla světle zelenou kůži, oči mandlového tvaru, dlouhé tmavé vlasy a mluvila plynule francouzsky. Pozvala ho dovnitř a v rozhovoru se Claude dozvěděl skutečnosti, jichž je od onoho okamžiku náruživým hlasatelem. Bylo mu sděleno, že výbuchem atomové pumy v Hirošimě začal nový věk lidstva, věk Vodnáře. Proto se mimozemští stvořitelé lidské rasy, tzv. Elohim, rozhodli poslat na svět svého posla, jenž by lidstvu konečně sdělil pravdu. A tak právě na hlavní svátek narození Krista, 25. prosince 1945, unesli mladou francouzskou dívku a oplodnili ji, aby se stala matkou vyvoleného posla poslední doby. Její paměťový záznam pak úmyslně vymazali, aby si nemohla vzpomenout, kdo je otcem jejího syna.<sup>(1)</sup>

Ten má za úkol lidstvu sdělit, že my lidé jsme vlastně výsledkem laboratorních pokusů vědců vyspělé mimozemské civilizace, kteří vytvořili nás i veškerý život na Zemi pomocí genového inženýrství a poznání struktury DNA. Aby s námi tyto vědci mohli udržovat kontakt a vzdělávat nás, posílali čas od času své vyslance, jako byl např. Mojžíš, Buddha, Ježíš nebo Mohamed.<sup>(2)</sup> Lidé však byli tak nevyspělí, že si vše vysvětlovali nadpřirozeně a vytvořili řadu náboženství. Posledním z řady těchto poslů je Vorilhon, jenž dostal od mimozemšťanů nové jméno Raël a byl poslán do současné „doby apokalypsy“. Ta je podle řecké

etymologie vysvětlována jako „doba odhalení“.<sup>(3)</sup> Teprve nyní je totiž lidstvo natolik vyspělé, že je schopno pochopit, že žádný bůh neexistuje a za vším nepochopitelným stojí pouze vyspělé mimozemské civilizace. Proto sám Vorilhon - Raël nazývá své učení ateistickým náboženstvím.

Raëlisté dokonce tvrdí, že slovo „Bůh“ se nevyskytuje ani nikde v Bibli. Hebrejský termín Elohim, překládaný běžně jako Bůh, Raël překládá jako „ti, kdo přišli z oblohy“. Odvolává se při svém překladu na skutečnost, že slovo Elohim má vlastně koncovku množného čísla (jedná se o tzv. plurál majestaticus) a nemůže být tedy označením pro jednu bytost.<sup>(4)</sup> Nikde už však nevysvětluje, podle jakého pravidla došel ke svému neobvyklému překladu, který nemá žádnou oporu v jazykovém bádání. Podobným způsobem vysvětluje i mnoho dalších náboženských spisů tak, aby vyzněly jako svědectví o setkání s mimozemšťany. Tak může např. výrok o tom, že se duch Boží (ruach elohim) vznášel nad vodami (Gn 1,3) vysvětlovat tak, že „Elohim vykoná-

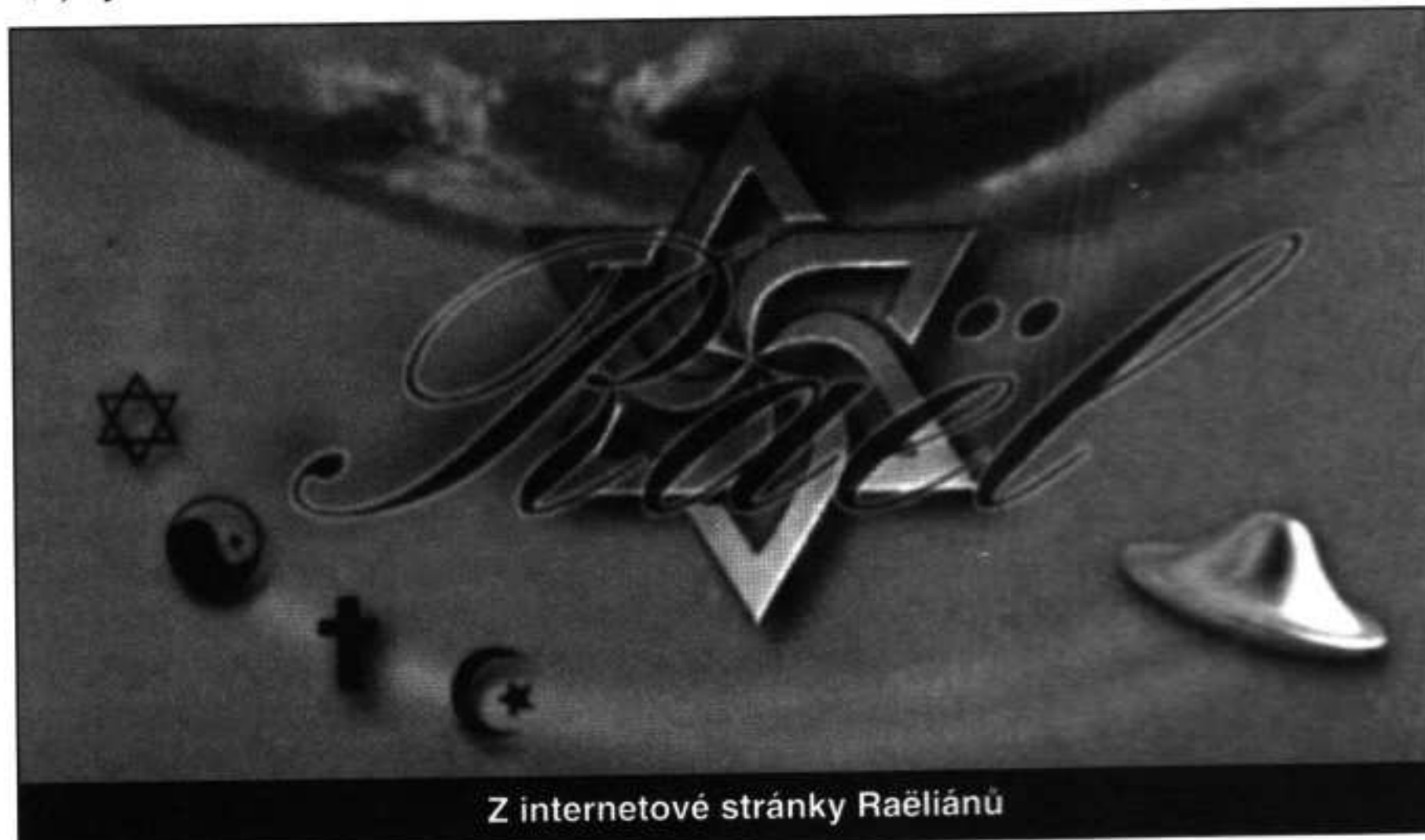
vali výzvědné lety a umísťovali umělé satelity okolo Země, aby mohli studovat podmínky a atmosféru.“<sup>(5)</sup>

I nejrůznější náboženské obřady vysvětluje v duchu svého ateistického náboženství. Např. křest (prováděný i v jeho náboženství) vysvětluje jako odeslání buněčného kódu dotyčného do mimozemské banky prostřednictvím křtícího. Ten si prý namáčí ruce proto, aby měl vodivější kontakt a mohl lépe předání zprostředkovat.<sup>(6)</sup>

Vedle křtu je asi nejdůležitějším náboženským úkonem tzv. smyslová meditace. Jde v ní o uspokojení všech smyslů, protože - jak hlásá Raël - probuzením smyslů se probouzí i mysl. Proto je Raël proti jakémukoli omezování sexuálních preferencí jednotlivce. Věří totiž, že smyslové neuspokojení vede člověka k agresivitě a ke zlu.<sup>(7)</sup> Proto hlásá: „Všechno je dovolené na cestě k dosažení skutečného uspokojení a otevření těla, a tím i otevření mysli.“<sup>(8)</sup> Pokud dojde k nechtěnému zplození dítěte, je zcela jednoznačně pro interrupci. I manželský svazek vidí jako nepotřebný k dosažení skutečného vzájemného uspokojení. Lidé se totiž vyvíjejí a pokud se vyvíjejí každý jiným směrem, nemají být k sobě vázání.<sup>(9)</sup>

Raëlisté slaví každý rok čtyři hlavní svátky: 1. neděli v dubnu - památku vytvoření prvního člověka na Zemi, 6. srpna - výročí Hirošimy, a tím vstupu lidstva do vědecké doby, 7. října - vzpomínku na druhé Raëlovo setkání s mimozemšťany v roce 1975 a na jeho návštěvu na jejich planetě a nakonec 13. prosince na připomínku prvního Raëlova setkání s Elohim. Letopočet se však počítá od události v Hirošimě, takže nyní mají Raëlisté rok 54.<sup>(10)</sup>

Raëlovo učení našlo ohlas doposud asi



Z internetové stránky Raëliánů



u padesáti tisíc lidí a organizace, již založil, má pobočky ve více než v osmdesáti zemích. Misie v České republice je organizována ze Slovenska. Na vrcholu organizace stojí samozřejmě Raël - Vorilhon, formálně volený na sedmileté období. Oficiálně se nazývá Průvodce průvodců. To vychází ze zvyku titulovat duchovní této organizace jako „Guide“ - Průvodce.

V poslední době na sebe tato organizace upozornila svojí jednoznačnou podporou pokusů o klonování lidí. Raël dokonce založil organizaci CLONAIID, jež má v budoucnu klonovat potomky pro homosexuální a neplodné páry. Již je dokonce určena cena za tuto službu - 200 tisíc dolarů. Zároveň založil i organizaci INSURACLONE, jež nabízí za poplatek 50 tisíc dolarů uchovávat genetický kód dítěte ve své bance pro případ, že by zemřelo nebo bylo zabito a rodiče by si přáli vyklonovat stejného potomka.<sup>(11)</sup> Raël slibuje i nesmrtelnost umožněnou klonováním. Plánuje, že stárnoucí jedinci si vždy vyklonují mladého dvojníka, kterému předají celou svoji osobnost včetně vědění a zážitků, a tak budou pokračovat ve své existenci. Předpokládá, že každý jedinec bude žít 700 až 1200 let.<sup>(12)</sup>

Plány do budoucna zahrnují i reformu školství a celé společnosti. Pod vedením Raëlistů budou totiž školy zrušeny a dětem se budou vědomosti předávat přímo injekcemi do mozku.<sup>(13)</sup> Celá společnost pak bude přeorganizována na tzv. geniokracii, v níž pouze lidé s IQ alespoň o deset procent vyšším, než je průměr, budou smět volit a voleni budou moci být jen jedinci s IQ alespoň o 50% nad průměrem.<sup>(14)</sup>

V nejbližší budoucnosti je však prioritním úkolem Raëlistů vybudovat ambasádu pro přijetí Elohim, kteří by chtěli navázat trvalý kontakt s pozemšťany. Proto Raëlisté opakovaně žádají izraelskou vládu, aby jim darovala jeden čtverečný kilometr u Jeruzaléma, kde by vybudovali centrum pro Elohim, včetně přistávací plochy.<sup>(15)</sup>

K přesvědčení izraelské vlády používají Raëlisté všechny dostupné argumenty. Tak ve svém dopise bývalému předsedovi vlády Netanjahuovi píše Leon Mellul, podepsaný jako Průvodce a mluvčí Mesiáše, že když Izrael půdu neposkytne, budou Židé opět rozprášeni do celého světa. Když Raëlistům naopak vyhoví, okamžitě přestanou jakékoli problémy s Araby. Celou situaci vidí velice jednoznačně, protože - jak uvádí - stejně „dříve či později bude muset izra-

elská vláda souhlasit s požadavky našich stvořitelů Elohim a jejich Mesiáše (Maschiah) Raëla. Bez Raëla totiž nemůže Izrael existovat („There will be no Israel without Raël.“)<sup>(16)</sup>

Soustředění na Izrael vychází z toho, že právě v Jeruzalémě prý byla první klonovací laboratoř mimozemšťanů. Snad i proto se tolik mluví v tomto hnutí o izraelském národě a hebrejštině. Sám Raël dává své jméno do souvislosti se jménem Izrael. Typické však je, že přes tento zájem o židovství jsou v hebrejských nápisích na materiálech Raëlistů hrubé chyby. I ve svém výkladu o základním slově Elohim Raël čte singulár tohoto slova jako Eloha, přestože každý student již po několika lekcích hebrejštiny ví, že se jedná o výjimku a že se tento tvar čte Eloah.<sup>(17)</sup> Jinde zase uvádí Zeď nářků v Jeruzalémě jako Kotel Maharavit (namísto HaMaaraví).<sup>(18)</sup> Ve svých spisech Raël dokonce odhaluje hrubou neznalost judaismu, např. když uvádí, že židé křtí své děti.<sup>(19)</sup>

Tyto chyby mu však nebrání v tom, aby přicházel jako ten, kdo konečně přináší poznání lidstvu. To podle něho doposud odpovídalo výroku z proroka Jeremjáš (10,4), který Raël překládá: „Všichni lidé jsou imbecilové, protože jim chybí věda.“<sup>(20)</sup>

Základní symbol organizace tvoří židovská Davidova hvězda, do níž byl původně vepsán hákový kříž. Tento symbol měl vyjadřovat usmíření dvou protichůdných idejí. V nedávné době však byl hákový kříž změněn na vířící galaxii v naději, že tak bude izraelská vláda návrhům Raëlistů přístupnější. Přesto však má být původní znak s hákovým křížem nakreslen na kosmické lodi, jež přistane v Jeruzalémě, tak, jako byl na té, s níž se Vorilhon setkal ve Francii. Tento znak je důležitý i proto, že prý dva trojúhelníky židovské hvězdy vyjadřují nekonečnost světů směrem vzhůru i dolů. Raël totiž učí, že náš svět je pouze jedním atomem v těle gigantické bytosti, která žije spolu s dalšími stejně velkými bytostmi na planetě, jež je opět jenom atomem v těle další bytosti atd. Podobně i naše atomy jsou ve skutečnosti celými miniaturními světy obydlenými rozumnými bytostmi.<sup>(21)</sup>

Přestože se takovéto učení může zdát nezaujatému pozorovateli neoriginální, naivní a snad i nevěrohodné, nebrání to tisícům následovníků Clauda Vorilhona v naprosté oddanosti a nadšení. Svoji zvěst považují za to největší, co bylo do-

posud lidstvu sděleno. A tak se Raëlovi vyznavači jistě dovedou ztotožnit i s jeho výzvou, již pronesl před nedávnem na sjezdu v Zürichu: „Zemřít pro Elohimy je tou nejkrásnější věcí, již může tato planeta nabídnout. Je klíčem do Alláhovy zahrady nebo planety věčnosti. Vstup na planetu Elohimů je vyhrazen pro ty, kdo vezmou vědomě tuto oběť na sebe.“<sup>(22)</sup>

#### Poznámky a literatura:

- 1 Podle prohlášení C. Vorilhona na tiskové konferenci v Las Vegas, 11. března 1997
- 2 <http://www.rael.org>
- 3 <http://cti.itc.virginia.edu/%7Ejkh8x/soc257/nrms/real.html>
- 4 <http://www.rael.org>
- 5 <http://www.rael.net/web/amessag3.html>
- 6 <http://www.rael.net/web/abapteme.html>
- 7 <http://www.rael.net/web/aplaisir.html>
- 8 Raël, *Smyslová meditace (Dosáhnutí uspokojení)*
- 9 *ibid*
- 10 <http://www.rael.net/web/aactual1.html>
- 11 <http://www.clonaid.com>
- 12 <http://www.rael.net/>
- 13 <http://rael.net/web/soman.html>
- 14 <http://cti.itc.virginia.edu/%7Ejkh8x/soc257/nrms/real.html>
- 15 <http://www.rael.net/web/aisrael.html>
- 16 <http://www.rael.net/web/aisrael.html>
- 17 <http://www.rael.org>
- 18 <http://www.rael.net/web/aisrael.html>
- 19 <http://www.rael.net/web/abapteme.html>
- 20 <http://www.rael.net/web/amessag4.html>
- 21 <http://cti.itc.virginia.edu/%7Ejkh8x/soc257/nrms/real.html>
- 22 *Tages Anzeiger, Zurich, 19.6.*

INZERCE

## Přednášky a semináře

pořádá DINGIR ve spolupráci se Společností pro studium sekt a nových náboženských směrů.

Našimi nejčastějšími klienty jsou psychologové, psychiatři, pedagogičtí pracovníci a duchovní.

Bližší informace na internetové stránce

**www.dingir.cz**

nebo na telefonním čísle:  
**02/8387 2222-3**



Následovníci Australanky Jasmuheen v ohrožení

# PROBLÉM HLADU VYŘEŠEN

TOMÁŠ NOVOTNÝ

V posledním měsíci na sebe opět výrazně upozornila náboženská organizace vedená Australankou, která si sama říká Jasmuheen. Došlo totiž k dalšímu úmrtí v řadách jejich vyznavačů. Tentokrát se jednalo o osmačtyřicetiletou ženu, jež byla nalezena u jezera Loch Cam ve Skotsku. Jeden z místních rybářů ji našel mrtvou před stanem, v němž procházela - jak vyplývá z nalezeného deníku - jednadvacetidenním zasvěcovacím obřadem, který je základním iniciačním krokem následovníků duchovní učitelky Jasmuheen.

Podle základní teze Jasmuheen je omylem, že člověk potřebuje k životu jídlo a pití. Ve skutečnosti je prý možné se žít pouze dýcháním. Jasmuheen učí, že dusík, oxid uhličitý, kyslík a vodík obsažené ve vzduchu mohou udržet tělo člověka naživu. Takovýto druh potravy pak přirovnává k fotosyntéze. Z duchovního hlediska se prý ve skutečnosti jedná o živení se „pránou“, neboli dýchání božské univerzální životní síly. Tak, jako se prý vegetariáni živí pouze rostlinnou potravou, tak se její vyznavači - breathariáni (čti brídžariáni, od angl. breath - dýchat) - živí pouze dýcháním. Aby se však dotyčný mohl stát úplným breathariánem, musí projít jednadvacetidenním zasvěcovacím obdobím. Na ně se vyznavači připravují postupným odvykáním jedení a pití.

Jasmuheen doporučuje nejprve postupné odstranění masa z jídelníčku, pak předepisuje přejít na syrovou potravu, pak přichází období polévek a nakonec pouze tekutin. Takto připravený kandidát může začít jednadvacetidenní program úplného odvykání jedení a pití „s čistým a naladěným systémem“. Jasmuheen má prý takto zasvěcených vyznavačů po celém světě na šest tisíc.

Tento údaj není možné nijak ověřit, pravdou však je, že její knihy vycházejí nejen v angličtině, ale i v němčině, italštině, holandštině a připravují se vydání i ve španělštině, francouzštině, rumunštině, chorvatštině a maďarštině. Jasmuheen má také svou internetovou stránku, kde pod titulem Cosmic Internet Academy propaguje své učení a nabízí ke stažení řadu svých spisů.

Argumentace této bývalé daňové poradkyně, vlastním jménem Ellen Greveové, je často velmi emocionální. Jasmuheen totiž stále odkazuje na skutečnost, že mnoho dětí po celém světě umírá každou vteřinu na důsledky podvýživy. Když se tedy všichni staneme breathariány a budeme žít pouze ze vzduchu, bude problém hladu ve světě definitivně vyřešen. Nadto budou ušetřeny miliardy dolarů, protože už nebude nutno pěstovat jakékoli potraviny. Svůj breathariánský program se chystá nyní Jasmuheen předložit jako návrh pro OSN a UNICEF.

Sama Jasmuheen prý nejí ani nepije již od roku 1993, kdy jí zemřeli duchovní učitelé zasvětili do tohoto programu. Pouze se prý několikrát za rok pro potěchu trochu napije bylinkového čaje a uloupne si kousek čokoládové sušenky. Kromě jiného to má prý i tu výhodu, že energii, kterou by jinak spotřebovala na metabolismus, může přeměrovat do tělesné, emocionální a duchovní energie.

Samozřejmě, že taková tvrzení vzbuzují jisté pochybnosti, a tak v říjnu 1999 došlo konečně k zajímavému pokusu. Jedné australské televizní stanici se podařilo Jasmuheen přesvědčit, aby předvedla, že se nejedná o podvod a že je skutečně schopna žít bez jídla a pití. Dohodli se, že ji budou po dobu jednoho týdne bez přestání filmovat zavřenou v hotelovém pokoji. Zároveň s ní bude i lékařka a několik žen jako dozor.

Přestože doba jednoho týdne není nepřekonatelným obdobím pro přežití bez jídla a pití, Jasmuheen již po 48 hodinách začala projevovat známky dehydratace a vystoupil jí krevní tlak. Vysvětlila svůj

stav tím, že poblíž hotelu je rušná silnice, která ji omezuje v přísunu čistého vzduchu. Byla tedy odvezena za město do hor, kde byla nafilmována, jak si sama libuje krásné čisté prostředí. Přesto již třetího dne se podle lékařské zprávy její mluva zpomalila a rozšířily se jí zorničky. Čtvrtého dne se jí zrychlil puls, klesl krevní tlak, zhubla sedm kilo a vykazovala přes 10% dehydratace. Proto byl pokus na příkaz lékařky zastaven.

Přesto nezůstal bez zajímavého religionistického výsledku: Když se televizní reportér po ukončení pokusu Jasmuheen zeptal, zda je nyní schopná rozumně připustit, že nemůžete žít pouze ze vzduchu, odmítla to přiznat s odůvodněním, že přece ona sama již po řadu let žije bez jídla a pití a nadto šest tisíc dalších lidí po celém světě to tak dělá bez jakéhokoliv problému.

A tak se tento pokus stal především důkazem toho, že logika a racionální argumentace nejsou oblastí, kde bychom se mohli s příslušníky dnes tak populárních pseudonáboženských skupin setkat. Neexistují pokusy ani důkazy, kterými by bylo možné zastánce takovýchto skupin přesvědčit. Ostatně, když někdo zemře při jednadvacetidenní odvykací kúře, nevypovídá to podle Jasmuheen nic o nesprávnosti této metody, ale pouze o tom, že se dotyčný nedostatečně naladil v přípravném období. Vždycky se totiž nějaké vysvětlení najde. ■

INZERCE

## Časopis DINGIR hledá REGIONÁLNÍ ORGANIZÁTORY DISTRIBUCE

Preferujeme studenty humanitního zaměření s přístupem k internetu a příjemným vystupováním.

Províze se pohybuje od 12% (obrat v knihkupectví) do 25% (přímý prodej).

Nabídky pouze písemně na adresu redakce. Dotazy na telefonním čísle: 02 / 806 276.



Ufologii odstartovala studená válka, dnes je to směs víry a obchodu

# MIMOZEMŠŤANÉ U NÁS PŘISTÁLI!

KAREL PACNER

Ufologie je víra, že neznámí mimozemšťané navštěvují Zemi na svých hvězdoletech, které mají nejrůznější podobu, ale obecně se jim říká UFO (anglicky Unidentified Flying Objects - neidentifikované létající objekty) či také létající talíře. Do konce druhé světové války patřily neznámé jevy na obloze většinou do kategorie božských úkazů, zjevení a výhrůžek, později s nástupem ateismu nad nimi bezvěrci mávali rukama. Teprve koncem čtyřicátých letech je jich zmocnili nadšenci pro všechno tajemné.

Na vznik ufologie neměly vliv žádné vědecké objevy, jako třeba modelování vzniku života, pokusy o zachycování signálů cizích kosmických civilizací, objevy planet u jiných hvězd či nepřímé důkazy o možné existenci mimozemského života. Tento směr pseudonáboženského myšlení se zformoval jako odraz politických problémů rozděleného světa po druhé světové válce i potřeb politiků a generálů je doma řešit a jindy zase utajovat. Jinými slovy, ufologie je chtěným dítkem studené války. Třebaže tato čtyřicetiletá epocha lidstva v zásadě skončila před deseti lety, ufologie začala už dávno před tím žít svým vlastním životem jako zdroj zisku, slávy a moci i prostředek k útěku od skutečnosti.

## Kouřová clona tajných pokusů

Třebaže válka v Evropě skončila v květnu 1945 a v Asii o tři měsíce později, obavy, že se Západ střetne s komunistickým sovětským impériem, z různých důvodů přetrvávaly. Po únorovém komunistickém převratu v Československu roku 1948 a ještě víc po červnu 1950, kdy severokorejská armáda v dohodě se Stalinem přepadla jižní Koreu, ještě zesílily. Obě strany se chystaly k válečnému konfliktu - vyvíjely nové zbraně včetně řady neklasických, k nimž patřily bojové rakety a atomové bomby. Zatímco v Sovětském svazu a v zemích, které ovládl, bylo tajné téměř všechno včetně snímků nádražních budov, mostů a obchodních skladů, západní státy tak daleko nešly, jenom zesílily ochranu svých vojenských a průmyslových tajemství. Ovšem na obou stranách se rozšířila špionánie. První veřejně pojmenoval rozdělení

světa na komunistický a nekomunistický bývalý britský premiér Winston Churchill v březnu 1946 za přítomnosti amerického prezidenta Harryho Trumana ve Fultonu. Následovala řada politických kroků, které toto rozdělení upevňovaly.

Více než po roce, 24. června 1947, spatřil americký obchodník Kenneth Arnold prolétávající na svém malém letadle okolo hory Mt. Rainier ve státu Washington na severozápadě USA devět podivných objektů, které mu připomínaly obrácené talíře. Podnikatel informoval o svém pozorování federální policii FBI, také vojenské letectvo se o jeho příhodu zajímalo. Rovněž se stal hrdinou mnoha článků. Reportérům se náramně líbil jeho příměr - a tak se v celém světě ujal pojem létající talíře.

Dnes se zdá, že to byl jeden výjimečný meteorologický jev. O dvě desetiletí později obvinil dr. William K. Hartmann z Lunární a planetární laboratoře Arizonské univerzity důstojníky kontrašpionáže válečného námořnictva, že si uvědomili, co Arnold spatřil, dokonce měli snímky obdobného úkazu, ale raději mu infikovali myšlenku, že je to něco neznámého a podivného.

Není vyloučeno, že to byla kouřová clona, do níž se halila obava, která americké tajné služby velice strašila. Minulý rok totiž pozorovali Švédové velké množství neznámých úkazů na obloze. Nejsou to nějaké nové bojové rakety, které zkoušejí Rusové po tom, co zajali část německých raketových konstruktorů? Nesmíme naše lidi tímto nebezpečím znervózňovat a mezitím připravíme důkladnou obranu.

Navíc Američané chystali špionážní balóny. Byly určeny pro výškové lety nad

střední a východní Evropou a Sovětským svazem, ale odzkoušet je museli nad USA. Kdyby někdo nepovolal takový objekt spatřil, bude lepší, když ho zařadí mezi mimozemské stroje.

V rychlém sledu přicházely zprávy o dalších neznámých úkazech na obloze. Lidé se předháněli ve vyprávěních - noviny měly co otiskovat a místní rozhlasové stanice co vysílat. Spojené státy začala obcházet hysterie létajících talířů.

Tyto senzace korunovaly další případy. Nejdřív smrt pilota stíhačky Mustang kapitána Thomase Mantella 7. ledna 1948. Stíhač ze základny Godman ve státu Kentucky chtěl identifikovat neznámý objekt, který letěl ve velké výšce. Neměl však přetlakovou kabinu, ani kyslíkovou masku, a tak zahynul, když asi 6-7 kilometrů nad zemí už neměl co dýchat.

To bylo sousto pro začínající ufology: Náš letec zemřel při pronásledování mimozemského korábu!

Teprve po třech desetiletích našel americký novinář Philip Klass mezi odtajněnými spisy výzvedné služby CIA zmínku, že se tehdy zkoušely špionážní balóny Skyhook. „O těchto velkých balónech nikdo nevěděl, bylo o nich informováno jenom málo lidí,“ napsal Klass. „Plány větrů naznačily, že Skyhook mohl proletět v blízkosti oblasti Godman anebo nad ní.“

O půl roku později, 9. července 1948, našel rančer William W. Mac Brazel ze státu Nové Mexiko na svých pozemcích podivné trosky neznámého zařízení. Vojenské letectvo oznámilo, že se tam rozpadl radarový odražeč z balónu, který se používal ke kalibraci pozemských radarů. Až v roce 1994 prozradila ministryně vojenského letectví pravdu: Byl to



odražeč a schránka s přístroji na dálkové sledování sovětských jaderných pokusů.

Ovšem mezitím z toho ufologové vyrobili obrovskou senzaci: V Rooswellu se našel hvězdolet s mrtvými mimozemšťany, a vláda nám to chce zatajit!

Mimochodem, na konci léta 1949 zjistila americká průzkumná letadla, že Sověti vyzkoušeli svou první atomovou bombu. Teprve po oznámení prezidenta Trumana to Moskva přiznala.

### Navštěvují nás mimozemšťané

Většina obyvatel Spojených států byla koncem čtyřicátých let připravena k přijetí létajících talířů jako vyslanců z vesmíru. Tvrdil to dr. Hartmann a naznačili to i další vědci. Dokonce také někteří důstojníci vojenského letectva, kteří se tímto problémem zabývali, zastávali stejný názor. O důvodech tohoto směru myšlení se můžeme jenom dohadovat. Možná, že po hrůzách druhé světové války potřebovali uvěřit v nějaké hodné pohádkové bytosti z jiných světů.

Když vydal v roce 1953 profesor astrofyziky Harvardovy univerzity Donald Menzel knihu o létajících talířích, ve které se pokusil o jejich střízlivé objasnění, bylo už pozdě. Třebaže Menzel psal prostým srozumitelným jazykem, jeho vysvětlení zněla příliš realisticky, jasně, někdy také vědecky sporně a jednostranně a nezapadla do rozvášněné atmosféry.

Mnohem větší úspěch měly publikace kosmofantastů.

V roce 1950 zahájil sérii těchto publikací Donald E. Keyhoe - „Flying Saucers Are Real“ (Létající talíře jsou skutečností). Svou hodnověrnost se pokusil zdůraznit naivním způsobem, který však na mnohé lidi platí - zdůraznil, že je majorem námořní pěchoty ve výslužbě. Za tři roky vydal další knihu - „Flying Saucers From Outer Space“ (Létající talíře z kosmického prostoru). A opět použil fintu - reprodukoval dopis tiskového oddělení ministerstva obrany, které uvedlo, že nemá proti textu námitek. To si může laskavý čtenář vykládat tak, že Keyhoe dostal jako vysloužilý důstojník různé tajné informace ke zveřejnění.

Novinář Frank Scully se v roce 1950 vrátil k Rooswellu. V knize „Behind the Flying Saucers“ (V zákulisí létajících talířů) tvrdil, že se tam při nezdařeném pokusu o přistání zahynuli mimozemšťané a vláda to utajila.

Dne 1. dubna 1950 otiskl jeden západoněmecký deník fotografii údajného mimozemšťana malého vzrůstu vedeného dvěma americkými vojenskými policisty. Snímek nebyl příliš zřetelný, zato titulky článku zněl výmluvně: Létající talíře nad Wiesbadenem. Dodnes patří tento záběr mezi klasické důkazy. Od víry ufologů v jeho pravost je nepřesvědčilo ani opožděné přiznání autora snímku, že se jednalo o aprílový žert. Pětiletý synek si navlékl na hlavu plynovou masku a za ruku ho vzali dva Američané v uniformách.

Ufologickou horečku využil v roce 1951 také Hollywood. Uvedl vědeckofantastický film „Den, kdy se zastavila Země“ - o přistání mimozemšťanů v létajícím talíři poblíž Washingtonu a jejich požadavcích k lidstvu. Biografie byly vyprodané, noviny měly o čem psát a lidé o čem hovořit. Z pláštiku, který měl zakrýt vojenská a špionážní tajemství, se rodilo nové pseudonáboženství, které začal využívat byznys.

Tuto proměnu dovršilo založení dvou ufologických spolků. Na počátku roku 1952 oznámila Coral Lorenzová z arizonského Tucsonu vznik Organizace pro

Committee on Aerial Phenomena) ve Washingtonu.

Ovšem renomovaní badatelé - astronomové a fyzici - byli k výzkumu UFO skeptičtí, zvláště když ufology trochu poznali. Oběma spolkům nezbylo nic jiného, než aby zorganizovaly vlastní práce na tomto poli. Avšak o výzkumu, který by odpovídal běžným vědeckým postupům, nelze hovořit - jejich aktivita spočívá v hledání důkazů podporujících představu, že UFO jsou hvězdolety, ve kterých nás navštěvují mimozemšťané. O tom všem vydávají členové těchto spolků časopisy a publikace, dávají novinářům rozhovory, hovoří v rozhlasu a televizi.

V roce 1953 se objevila na trhu jedna ze základních ufologických biblí - „Flying Saucers Have Landed“ (Létající talíře přistály). Napsal ji George Adamski, prodavač hamburgerů ze stánku poblíž pětmetrového dalekohledu v Kalifornii. Tento polský emigrant v ní barvitě vylíčil své setkání s Venušany. Když měl jeho první výmysl úspěch, napsal další dílo, v němž popsal návštěvu na palubě kosmické lodi řízené obyvateli Venuše, Marsu a Uranu. Založil tak profesi „kontaktérů“ - lidí, které vyhledávají mimozemšťané, aby jim předávali vzkazy pro ostatní pozemšťany. Zemřel jako bohatý „profesor“ ve Washingtonu čtyři roky před tím, než se první lidé začali procházet po Měsíci.

Ufologie je dobře placený podvod, který přežívá jenom proto, že mu věří miliony Američanů. Někteří z nich pak začali zakládat vlastní spolky, a dokonce i církve - pro své obohacení a potěšení, často jenom se vzdáleným kosmickým nánosem.

### Výzkum většinou za oponou

Ovšem co když se za některými UFO přece jenom skrývají nějaké tajné sovětské zbraně, které převzali ze zabařeného arzenálu německého? Tahle úděsná myšlenka přivedla velitelství amerického vojenského letectva k tomu, že 30. prosince 1947 založilo první tajný projekt na studium neidentifikovaných létajících předmětů. Projekt dostal název „Sign“ (Znamení).



Ufologická literatura je plná „autentických“ fotografií

výzkum vzdušných jevů (APRO - Aerial Phenomena Research Organization). O čtyři roky později vytvořil major Keyhoe Národní vyšetřovací výbor pro vzdušné jevy (National Investigations



Závěrečnou zprávu dostali generálové po 13 měsících - v únoru 1949. Neznámé objekty zřejmě nejsou mimozemského původu. Také pro národní bezpečnost nejsou žádným rizikem - tajné nepřátelské zbraně jsou vyloučeny. Nicméně údaje o dalších UFO by se měly shromažďovat a analyzovat.

Proto vznikl nový projekt nazvaný „Grudge“ (Zášť). V březnu 1952 dostal „Grudge“ nový název - „Blue Book“ (Modrá kniha). Jeho nový šéf kapitán E. J. Ruppelt z letecké základny v Daytonu si brzy uvědomil, že k objasnění UFO mu kvalifikace zpravodajského důstojníka nebude stačit. Proto požádal o spolupráci nejbližšího astronoma - prof. J. Allana Hynka, ředitele McMillanovy observatoře Ohijské státní univerzity.

Také prof. Menzel se snažil vojákům pomoci. Když v létě 1952 odcházel v hodnosti fregatního kapitána z místa šefa výzkumu námořních komunikací, poslal do Pentagonu spis se svými názory na létající talíře. Letectvo ho potom po dvě desetiletí využívalo jako konzultanta.

V té době se začala o UFO zajímat rovněž výzvědná služba CIA. Na leden 1953 svolaly ministerstvo obrany a CIA přísně tajnou poradou s pěti vědci, kteří se v minulosti podíleli na vývoji nejmodernějších zbraní. Předsedou tohoto panelu jmenovaly dr. H. P. Robertsona, matematika z Kalifornské vysoké školy technické. Během týdenního jednání američtí vědci, vojáci a zpravodajci dospěli k závěru: „Svědectví o UFO nepřinášejí žádné údaje, že by tyto jevy představovaly přímou fyzickou hrozbu národní bezpečnosti...“ Neexistují důkazy, že by to byly stroje potenciálních nepřátel.

Tento tzv. Robertsonův panel navrhl, aby bezpečnostní složky sňaly z UFO jeho zvláštní status, a tak napomohly k demystifikaci tohoto jevu. Toto doporučení však nikdo nerespektoval, naopak záznamy z jednání zůstaly utajené až do roku 1966. Nicméně některé myšlenky z něho účastníci čas od času citovali, i když se neodvolávali na pramen. Je zajímavé, že tehdy poprvé byl v úředních spisech zaznamenán termín UFO.

Na pokračující utajování nepochybně zapůsobila atmosféra v USA. Výbor pro vyšetřování neamerické činnosti, řízený senátorem Josephem McCarthym, vyvolal protikomunistickou hysterii a novou vlnu utajování. Nikdo neměl odvahu zabývat se takovou drobností, jako byly UFO.

Na podzim 1966 se americké letectvo odvážilo promluvit. Pověřilo známého fyzika prof. Edwarda Condon, aby dal dohromady skupinu vědců, která prozkoumá všechna hlášení o UFO. K dispozici dostala i řadu hlášení z tajných vojenských archivů. Byl to projekt Colorado. Po dvou letech, v prosinci 1968, dostali novináři ve Washingtonu pozvánku na tiskovou konferenci s vedoucími odborníky projektu Colorado. Ale Condon, tento objektivní vědec a neúplatný ma-



nažer, všechny ufology zklamal. V úvodu studie, která má na 1 500 stran, napsal: „... žádné UFO za posledních 21 let nedalo nic vědeckému poznání. Pečlivý rozbor záznamů, které byly k dispozici, nás vede k závěru, že další intenzivní výzkum UFO patrně nemůže ospravedlnit naděje, že by tím věda něco získala.“

Autoři projektu Colorado si samozřejmě vysloužili spoustu útoků ze všech stran. Jistě, v jejich studii se dala najít slabá místa. Ale konečný závěr byl neprůstřelný. Vždyť i výbor Národní akademie věd s ním souhlasil. Všechny spisy a materiály Condonův tým nakonec předal do Národního archivu ve Washingtonu, aby si je mohl kdokoliv prohlédnout - jenže tam však chodí jenom školáci.

Když v roce 1975 přijal Kongres zákon o svobodě informací, požádal redaktor vlivného týdeníku „Aviation Week & Space Technology“ Philip Klass CIA o vydání všech materiálů o UFO. Za tři roky dostal kopie necelé tisícovky stránek. V sejfech CIA a NSA (National Security Agency), která se zabývá odposlechem, zůstalo utajeno 192 stran -

obsahují jména lidí, kteří by mohli být ohroženi.

„Kdyby americká vláda získala kladné údaje o tom, že aspoň jedno UFO před 30 lety bylo mimozemským strojem, pak by to byl mimořádný případ v historii světa a měl by značný dopad na mnoho vládních úřadů včetně Bílého domu, ministerstva obrany, CIA a ministerstva zahraničí,“ zamýšlel se Klass. „Je nepochopitelné, že by tato rozsáhlá byrokracie vyprodukovala dohromady pouze 192 stran supertajných memorand během tří desetiletí, tedy v průměru pouhých šest stránek ročně.“

### Náboženství kosmického věku

Vlna ufologie se brzy přelila ze Spojených států do celého světa. Začátkem devadesátých let zasáhla rovněž Československo a další státy osvobozené od komunistické diktatury. Zpočátku měla hodně přívrženců, s nástupem ekonomické transformace a změny poměrů však dostali mnozí z nich jiné starosti. Dnes už o jejich aktivitách slyšíme výjimečně. Ovšem jakmile se republika ekonomicky a politicky zotaví a vytvoří se střední vrstva, musíme s návratem ufologického hnutí opět počítat.

Ano, vědci odkrývají mnohá tajemství přírody a rovněž objasňují různé důsledky kosmické činnosti člověka - tím zmenšují množství nejasných jevů na nebi či v krajině, o něž se ufologové opírají. Jenže na druhé straně s novým poznáním se vynořují nové otazníky - a ty mohou být zdrojem nových fantazií.

Na druhou stranu lidé, kteří věří na mimozemský původ UFO, vlastně přesné pozorovací informace vůbec nepotřebují. Ty jim spíš překážejí. Skutečným ufologům stačí víra v nadpřirozenost či mimozemskost, aby si z neověřeného útržkovitého vyprávění či ze svých snů a údajných vidění vykonstruovali potřebnou představu. Tito lidé žijí ve vlastním uzavřeném světě, ve kterém se sebemenší pochybnost o základním dogmatu víry považuje za smrtelný hřích.

Ufologie se stala náboženstvím kosmického věku. A jako každé nové náboženství je nesnášenlivá vůči všem úchylkářům a revizionistům. Přesto se neustále rozrůstá do nových a nových větví. Je to proud iracionality, který nelze žádným racionálním způsobem zvládnout.



Neidentifikované létající objekty na místě božství

# UFOLOGICKÉ NÁBOŽENSTVÍ

IVAN O. ŠTAMPACH

Kolem některých neobvyklých úkazů na denní či noční obloze a kolem zkušeností prožívaných jako setkání s různými bytostmi se v posledních přibližně pěti desetiletích spřádají protichůdné hypotézy. Má jít o meteorologické jevy, zkušební letouny nepřátelských mocností, plavidla mimozemšťanů, projevy duchovních bytostí, prožitky kolektivního nevědomí v procesu osobního zrání nebo patologické symptomy. Především těmito domněnkami se užívalo zdrženlivého označení neidentifikované létající objekty (unidentified flying objects, zkratkou UFO). Zkratka se vžila. Serióznímu bádání, ale i snění o těchto jevech, se dostalo názvu ufoologie. Vztahem k prožitkům UFO dostal u některých jednotlivců a skupin v posledních desetiletích podobu blízkou náboženství.

Je oprávněné mluvit v této souvislosti o náboženství? Mezi evropskými jazyky ojedinělý český výraz (spolu s podobným slovenským) naznačuje zaměření na něco božského. Mnoho jazyků víceméně převzalo latinský výraz religio, který se nejčastěji vysvětluje jako (znovu)navázání vztahu k něčemu dále neurčenému.

K něčemu, co je snad významné a určující, ale ne přesně popsané. To umožňuje rozlišit explicitní náboženství, tedy ta, která se k božskému rázu protějšku náboženského vztahu výslovně hlásí, od náboženství implicitních, která mají (sociologicky a psychologicky viděno) jisté religiální projevy, ale za náboženství je

nepovažují jejich stoupenci, případně ani jejich okolí.

V implicitních náboženstvích nejde v zásadě o vztah ke skutečnosti, již by sami stoupenci pokládali za transcendentní (přesažnou, božskou). Příslušníci těchto náboženství se vztahují k imanentním skutečnostem, tedy k jevům, které patří tomuto světu. Také náboženská podoba ufoologie je míněna spíše jako vztah k dokonalejším tvorům vzdáleného původu, kteří nemají transcendentní charakter. Tak např. raelisté jsou přesvědčeni, že dokonalejší obyvatelé jiné planety komunikují s lidstvem prostřednictvím takových postav jako jsou Buddha, Mojžíš, Ježíš nebo Muhammad. Lidé považují tyto návštěvníky zvané Elohim za bohy či Boha, podle raelistů je to však spíše dokonalejší rasa. V jiných pojetích máme spolu s dokonalejšími vesmírnými tvory společnou transcendentní bytost - nehybného Boha, Vesmírnou energii, Stvořitele Vesmíru apod.

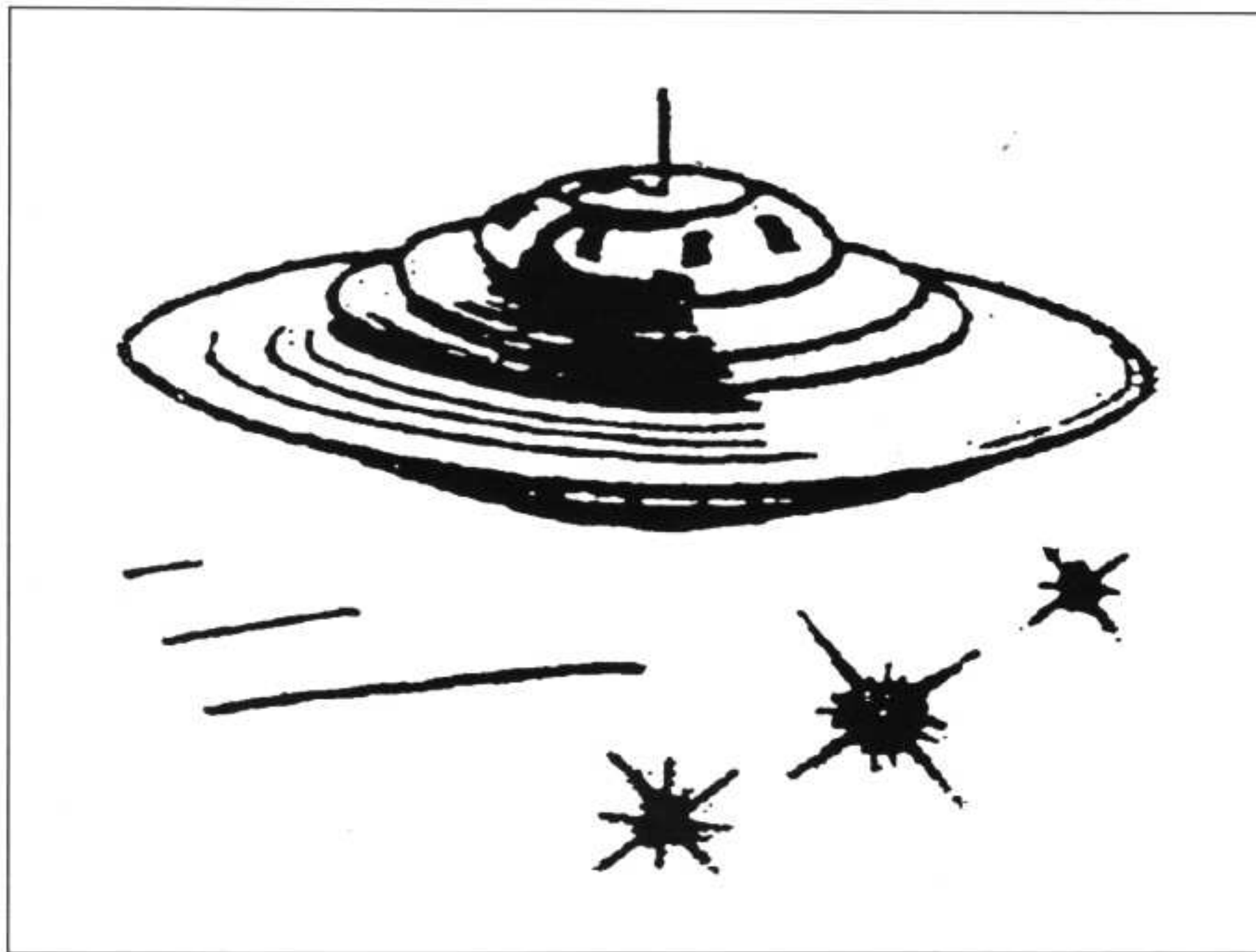
Ať už se v náboženské ufoologii o transcendentních bytostech mluví, nebo ne, přece jen pozorujeme, že ve hře je touha po něčem opravdu shůry, co je nad tvory, po druhém břehu, po skutečné transcendentci a po zjevení hluboké moudrosti. A právě v tom lze spatřovat náboženský charakter těchto hnutí.

K propojení náboženské dispozice, uložené snad v nitru člověka, s moderní



Miluška Drsková a Ivo Aštar Benda, „guruové“ českých kontaktérů





technickou snivostí může docházet dvojitým způsobem. V některých lidech se při četbě sci-fi literatury nebo žurnalistických zpráv o neidentifikovaných létajících objektech a jejich údajných posádkách překvapivě probudí emoce podobné náboženským. Pravděpodobně k tomu dochází u lidí bez věrohodného zázemí v tradičních náboženstvích. Můžeme-li mluvit ve shodě s některými psychology o náboženské potřebě, lze říci, že u nich nebyla uspokojena a zaměřila se do jiné než tradiční oblasti duchovních zájmů.

V jiných případech se zdá, že se spíše tradiční náboženské postavy primárně přítomné v lidské imaginaci odívají pod tlakem moderní technovědné mentality do ufonského roucha. V italském katolickém prostředí a pak i v jiných prostředích sehráli významnou roli „báječní andělé na létajících strojích“. Někdy je dokonce i jejich technologie z vyšších dimenzí, neviditelná, ba duchovní. Pak už je to snad spíše jen záležitost terminologie. Ať již jde o zbožštěné údajné návštěvníky z jiných planet nebo o modernizované a technizované anděly, jde o implicitní či kvazináboženské projevy.

Ufologové věnují pozornost, péči a zájem skutečností, které pocházejí z nebe. Mají obvykle běžné školní vzdělání a s ním spojenou představu o místě Země mezi ostatními tělesy sluneční soustavy a galaxie. Nevracejí se ke staré mýtické představě „patrového“ vesmíru s vyšší (božskou) skutečností nahoře, světem lidí uprostřed a temnými silami

dole. Přesto se ale u nich vrací motiv čehosi, co přichází shůry, a proto je to dokonalejší. Ukazuje se, že moderní vědecky orientované školní vzdělání a vědecká osvěta nemá sílu nahradit archaický obraz světa. V mysli našich postmoderních současníků spíše oba přístupy koexistují. Symbol nebes si zachovává svou archetypální symbolickou sílu. Vyjadřuje totiž něco dávného a příliš hluboce uloženého. Symbolika vyšších kosmických sil je jiného řádu než exaktní fyzikální popis vesmírného prostoru, a proto se nevyklučují.

Je zajímavé si všimnout a nezaujatě popsat rozepři mezi ufologickými kultury vzniklými v posledních dekádách tohoto století a tradičními náboženstvími. Ufologičtí nadšenci mívají jednoduché a zcela nepodložené hypotézy o vzniku významných systémů. Všechny jsou podle nich vlastně plody setkání s mimozemšťany. Statisíce stránek odborných textů, které zkoumají vznik těchto náboženství v historických, politických, sociálních, sociálně-psychologických a kulturních souřadnicích, nechávají nepovšimnuty. Ufologové mají své informace shora a my ostatní jim musíme na slovo věřit.

Přívrženci etablovaných náboženství západní civilizace (křesťanství a judaismu) nezůstávají ufologům nic dlužni. Za legitimní protějšek náboženského vztahu považují jen jediného osobního Boha. Z tohoto hlediska se jim kultury orientované na UFO nejeví jako náboženství hodné respektu. Stoupence star-

ších polyteistických náboženství považují pouze za politováníhodné pohany, kterým nebylo dopřáno poznat Boha pravdivě a plně. Se stoupenci UFO je to horší. Prý dobře vědí, že domnělé předměty a události jejich zájmu, i kdyby skutečně existovaly, by zcela patřily tomuto světu. Protože tedy adresují cosi jako náboženskou úctu něčemu imanentnímu a navíc fiktivnímu, jsou trestuhodnými modloslužebníky.

Dovolíme-li si religionistický odstup od tohoto sporu, můžeme vidět ještě jiné, diferencovanější řešení tohoto problému. Předměty náboženského zájmu náležící nepochybně tomuto světu, mívají v náboženstvích dvojí možnou funkci, idolickou nebo ikonickou. V prvním případě stojí vnitrosvětské předměty na místě božské skutečnosti, nahrazují ji a zastírají pohled na ni. Druhou možností je to, že věci a události našeho světa poukazují nad sebe a za sebe, jsou v jakémsi smyslu průhledné směrem k transcendentní skutečnosti. Upoutávají na sebe pozornost jen při prvním kontaktu, ale pak vedou mysl dál a samy se relativizují. Připusťme ovšem, že je nesnadné z vnějšku rozhodnout, o kterou z těchto dvou situací v konkrétním případě jde. Sotva dnes po podrobném zkoumání můžeme připustit, že by některá náboženství byla zaručeně idolatrická (orientovaná na idoly nahrazující Boha) a jiná by měla předem zajištěno, že smyslově vnímatelné znaky v něm mají vždy čistě ikonickou funkci. Oba přístupy jsou promíseny a nakonec jde především o zcela osobní postoj, religionistickému badateli sotva dostupný.

Zkoumání můžeme uzavřít tímto konstatováním: Pro některé naše současníky jsou neidentifikované létající objekty a jejich údajné posádky alespoň v praktické (ne-li též teoretické) rovině tím, čím jsou pro tradičně náboženské lidi Bůh, bohové, andělé nebo jiní Boží poslové. Nebo jsou moderními, technické mysli srozumitelnými, symboly transcendentní, skutečně přesažné, božské skutečnosti. Jedním z úkolů badatelů (ale i publicistů, terapeutů a pedagogů) je sřežít, aby ufologické kultury ne sklouzly do poloh nepřátelských životu na této Zemi. Touhy nechat se dopravit viditelnými či neviditelnými létajícími talíři či na ocasu komety do šťastnějších světů (byť za cenu sebezáhuby) neohrožují lidskou integritu ovšem o nic více než nelidský asketismus nebo totalitní náboženské autority. ■



Rozhovor s Jiřím Grygarem

# MARŤANA JSEM JEŠTĚ NIKDY NEPOTKAL

MARTINA DVOŘÁKOVÁ

„Připadá mi komické, že by vyspělí mimozemšťané navštěvovali Zemi jenom proto, aby zde udělali několik nesmyslných kruhů v obilí a hned zase odlétli. Myslím, že za to by jim tak dlouhá a namáhavá cesta vesmírem zcela jistě nestála...“ komentuje významný český astronom RNDr. Jiří Grygar možnost existence vyspělé mimozemské civilizace. A dodává: „Za celou svou profesionální dráhu jsem opravdu žádného mimozemšťana nespatriil, a to se na oblohu dívám určitě mnohem častěji, než ti, kteří se s nimi údajně pravidelně kontaktují.“

**Vzpomněl byste si na své první pozorování oblohy?**

Jako malý kluk jsem se samozřejmě často díval na noční oblohu. Prostřednictvím populárně-vědeckých publikací jsem pak do tajů astronomie začal pronikat stále více. Až jsem si někdy ve čtrnácti, patnácti letech sestrojil vlastní amatérský dalekohled a poprvé jsem mohl hvězdy pozorovat „profesionálně“.

**Jistě vás v souvislosti s astronomií mnohokrát napadla možná hloupá otázka, kterou si však klade mnoho z nás: Co za tím vším vesmírem vlastně vězí?**

V minulosti astronomie neměla příliš dobré odpovědi na podobné úvahy, sama v těchto věcech velmi tápala. Takže i já jsem zprvu vnímal svůj obor čistě prakticky, na nic jiného nebyl čas a vlastně ani chuť. Až postupem času jsem se začal více zajímat i o tyto otázky, hlavně proto, že jsem na ně musel často zodpovídat mnoha lidem, veřejnosti.

**Cožpak dnešní astronomie odpovědi zná, již netápe?**

Nemohu říci, že by netápala, ale naše dnešní vědomosti jsou v tomto směru opravdu dalekosáhlé a mnoho pojmů je daleko lépe definováno, než bylo kdysi. Ostatně i to, co je nazýváno kosmologií,

tedy ona „astronomická filosofie“, je pracováno do nejmenších podrobností, takže i o těchto věcech se již dá mluvit s jistou mírou poznání a odpovědnosti. Obávám se však, že odpověď na onu otázku: „Co za vším tím MOŽNÁ nekonečným vesmírem vlastně je?“ zůstane ještě nějaký čas vědecky nezodpovězená.

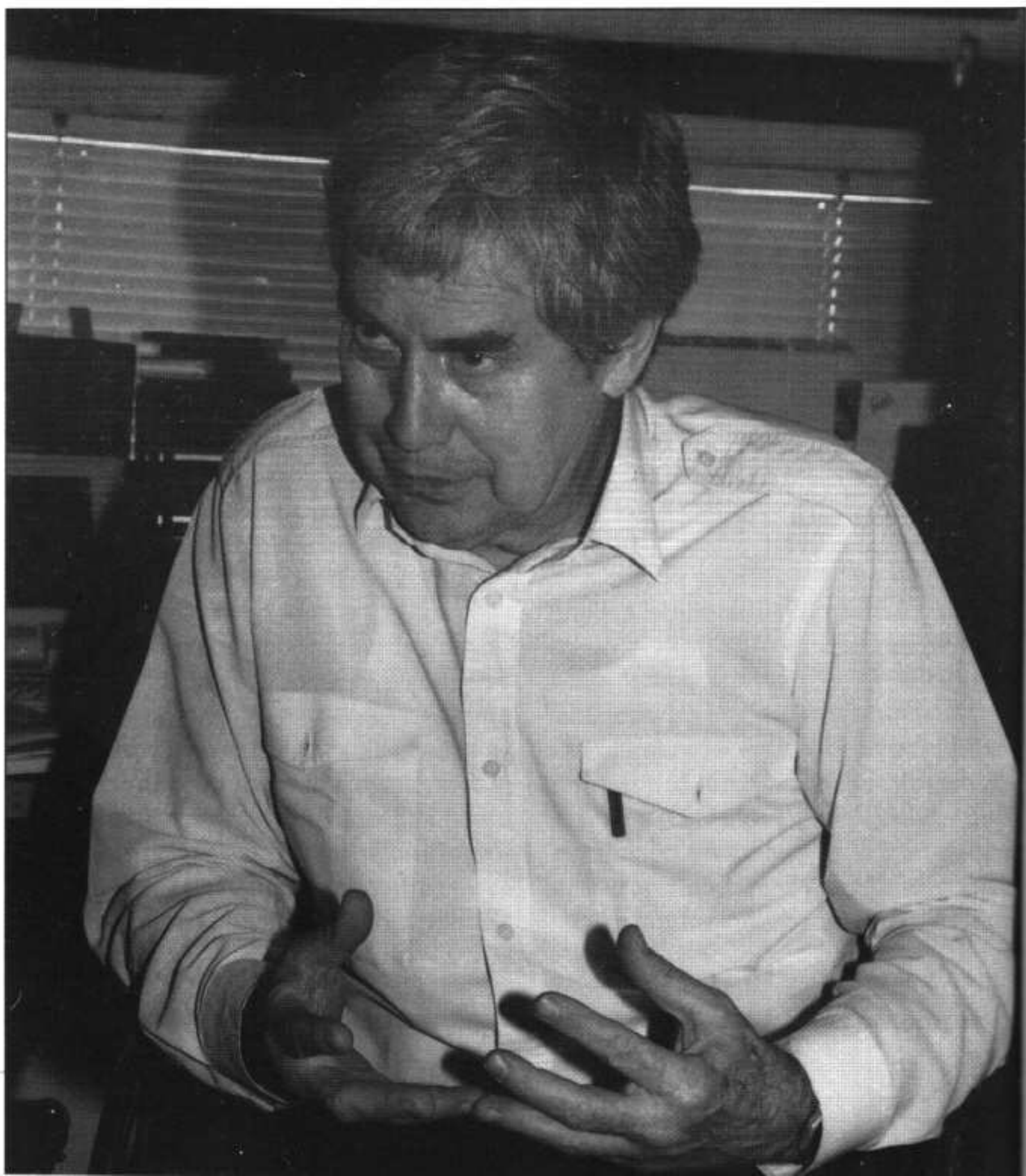
**Přemýšlel jste někdy o existenci mimozemské civilizace? K čemu jste ve svém přemýšlení dospěl?**

Musím říci, že o existenci mimozemských civilizací jsem nikdy příliš nepřemýšlel, protože mě to v podstatě ne bavilo. Zvláště v počátku mé profesionální dráhy nebyl na toto téma prováděn žádný solidní výzkum, takže mi to připa-

dalo jako ztráta času. Nyní jsme v mnoha vědních disciplínách nesrovnatelně dál a probíhá i mnoho vědeckých výzkumů ohledně eventuální existence mimozemských civilizací. Logicky se tedy o tyto věci zajímám i já. Astronom má totiž možnost zkoumat konkrétní fyzikální a chemické podmínky ve vesmíru a jeho poznatky pak mohou sloužit například biologům, kteří zase zkoumají, zda z biologické stránky lze někde ve vesmíru najít živé organismy...

**Z pohledu astronoma takové vhodné podmínky pro život někde ve vesmíru existují?**

Dodnes vlastně přesně nevíme, jaké podmínky jsou pro život, i kdyby třeba





jen v primitivní formě, dostačující. Pokud budu usuzovat, že k životu jsou zapotřebí podmínky shodné se zemskými, pak by asi život jinde možný byl. Ale to jsou jen hypotézy, zatím jsme žádného „dvojníka“ Země nenašli.

***Teoreticky vzato ale život na jiné planetě zcela nevylučujete?***

Jsou jisté náznaky, že ve vesmíru jsou planety mimo sluneční soustavu, na nichž by se eventuální život pozemského typu mohl vytvořit. Ale samozřejmě neexistuje žádný přímý důkaz tohoto tvrzení, nemáme žádný důkaz o existenci mimozemských civilizací.

***Proč si myslíte, že se v posledních letech mnoho lidí k existenci mimozemšťanů tak upíná?***

Když se podíváte do historie, zjistíte, že přesvědčení o mimozemšťanech bylo dříve daleko více rozšířeno než dnes. Například ve starověku nebo ve středověku si lidé běžně mysleli, že je obydleno kdeco. A to i významní badatelé; vždyť třeba takový Kepler věřil, že je Měsíc obydlen Měsíčníany a Newton zase, že na Slunci žijí Slunečňané. A ještě koncem devatenáctého století byla většina astronomů přesvědčena o existenci Martánů. Obecně byla věda v tomto smyslu vždy velmi optimistická, přičemž hlavní argument byl docela jednoduchý: jestliže je tady mnoho kosmických těles, bylo by divné, že by bylo inteligentními bytostmi obydlené jen jedno z nich. Dnes k těmto argumentům panuje spíše skepse, která je výsledkem vědeckého pokroku. Nejskeptičtější jsme však od chvíle, kdy do vesmíru začaly létat první kosmické sondy a ukázalo se, jak jsou jednotlivá tělesa sluneční soustavy z hlediska bytí primitivního života naprosto nehostinná.

***Jak si vy odpovídáte na otázku: když je tolik vesmírných těles, proč by mělo být obydleno jen to naše, zvané Země?***

To je filosofický argument, který ve vědě nemá co dělat.

***Vy jste však zároveň křesťan, takže položme si tu otázku jinak: proč by Bůh, který stvořil život na Zemi, neudělal něco podobného i jinde ve vesmíru?***

Křesťanská víra a víra v existenci mimozemských civilizací spolu vůbec nesouvisí, takže na to mohu odpovědět

jediné: opravdu nevidím do Božích úmyslů...

***Ostatně, jak jste již řekl, kdyby mimozemská civilizace opravdu existovala, proč by se s námi ještě nekontaktovala?***

Toto již je vědecký argument, na který slyším. Jestliže je ve vesmíru život ve více exemplářích, pak my lidé zcela určitě nejsme ti nejpokročilejší, prostě proto, že by to odporovalo zákonům pravděpodobnosti. A je-li někde z hlediska evoluce vyspělejší forma života, než je tady na Zemi, pak se ptám, proč se s námi tyto „bytosti“ ještě nespojily. Proč nás nekontaktují, proč nám o sobě nedají vědět?

***A co kruhy v obilí, které jsou pro někoho důkazem, že nás mimozemšťané pravidelně navštěvují?***

Opravdu si myslíte, že sem přilétají jenom proto, aby nám zde pro radost udělali několik kruhů v obilí a zase hned odletěli? To je přece směšné.

***Třeba je to nějaká napínavá meziplanetární hra...***

Dost hloupá a nesmyslná hra, že?

***Jsou však lidé, kteří tvrdí, že se s mimozemšťany setkali, že jsou s nimi v pravidelném kontaktu, ba dokonce, že mnoho mimozemšťanů se již pohybuje mezi námi. Co vy na to?***

Na to nemáme žádné věrohodné důkazy. Mezi údajnými očitými svědky „blízkých setkání třetího druhu“ je bohužel mnoho duševně nemocných lidí, ale také evidentních podvodníků, kteří se tímto způsobem jen obohacují. Já jsem prostě v tomto směru absolutní skeptik a čestně přiznávám, že já jsem zatím žádného mimozemšťana nikdy nepotkal.

***I v souvislosti s fenoménem UFO jste takový skeptik?***

UFO mě nijak neprovokuje; vždyť předklad této zkratky je „neidentifikovaný létající objekt“, což musí zajímat každého odborníka, který se z neidentifikovaného létajícího objektu snaží udělat objekt identifikovaný. Na obloze se jistě dají spatřit předměty či jevy, kterým laik nerozumí, a tudíž je okamžitě považuje za UFO. V pětadevadesáti procentech případů se však nakonec ukáže, že se jednalo o meteorologický či optický jev, o as-

tronomický úkaz či třeba o vojenský objekt...

Zbývajících pět procent UFO je nevysvětlených proto, že nebylo k dispozici dostatek dat a údajů, které by napomohly jev objasnit. Hlavní chyba pak spočívá v tom, že někteří lidé si myslí, že když si neumím něco logicky vysvětlit, ihned za to mohou mimozemšťané. Přidá-li se trocha fabulace, v níž jsou lidé mistři, zvláště když si něco nedokáží vysvětlit, pak jsou na světě ona svědectví o pozorování létajících talířů a vesmírných strojů... Abych to shrnul - i já jsem přesvědčen o existenci UFO, ale absolutně protestuji proti tomu, že by UFO byly vyvolány či dokonce řízeny nějakou mimozemskou civilizací.

***Již dávné civilizace se ale prý s mimozemšťany setkaly, údajně o tom svědčí různé malby a sochy podobné kosmonautům ve skafandrech, odkazy na různé ohnivé létající stroje... Ostatně i ve Starém zákoně by se podobné zmínky našly.***

Na to namítnu opět jediné: proč - pokud mimozemšťané kdysi dávno Zemi navštívili - by své kontakty ukončili? A co se týká Starého zákona, opět se domnívám, že se mohlo jednat o reálný úkaz na obloze, který si lidé nedovedli vysvětlit a popsat ho slovy, takže se ho snažili něčemu připodobnit.

***Blíží se rok 2000 a s ním i jistý strach z blízké budoucnosti. Jak byste jako astronom vyvrátil obavy například z možného konce světa?***

Letopočet je jen způsob počítání času, nic víc, nic míň. Navíc zatímco my se řídíme křesťanským kalendářem, jiní lidé se řídí jinými kalendáři - muslimským, čínským, židovským... - a křesťanský rok dva tisíce pro ně tedy nic neznamena. Je to sice magické číslo, ale samozřejmě se nic nestane, žádný konec světa se neblíží. Z astronomického hlediska tento letopočet nemá nejmenší význam.

Hodně se v této souvislosti také mluví o seřazení planet, které nastane 5. května příštího roku a kolem kterého se opět spustí stejný humbuk, jako byl kolem zatmění Slunce letos v srpnu. Jenomže takové seřazení planet se děje docela často, naposledy v roce 1982, aniž by někdy došlo k nějaké vesmírné katastrofě. Planety se prostě seřadí, aby se vzápětí zase rozřadily... Toť celé. Konec světa to rozhodně znamenat nebude, tím jsem si zcela jist.



## Biskupové jednali o přípravě zákona o registraci církví

VELEHRAD (okres Uherské Hradiště) 10. listopadu (ČTK) - S přípravou zákona o registraci církví a náboženských společností se seznámili biskupové na 34. plenárním zasedání České biskupské konference (ČBK), které dnes vyvrcholilo ve Velehradě.

„První výstup z ministerské expertní komise, na jejíž práci se podílejí církve a náboženské společnosti, a vládní komise, vytvořené politickou dohodou, počítá s dvoustupňovým registračním procesem,“ řekl ČTK mluvčí ČBK Daniel Herman. První stupeň by umožnil uznání právní subjektivity žadatele a druhý, pracovní nazvaný akreditace, kooperaci církve nebo náboženské společnosti na celospolečenské úrovni ve školství, zdravotnictví, vězeňství.

Z dosavadních 10 tisíc na 300 se v návrhu snižuje počet osob, jež je třeba získat do nového církevního subjektu. Zpřísnuje se však čekací doba ve druhém stupni. „Bude třeba asi desetileté činnosti a získání 20 tisíc občanů, aby žadatel akreditaci získal,“ vysvětlil Herman.

Ladislav Koželuha ktp vb  
(v redakci Dingiru zkráceno)

## Šilhavý: Pro muslimy není v ČR úplná náboženská rovnoprávnost

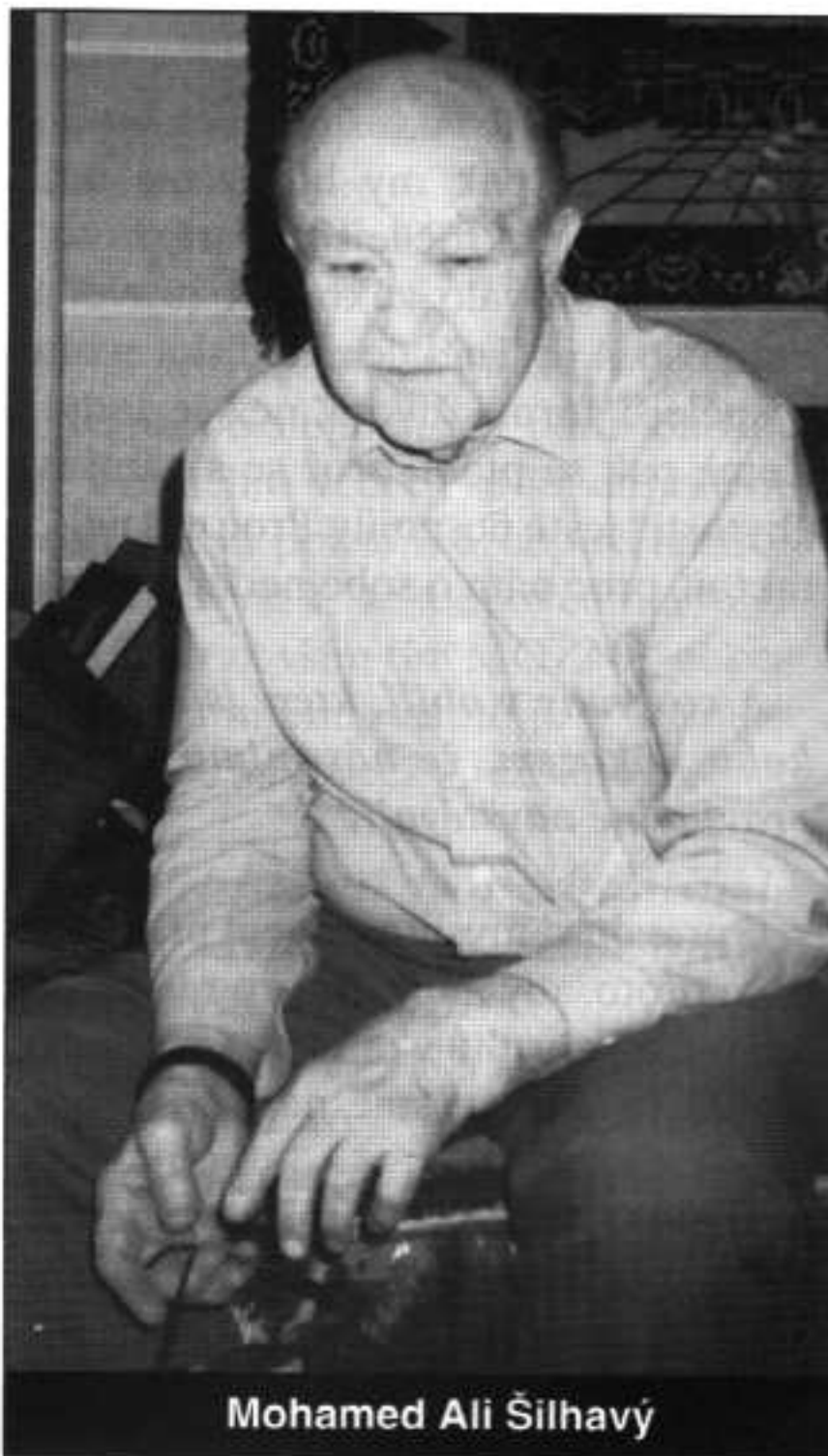
BRNO 16. listopadu (ČTK) - Českou republiku nelze podle předsedy Ústředí muslimských náboženských obcí a organizací v ČR Mohameda Ali Šilhavého považovat za zemi, v níž zcela platí náboženská rovnoprávnost. Svědčí o tom postoj ministerstva kultury, které odmítá islám zaregistrovat jako církev a také skutečnost, že loni otevřená mešita v Brně nesmí mít tradiční kopuli ani minaret, řekl dnes ČTK.

„Je pravdou, že česká společnost ušla od roku 1989 velký kus náročné cesty směrem k pochopení ostatních národnostních a náboženských minorit. Přesto nám ale stále některé věci vadí,“ uvedl jednadesátiletý Šilhavý, jenž na islámskou víru konvertoval před téměř šedesáti lety.

Ke křesťanskému kostelu bez věže se zvony přirovnal brněnskou mešitu, která je jediným islámským svatostánkem v zemi. Muslimové prý dosud nepochopili smysl nařízení, které kopuli a minaret zakázalo. Odmítají také údajné neustálé srovnávání islámské víry s násilím a válkami. Podle Šilhavého je nutné za činy hle-

dat konkrétní viníky, protože cílem islámu i křesťanství je mír.

„Nejvíce nás ale mrzí, že nejsme registrovanou a tedy právoplatnou církví v ČR. Ministerstvo kultury k tomu potřebuje žádost s podpisy 10 tisíc věřících. Mnoho



Mohamed Ali Šilhavý

foto: Zdeněk Vojtěšek

muslimů má ale ze své vlasti obavy z toho, že seznamy by mohly být někdy zneužity. I v Čechách a na Moravě se to v uplynulých desetiletích několikrát stalo,“ dodal Šilhavý.

Podle dostupných informací žije v ČR asi 20 tisíc muslimů a několik set konvertitů. V Polsku se k této víře hlásí asi 6 tisíc osob, a jak se uvádí v časopise Hlas vydávaném ústředím muslimských obcí a organizací, počátkem osmdesátých let žilo jen v Rakousku téměř 350 tisíc konvertitů a muslimských přistěhovalců.

Vladimír Klepáč jpt

## Britský učitel v Kuvajtu propuštěn kvůli rouhání

KUVAJT 11. listopadu (ČTK) - V Kuvajtu byl propuštěn britský učitel, který dal dětem úkol odporující zásadám islámu. Napsal to dnes kuvajtský list Arab Times.

Učitel soukromé školy, identifikovaný pouze začátečními písmeny svého jména jako L. S. H., vyzval žáky, aby napsali imaginární dopis. Měli psát jménem Mohameda archandělu Gabrielovi a požádat ho o práci proroka.

Ministr školství Júsuf Ibráhím řekl novinářům, že ministerstvo bude Brita vyšetřovat, protože si na něj stěžovali rodiče. Kromě toho, že byl profesor propuštěn, ministerstvo i přes omluvy ředitelství škole udělilo důtku.

Soukromé kuvajtské školy byly obeláhány oběžníkem a vyzvány, aby své zahraniční zaměstnance seznámily s místní tradicí.

sva pz

## Více než polovina obyvatel ČR žije bez konkrétního náboženství

VELEHRAD (okres Uherské Hradiště) 8. listopadu (ČTK) - Více než polovina českých občanů jsou lidé žijící bez konkrétní náboženské identifikace, skoro dvě třetiny z nich žijí v rodinách bez konkrétní náboženské formace. Vyplývá to z průzkumu vztahu občanů k duchovním hodnotám a náboženství, který na přelomu let 1997 a 1998 provedli v postkomunistických zemích střední a východní Evropy děkan Katolické teologické fakulty Vídeňské univerzity Paul Zulehner a maďarský sociolog Miklós Tomka.

Z průzkumu dále vyplývá, že z pravidelných návštěvníků bohoslužeb, kterých je v průměru osm procent z populace, se 80 procent stalo praktikujícími věřícími již v dětství. Chrám je více chápán jako místo setkání s Bohem než jako místo poučení.

Za nevěřící v Boha se považuje 27 procent populace, stejný počet se hlásí k nějaké formě sounáležitosti s církví. Tři procenta obyvatel nechtějí mít s církví nic společného.

Ladislav Koželuha kš mal  
(v redakci Dingiru zkráceno)

## Činitel scientologické církve byl v Marseille odsouzen za podvody

MARSEILLE (Francie) 15. listopadu (ČTK) - Bývalý činitel scientologické církve ve Francii Xavier Delamare byl dnes v Marseille odsouzen za podvody ke dvěma letům vězení, z toho k osmnácti měsícům podmíněně, a ke 100 tisíc frankům pokuty. Dalším čtyřem zaměstnancům církve soud vyměřil tresty od šesti měsíců do jednoho roku za pokus o podvod a dva obžalované osvobodil.

Přelíčení se sedmi scientology začalo v září; byli obžalováni z podvodů, násilí a zakázaných lékařských praktik ve spojitosti s kurzy, které církev organizuje s cílem duchovní očisty.



Dvačtyřicetiletý Delamare stál v čele scientologických center v Marseille, Nice a La Haye. Prokuratura pro něho požadovala tři roky vězení, z toho 14 měsíců podmíněně, a 200 tisíc franků pokuty.

Scientologickou církev založil v roce 1954 americký spisovatel science-fiction Ron Hubbard.

*boh mž*

## Italská policie zasáhla proti satanistické sektě

ŘÍM 6. listopadu (ČTK) - Italská policie dnes při operaci proti sektě satanistů zadržela pět osob a proti 17 vznesla obvinění. Sdělily to úřady.

Policisté provedli domovní prohlídky v osmi městech, včetně Říma, Milána, Turína a Boloně, u členů sekty Satanovy děti.

Pět osob bylo zadrženo na předměstí Říma v jisté staré budově, kde policisté našli 50 kilogramů hašiše. Při prohlídkách byla zabavena roucha, fotografie a různé předměty používané při satanistických obřadech.

*if kf*

## Čína: Vězení pro čtyři členy Fa-lun-kung

PEKING 12. listopadu (ČTK) - K třem odnětí svobody od dvou do 12 let odsoudil dnes čínský soud čtyři vysoce postavené představitele duchovního hnutí Fa-lun-kung. Podle agentury AFP tak uštědřil čínský režim dosud nejtvrdší ránu hnutí, které označuje za heretickou sektu.

Čínská justice tak využila zákona, který parlament koncem října schválil a který vede k přísnému postupu vůči různým kultům.

Sung Jüe-šeng byl odsouzen k 12 letům, Čchen Jüan k sedmi, Ťiang Ši-lung k třem a Liang Jü-lin ke dvěma pro obvinění z využívání škodlivé církve s cílem porušovat zákony. Jde o první rozsudek proti členům hnutí, které spojuje tradiční čínské cvičení upevňující zdraví s prvky buddhismu a taoismu.

Přichází také před nedělní návštěvou generálního tajemníka OSN Kofiho Annana, který vyslovil znepokojení nad postojem čínských úřadů k hnutí. Annan vyzval Peking, aby se řídil v souladu s všeobecnou deklarací lidských práv a s čínskou ústavou.

Úřady oficiálně uvádějí, že policie zatkla 111 členů Fa-lun-kungu od jejího postavení mimo zákon prezidentem Ťiang Ce-minem v červenci. Údaj se ale nevztahuje na ostatní formy zadržení jako na

příklad uvěznění v tábore nucených prací bez soudu na maximálně tři roky nebo „převýchova“ od údajně záporného vlivu sekty.

Hongkongské Informační středisko pro lidská práva a demokratické hnutí v Číně dnes sdělilo, že od srpna v Číně zemřelo přinejmenším šest přívrženců hnutí.

Čínské úřady tvrdí, že organizace zapříčinila smrt zhruba 1 400 osob, neboť odmítala svým příznivcům povolit lékařské ošetření. Peking také obviňuje Fa-lun-kung, že vymývá mozky a ohrožuje sociální stabilitu.

*rv jf*

## Deník čínských komunistů požaduje úplné odstranění Fa-lun-kungu

PEKING 5. listopadu (ČTK) - Úplné odstranění zakázaného duchovního hnutí Fa-lun-kung dnes požadoval ústřední deník čínských komunistů Žen-min ž'-pao. List v komentáři napsal, že tato sekta má stále tvrdošíjně stoupence.

„Boj proti Fa-lun-kungu je zdoluhavý a namáhavý. Neměli bychom ve svých snahách polevovat, jinak by mohly uhasínající žhavé uhlíky znovu vzplanout,“ podotkl deník.

Hongkongské Informační středisko pro lidská práva a demokratické hnutí v Číně dnes sdělilo, že od srpna v Číně zemřelo přinejmenším šest přívrženců Fa-lun-kungu. Čtyři spáchali sebevraždu, aby se vyhnuli policejnímu stíhání, jednoho zřejmě ubili policisté a jeden přišel o život při protestní hladovce.

V posledních dvou týdnech se stovky členů Fa-lun-kungu na pekingském náměstí Tchien-an-men zúčastnily tichých protestů proti označení hnutí za sektu.

*if mž*

## Čínská policie zadržuje biskupa a sedm dalších katolíků

PRAHA / PEKING 9. listopadu (ČTK) - Čínská policie zadržuje biskupa a sedm dalších katolíků čínské „podzemní církve“. ČTK o tom informovala Česká biskupská konference (ČBK).

Biskupa Ťia Č'-kua (65) z diecéze Čengting v severní provincii Che-pej zatkla policie 15. srpna a dosud nebyl propuštěn. Zadržen byl již dříve několikrát, a to v předvečer církevních svátků. Úřady se zřejmě snažily zabránit tomu, aby celeb-roval mši. Č'-kuo dosud strávil ve vězení celkem více než 20 let. Sedm dalších ka-

tolíků bylo odsouzeno na jeden rok do pracovního tábora.

ČBK ve svém bulletinu uvedla, že dosud mohou v Číně svobodně vyznávat svou víru jen členové komunistickému režimu blízké „Čínské katolické národní církve“, založené v roce 1957, kterou Vatikán neuznává. Příslušníky „podzemní církve“, věrné Římu, úřady stále pronásledují. Počet katolíků v jedné i druhé církvi se podle ČBK odhaduje na čtyři až pět milionů.

Skupina katolíků v New Yorku otevřela internetovou stránku o náboženském pronásledování v Číně, která mj. na fotografiích a videu dokumentuje zboření katolického chrámu sv. Josefa blízko Fučou v jihozápadní Číně. Kostel byl postaven před několika lety za 250 tisíc dolarů, které mezi sebou vybrali čínští katolíci v New Yorku. Internetová adresa je:

[www.freechurchforchina.org](http://www.freechurchforchina.org).

*rv pz*

## Řecko vypovědělo čtyři členy sekty „Znepokojení křesťané“

ATÉNY 8. prosince (ČTK) - Řecko zadrželo a v úterý vypovědělo americký manželský pár se dvěma dětmi, který údajně patřil k sektě říkající si „Znepokojení křesťané“. Oznámila to dnes řecká policie.

Řecko tak v posledních třech dnech vypovědělo 22 osob z důvodu příslušnosti k americké extremistické sektě. Členové sekty byli zatčeni v přístavním městě Rafina východně od Atén.

18 Američanů, z nichž 16 rovněž dočasně pobývalo v Rafině, eskortovala řecká policie v neděli na aténské letiště, kde je posadila na letadlo do New Yorku.

Izraelský deník s odvoláním na americký policejní zdroj koncem října napsal, že se kolem Atén shromáždilo na 90 členů sekty, jejíž sídlo je v americkém Denveru. „Znepokojeným křesťanům“ Izrael odmítl vstup do země, protože chtějí údajně spáchat kolektivní sebevraždu v ulicích Jeruzaléma.

Jejich vůdce Monte Kim Miller se podle amerického tisku považuje za proroka a prohlašuje, že bude zavražděn v prosinci a že pak nastane apokalypsa.

„Amerika je velký Babylón, odkud jsme byli vyhnáni, a proto trpíme velkým pronásledováním,“ řekl před vypovězením z Řecka jeden z členů sekty.

*pel jf*

(O Denverské sektě jsme se již zmínili v Dingiru 1/99, str. 22)

Stránku připravil Zdeněk Vojtíšek



## UFOLOGIE NA LIDOVÉ NOTĚ

Jiří Wojnar: *UFO, Bible a konec světa*

Přehlížená poselství  
a utajované skutečnosti,  
2. přepracované vydání, Votobia, 1998.

TOMÁŠ NOVOTNÝ

Vědci jsou naivní, hloupí a zkorumpovaní, vlády tají závažné skutečnosti a církev manipuluje pravdou a falšuje dokumenty. To je asi převládající dojem po přečtení Wojnarovy knihy, jež je založena na ne příliš originálním tvrzení, že lidstvo bylo stvořeno mimozemšťany Nibiřany. Ti prý kdysi dolovali na naší planetě zlato. A jelikož měli práce „plné zuby“ (jak píše Wojnar), vytvořili si roboty - lidi -, aby za ně pracovali (49). Na základě této myšlenky pak Dänikenovským způsobem prochází biblické příběhy a „dokazuje“ na nich, že biblický text je vlastně svědectvím o setkáních s mimozemskými civilizacemi. Používá při tom dávno známé nápady, jako že truhla smlouvy byl vlastně kondenzátor (201), hromy a blesky provádějící zjevení Hospodina způsobila přistávající kosmická loď (187) atd. atd.

Typické je, že se autor snaží udělat na čtenáře dojem uváděním hebrejských výrazů. Takto však může zapůsobit jen na toho, kdo nemá o tomto jazyku ponětí. Způsob, jakým se o hebrejštině vyjadřuje, totiž jasně dokazuje, že o ní mnoho neví. Mnohá slova uvádí zcela zkomolená (např. nabih, namísto náví - prorok, Aja ašer aja, namísto Ehje ašer ehje - Jsem, který jsem apod.). Mnohá svá tvrzení také dokládá významy hebrejských slov, vymyšlenými bez jakéhokoli jazykového podkladu. Tak např. tvrdí, že slovo „kavod“ (ve skutečnosti „sláva“), znamená v hebrejštině „kosmická loď“ (185). Pak může na všech místech, kde se mluví o slávě Hospodinově, mluvit o Hospodinově kosmické lodi. Podobně „šém“ (jméno) překládá jako „letadlo“ (185) nebo „šamajim“ (nebe) jako „kovaný náramek“.

Stejně tak projevuje svoji neznalost, když popisuje Jákobův sen v Bét-El (Gn 28,12). Nechá se totiž svést kralickým výrazem, že andělé „vstu-

povali“ po žebříku, a spekuluje o tom, do jakého dopravního prostředku nastupovali (136). Neví asi totiž, že vstupovat znamenalo ve staré češtině stoupat vzhůru, tak, jak je to i v hebrejském originále. To mu však nebrání v tak ostrých soudech, jako že nové ekumenické překlady „se pro svou účelovost a necitlivé změny již nemohou nazývat Biblií“ (35).

O pečlivém čtení Bible rovněž nesvědčí to, když tvrdí, že Kain zabil svého bratra, protože mu Ábelovy ovce zničily osení (32).

Zajímavé také je, že jako důkazy svých tvrzení bere nejružnější mariánská zjevení (např. z Fatimy) anebo tvrzení Josepha Smitha (zakladatele mormonismu) o nalezení zázračných kamenů Urim a Tummim.

Celá kniha vyúsťuje v emotivní výzvu lidstvu k jednotě, s varovným upozorněním na datum 24. prosince 2012. Výzvu pak podporuje svojí vizí o blížící se planetě, jež zničí naši Zemi. Z ní alespoň na ukázkou několik prvních vět: „Astronomové již dávno objevili planetu, která se zvolna blíží ke Slunci. Tvrdý trest za vyzrazení státního tajemství však vědce nutí zachovat mlčení. Církev, která je o nastávající události informována již několik desítek let, jako vždy vyčkává. Zato nejvyšší vojenští pohlaváři světa neztrácejí čas a na tajných schůzkách připravují nasazení projektu SDI - kosmických zbraní pro „hvězdné války“ (Strategic Defency Initiative), které byly už dávno tajně vyzkoušeny (280)...“

A tak je na Wojnarově knize nejzajímavější to, že svým druhým vydáním během dvou let dokazuje, že v naší populaci je stále dost těch, kdo jsou ochotni kupovat a nekriticky číst cokoli, co na lidové notě předstírá vědeckost s příchutí tajemna.

## JAK MLUVIT SE SVĚDKY

Jana Bartošová: *Rozmluvy z Písem se Svědky Jehovovými*  
(Setkávání, 1999)

PETR VELECHOVSKÝ

Většina lidí zná svědky Jehovovy jako zapálené misionáře, kteří u na-



šich dveří nabízejí časopisy *Probudte se!* a *Strážná věž*. Málokdo však ví, že postup, jakým navazují kontakt a vedou hovor, je pečlivě nacvičený. K přípravě misijního rozhovoru jim pomáhá publikace „Rozmluvy z Písem“, v níž je dopodrobna rozepsáno 71 různých námětů na témata, která lidi často zajímají. Postup, jak tato témata v rozhovoru rozvíjet, se svědkové učí nazpaměť. Na základě těchto témat pak nacvičují při shromážděních Školy teokratické služby (každé úterý nebo středu) misijní rozhovor.

Jana Bartošová strávila u svědků Jehovových velký kus svého života. Její brožura obsahuje 16 vybraných témat z knihy „Rozmluvy z Písem“. Autorka rozebírá pilíře nauk svědků (Armagedon, krev, odpadnutí, organizace, kříž apod.) a nabízí k úvaze jiný a mnohem serióznější přístup k nim. V každém tématu je krátce uvedeno stanovisko svědků, které autorka obsáhle komentuje a fundovaně kritizuje. Záměrem knihy je vybavit každého, kdo se svědky Jehovovými může a chce hovořit, kvalitními argumenty. Publikace se odvolává na bibli, cituje ji a uvádí i různé řecké varianty překladu biblických textů. Tak zpochybňuje ten výklad, který svědkové považují za neoddiskutovatelný a hovořící ve prospěch jejich doktríny. Kvalitu brožury spatřuji v tom, že autorka sama studovala několik let biblickou řečtinu.



Na škodu publikace je snad pouze obrázek na obálce, který působí kýčovitě. Brožura má - kromě jiného - sice sloužit ku pomoci i těm svědkům Jehovovým, kteří z organizace odcházejí, ale ti si ji kvůli obálce nejspíše nekoupí. Druhým důvodem odmítnutí pro ně může být předmluva Ondřeje Novotného. Je z ní příliš patrná touha autora přivést svědky k pravé křesťanské víře. Na tuto touhu však svědkové zpravidla reagují velmi negativně. Brožura Jany Bartošové je tak poněkud snížena na úroveň mnoha publikací „o svědcích“ a „proti svědkům“, které jsou psány z církevních pozic. Přesto doporučuji tuto publikaci ke koupi každému, kdo má zájem vést se svědky rozhovor na úrovni.

## LEPŠÍ SPISOVATEL NEŽ MESIÁŠ

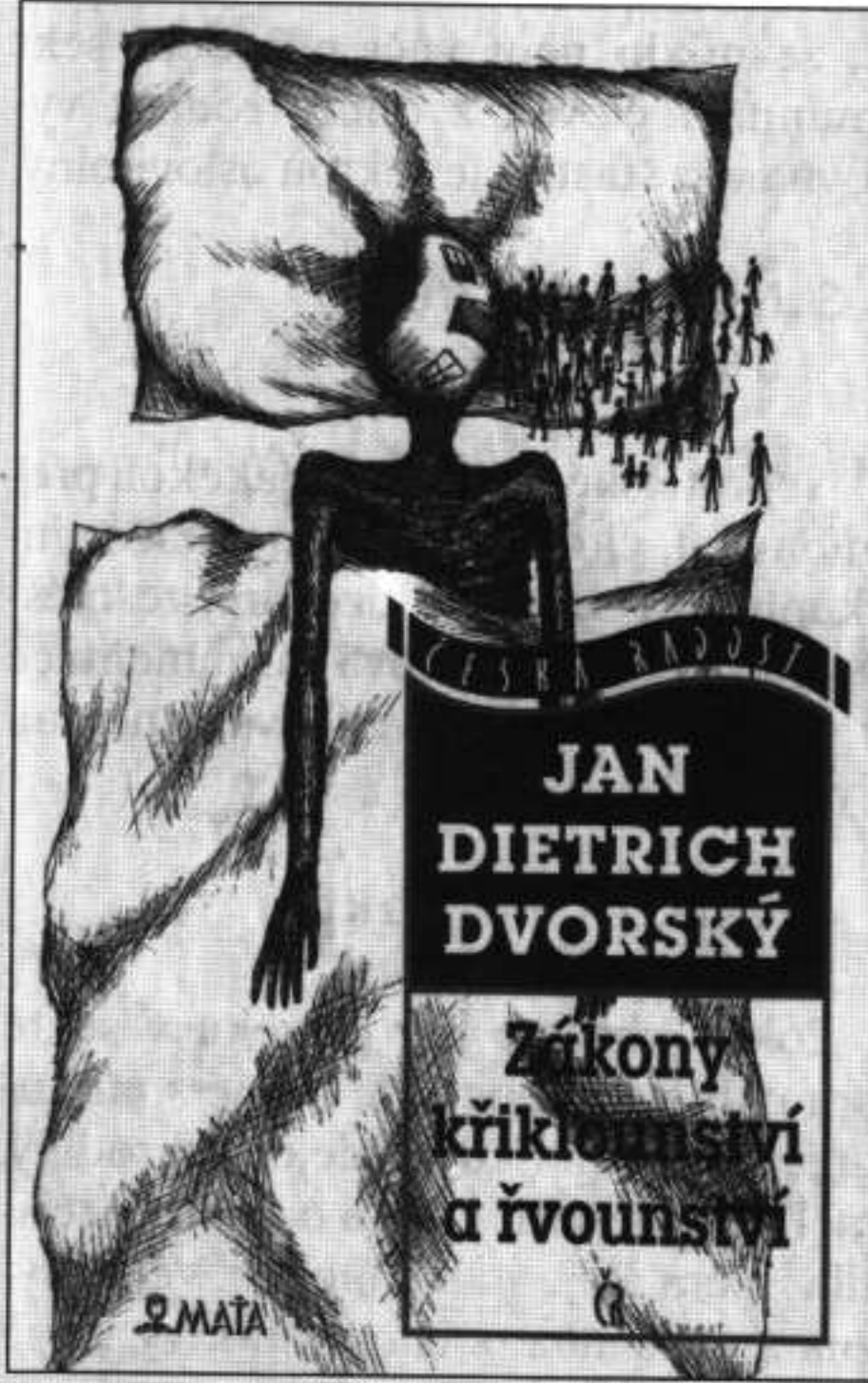
Jan Dvorský: **Zákony křiklounství a řvounství**

(Maťa v edici Česká radost, 1999)

MARTINA DVOŘÁKOVÁ

Jan Dietrich Dvorský se proslavil jako Parsifal Imanuel, autor nejdůležitější knihy tisíciletí s názvem Syn člověka - Mesiášovo živé Slovo k vší nápravě světa, kterou vydal vlastním nákladem v roce 1990 a která se stala „biblí“ jeho sekty. Málokdo ale ví, že Dvorský napsal ještě dvě další knihy. V roce 1991 mu vyšla útlá brožura Pyj v jasném světle aneb Malá cvičebnice pravdy v sexu a před několika dny se na trhu objevil Dvorského humoristický román Zákony křiklounství a řvounství (rukopis ovšem pochází z roku 1989).

Více než klasickým románem by se Zákony křiklounství a řvounství daly nazvat sbírkou povídek, které jsou sjednoceny dvěma ústředními postavami celé knihy, otcem a synem Červencovými. Červenec senior je hrdinou v pravém slova smyslu literárně barvitým, který prostřednictvím vlastních zážitků, názorů a „veselých historek“ ze života dokáže čtenáře zaujmout a hlavně pobavit: Červenec jr. je postavou rozporuplnou a nevyhraněnou, postavou se silnými autobiografickými rysy svého



tvůrce. Mladý Červenec rovná se rozpolcený, nikým nepochopený intelektuál s nevyjasněným světonázorem, který neví, má-li jeho pozemské bytí vůbec nějaký smysl... Svě nekončné vnitřní tápání řeší alkoholem, sexem, zhýrale bezcílým poflakováním - tedy stejnými způsoby, jak se svého času vyrovnával se světem i sám Jan Dvorský. Stačí porovnat některé pasáže ze Syna člověka s určitými pasážemi Zákonů křiklounství a řvounství a je jasné, že jde o téhož člověka.

Rozdíl mezi těmito dvěma texty ale přece jen existuje. Syn člověka je jednoznačně kniha plná Dvorského hysterických mesiášských ambicí a touhy po nápravě lidstva. V Zákoně křiklounství a řvounství se autor ještě snaží věnovat především literatuře a i když zde jisté náznaky pozdějšího spasitelství také probleskují, většinou v míře únosné. Nutno uznat, že Jan Dvorský rozhodně není mužem bez talentu, jeho psaní má své kouzlo, povídky umí vtipně, nečekaně a bez křečovitého úsilí vypointovat, kniha nenudí, spíše potěší. Zákony křiklounství a řvounství v kontextu současné české literatury rozhodně nepatří k tomu nejhoršímu, čeho se čtenářům od našich literátů dostává. A možná, že kdyby Dvorský zůstal u psaní knih, mohl to dokonce dotáhnout dál, než do role policií hledaného mesiáše.

## Nabídka publikací (o současné náboženské scéně)

Prokop Remeš:

**Svědkové Jehovovi - historický přehled**

Praha 1995 (22 stran, 25,- Kč)

Tomáš Novotný:

**Písma Mormonů - kniha Abrahama**

Praha 1995 (24 stran, 25,- Kč)

Tomáš Novotný a Zdeněk Vojtišek:

**Základní orientace**

**v nových náboženských směrech**

Praha 1995 (48 stran, 29,- Kč)

kolektiv:

**Zneužití náboženství**

**- pokus o nové chápání sekt**

Praha 1996 (24 stran, 25,- Kč)

kolektiv:

**Satanismus**

Praha 1997 (40 stran, 27,- Kč)

Tomáš Novotný:

**Nebeská brána - devět znaků sekty**

Praha 1997 (16 stran, 20,- Kč)

Zdeněk Vojtišek:

**Netradiční náboženství u nás**

Knihy obsahuje informace o postavení církvi a náboženských společností v ČR, kapitolu o pojmu „sekta“, podrobnější popis 19 netradičních směrů, kapitolu o hnutí New Age, jakož i zamyšlení nad možnostmi prevence negativních jevů, s nimiž se můžete v této oblasti setkat.

(2. vydání vyšlo v nakladatelství Gaudeamus, cena: 111,- Kč)

Ondřej Štefl:

**Vrah duší**

Detektivní román bez mrtvol, který se zabývá konfliktem mezi duševní svobodou člověka a složitostí života v dnešním světě.

(Nakladatelství Medard, 1998, cena: 163,- Kč)

**Všechny tyto publikace je možné objednat na adrese redakce.**



# Rady pro blízké členů sekt

CECILIE MILITKÁ

*Metodika informací a rad pro blízké členů sekt, Absolventská práce, Caritas - vyšší odborná škola sociální, Olomouc 1999, str. 29-31*

Pro pomoc je vždy důležité, abychom správně odhadli, v jaké fázi se člověk nalézá a tomu pomoc přizpůsobili. Nyní uvedu několik hlavních bodů, jak se zachovat, aby pomoc byla účinná:

## 1. Všimát si změn

Pro to, abychom člověku mohli pomoci v první fázi, kdy je pomoc ještě možná, je třeba si všimát změn. V jeho chování, myšlení, názorech, toho, že často není doma, jeho nových přátel. A také s ním o nich mluvit, zajímat se, ptát se.

## 2. Nepochopit emocím

Často je první spontánní reakcí hněv, hádka, agresivní přesvědčování. Takové reakce jsou naprosto neúčinné a mají spíše opačný efekt. Rodiče mají také často pocit viny a hanby za to, že nedokázali ochránit své dítě. Takové pocity v této situaci také příliš nepomohou a navíc je důležité opět mít na pamě-

ti, že nikdo není vůči působení sekt imunní. I člověk z dobré rodiny, vyrovnaný a šťastný, je sektou oslovitelný.

## 3. Nechovat se nepřátelsky

Nepřátelské je pro člena jakékoli přemlouvání, citové vydírání, označování skupiny za sektu, kritizování, zesměšňování. Ani rozumová argumentace a konfrontační přesvědčování nemají význam.

## 4. Udržet kontakt

Pokud chceme být člověku v sektě opravdu nápomocni, je nutné s ním udržet kontakt. I když odejde od rodiny, měl by stále vědět, že ta o něho neztratila zájem, že je stále milován. Velký význam má snaha pochopit motivy, které ho vedly do sekty, a pokusit se odstranit příčiny. S. Hassan doporučuje psát často krátké dopisy, občas zavolat, podporovat ho v tom, aby kdykoli zavola i na náš účet. Dát mu najevo, že může kdykoliv přijít. To je důležité hlavně kvůli jeho případnému odchodu ze sekty. Ruší to také obraz světa, který skupina členovi podává.

## 5. Projevovat respekt

I když se nám zdá víra našeho blízkého a skupina, do níž patří, sebezbyznější a hloupější, měli bychom respek-

tovat jeho rozhodnutí. Člen by měl vědět, že náš postoj ke skupině je negativní a kritický. Ale také by si měl být jist, že postoj k němu je vstřícný, že respektujeme jeho svobodu a zodpovědnost za vlastní život. V úctě bychom měli mít také jeho potřebu duchovního života a nepovažovat ho za hlupáka jen proto, že si vybral neobvyklou víru či způsob života.

## 6. Dobře se informovat

O skupině bychom se měli dobře informovat, zjistit, jestli jsou naše obavy oprávněné. Dobré je přečíst si kritické články, sledovat pořady v televizi, informovat se u odborníků, kteří se touto problematikou zabývají. Vhodné je si také přečíst něco ze sektářské literatury (která nám bude jistě nabídnuta), také proto, aby člen viděl náš zájem o něho. Nejlepším zdrojem informací jsou bývalí členové sekty, kteří nám také mohou dobře poradit.

## 7. Dbát na vlastní potřeby

Zapomenout bychom neměli také na svoje vlastní potřeby a problémy. Nejlépe můžeme pomoci, pokud jsme vyrovnaní sami se sebou. Zbytečně riskovat bychom také neměli účastí na aktivitách skupiny.



Vliv některých náboženských skupin má za následek změny chování jejich členů

foto: Jan Kotrč



# Náboženství pro třetí tisíciletí?

KAREL NETÍK

*Amway aneb Náboženství pro třetí tisíciletí?, Fakulta sociálních věd, Univerzita Karlova, 3. ročník sociologie a sociální politiky, 1999, str. 2*

V této práci se zabývám společností Amway International z hlediska povahy její organizace a duchovních aspektů. Snažím se odpovědět především na tyto otázky: Nakolik jsou oprávněná obvinění z psychické manipulace, vznášená vůči této společnosti? Proč se tolik distributorů Amway zabývá duchovními záležitostmi? Může Amway svým distributorům nahradit tradiční náboženství? A konečně: je opravdu možné vydělávat v Amway tolik peněz, kolik je potenciálním distributorům slibováno?

(...)

Amway vypadá jako celý náboženský systém, nabízející bohy a světce (nejvýše postavení jedinci v hierarchii jako Dexter Yager) a ostatní vysoce postavení distributori (jako diamanti), svatá písma (doporučované kazety a literatura, jako „Myslete velkoryse“ a podobné knihy), kněží (uplini), rituály (plány, open-meetings, semináře) i vlastní světový názor. Kromě toho, co už jsme si ukázali, tento světový názor v důsledku předpokládá posuzování lidí podle jejich ekonomické výnosnosti, tedy vidění peněz místo lidí.

(...)

Při svých kontaktech s Amway jsem se setkal také s Petrou, distributorkou budující svůj byznys velmi tvrdě, tvrději než Pavel. Jako k „negativnímu“ člověku kriticky smýšlejícímu o Amway se ke mně Petra chovala dosti chladně a přezíravě. Jednou jsem však na Kamilinu radu zkoušel předstírat, že chci vstoupit do Amway, a Petra se na mne hned usmívala: „To je dobře! Jakou máš motivaci?“ Řekl jsem něco v tom smyslu, že si chci něco přivydělat a že chci také pomáhat lidem. Petra mne pochválila: „To je dobrá motivace. Držím ti palce!“ Tato příhoda názorně ukazuje, podle jakých měří-

tek někteří (rozhodně ne všichni!) distributori posuzují lidi kolem sebe.

(...)

Zajímavé ale je, jak často se distributori Amway zabývají náboženstvím a duchovními záležitostmi. Kamila je v duchovních věcech velmi zběhlá, cvičí jógu, čte mnoho duchovní literatury a navštěvuje početná jógínská, New Age a podobná soustředění. Pavel je cvičitelem jógy a podle Kamily má blízko k osvícení (když jsem se Kamily zeptal, z čeho tak usuzuje, odpověděla, že neví). Petra je údajně křesťankou, čemuž jsem se dosti divil. Nechápal jsem, jak je možné sloužit současně křesťanskému Bohu a mamonu. I Kamila se tomu divila. Když se na to Petry zeptala, dostalo se jí odpovědi, že vydělávat peníze je jejím posláním a její duchovní cestou, kterou jí Bůh zjevil.

Z nejvyšších představitelů Amway je dokonce většina věřících křesťanů, jak o sobě tito lidé sami tvrdí, nebo to o nich tvrdí jiní. Často se odvolávají na Bibli a na Ježíšovo učení. Rich DeVos říká: „Velikou roli hraje to, co si myslíme o lidech. Myslíme-li na ně jako na Boží děti, které mají božské vdechnutí a Bohem danou hodnotu, plyne z toho, že se vůči všem lidem máme chovat s úctou a důstojností. Myslíme-li však na lidi v materiálním smyslu, zbavené duchovní hodnoty a mající cenu pouze jako součást státního aparátu, co se pak stane? Stačí se podívat na komunistickou historii a máme odpověď na tuto otázku.“

Jak jde dohromady takovéto smýšlení s Amway? DeVos má svou teorii soucitného kapitalismu, což je systém, který má pomáhat lidem tím, že jim umožní svobodně se rozvíjet a dospět k nezávislosti. Myšlenka pomoci lidem je i ústřední myšlenkou křesťanství. A je pravda, že Amway má kromě těch negativních i řadu pozitivních stránek. Tato organizace často lidem skutečně pomáhá, i když třeba ne zrovna finančně. Řadě lidí poskytla společenské zázemí a možnost seberealizace. Amway pro ně představuje něco, čeho se mohou chytit v případě, že všechno ostatní v životě selže. To je třeba Pavlův případ - Pavel prožil těžkou nemoc, neměl téměř žádný majetek a byl fyzicky a psychicky na dně, ale od té doby, co před několika lety vstoupil do Amway, se jeho život stal objektivně šťastnějším a mohl si pořá-

dit i vlastní byt. Odtud také pochází Pavlův zápal pro Amway - tato společnost mu poskytla věci, které předtím postrádal.

V materiálech Amway lze kromě manipulativního materiálu nalézt i obecně použitelné prvky. Amway například lidi učí, aby šli za svými sny a nevzdávali se jich, což v dnešním světě není zrovna samozřejmé. Stejně prospěšný je i důraz na stejnou hodnotu lidí bez ohledu na vzdělání, pohlaví, věk nebo národnost (ačkoliv pro řadu distributorů toto platí jen do chvíle, kdy jejich prospekt odmítne plán). Ve prospěch Amway mluví i to, že její distributori se těší vyšší míře svobody než členové mnoha zhoubných kultů. Odchytky od „systému“ jsou sice kritizovány a silně nedoporučovány, nikoliv však zakázány. Nejlépe to asi vyjádřil Dexter Yager, když se ho jeden z jeho downlinů otázal, jestli také musí skákat, dupat a řvát na seminářích jako ostatní: „Nemusíš. Potom ale ani nemusíš mít úspěch.“

Proč tedy má tolik distributorů Amway sklony k transcendentnu? Odpověď leží v jejich osobnostech. Jak jsem měl možnost poznat, řada lidí, kteří vstoupí do Amway, jsou lidmi hledajícími v životě nějaký vyšší smysl a seberealizaci. Amway takovéto lidi přitahuje svou nabídkou uplatnění a života ve společenství směřujícím k vyšším cílům. Tyto cíle jsou však jen materiální a proto nemohou zcela naplnit lidskou potřebu duchovního rozměru života (jak mi Kamila výslovně potvrdila). Dotyční lidé tak pokračují ve svém hledání, až naleznou skutečné uspokojení této své potřeby. Samozřejmě je i mnoho lidí, kteří vstupují do Amway až po nalezení své duchovní cesty. Tito lidé pak mají k tomuto kroku pestrou škálu důvodů, jakými jsou například potřeba pomáhat lidem, být ve společnosti dobrých lidí, užít si nějakou legraci, mít přístup ke kvalitním výrobkům a podobně.

Z toho všeho plyne závěr: Amway je sice pro distributory životním stylem a náplní, k uspokojení jejich duchovních potřeb však nestačí. Lidé v Amway proto hledají a nacházejí skutečné cesty duchovní seberealizace. Tyto dvě roviny svého života pak uvádějí do souladu.



Starokatolíci vidění zevnitř

# CÍRKEV JAKO UDÁLOST

IVAN O. ŠTAMPACH

Chceme-li sekty, církve a nová náboženská hnutí opravdu studovat, je třeba propojovat různé dílčí informace a srovnávat různá hodnocení. Jinak bychom místo studia vyvolávali spory mezi vyznáními a vyřizovali si účty. Stalo se zvykem dopřát v diskusích hlas těm, kdo věcně popisují, ale i odpůrcům a stoupencům daného směru. To snad pomáhá zachovat zdravou vyrovnanost. Soudný čtenář nebo posluchač si může udělat úsudek. Ve dvoudílném článku Římskokatolické alternativy si Miloš Mrázek zvolil pohled na starokatolické společenství křesťanů zvenčí. Rád bych jej doplnil pohledem zevnitř.

Starokatolíci křesťané nechápu katolicitu jako zvláštnost nějaké skupiny oproti jiným. Celá křesťanská církev je podle nich katolická, řečeno jinými slovy všeobecná. Není jen pro nějakou konkrétní civilizaci, národ či společenskou vrstvu. Je katolická tím, že na kaž-

dém místě integruje sociální a kulturní rozmanitost a má v sobě prostor pro různé výklady bible, různá pojetí, různé styly duchovního života. Církev, jakkoli to zní divně, je totiž spíše událostí než institucí, která ční a překáží. Církev se děje tam, kde lidé rozpoznávají volání,

o němž jsou přesvědčeni, že má původ v Bohu. Takto svolání naslouchají, odpovídají. Nechávací se pozvat a vyslat. Jejich hlavní starostí není vykreslovat pevné hranice mezi těmi uvnitř a těmi venku.

Starokatolíci chtějí být spíše ve službách katolicity než ji reprezentovat. Nečiní a nemohou si na ni činit monopol. Souhlasí i s tím, že jednotu rozrůzných křesťanů a jejich rozmanitých církví může chránit a podporovat biskup Říma. Jeho tradiční role odvolací instance, ba ani dávno uznávané poslání římské církve být předsedkyní společenství lásky nedělá starokatolíkům potíže, pokud tato služba nedegeneruje v mocenský monopol. Osudy církve nevidí svázány s Římem, ale ani s Utrechtem. Každá místní starokatolická církev je jiná, tak jako jsou přirozeně jiní lidé, národy a země. Kdyby někdo chtěl vytvářet nějakou starokatolickou uniformitu, nepochodil by. Nutno také říci, že se starokatolíci necítí dobře v podivném utkání o to, kdo je papežtější než papež.

Pokud si Miloš Mrázek opravdu přečetl u nějakého starokatolíka, že je potřebné „maximální přiblížení se duchu doby“, našel výrok povrchní a nepřesný. Nepotřebujeme se současné době přibližovat. Jsme totiž její součástí, ať se nám to líbí nebo nelíbí. Možná dnešní doba má nějakého ducha. Církev by měla mít Ducha, který je duchem kterékoli doby. A je alternativní ke kdejakým „duchům“. Starokatolíci nelpí na tom, že jsou moderní alternativou. Katolický modernismus na začátku 20. století je nijak zvlášť nezaujal. Na něj navázala tehdy spíše Církev česko-slovenská husitská. Dnes společně vidíme jeho přínos, ale i rizika a krajnosti. Sotva je přiměřené hodnotit starokatolíky jako liberální. Protestantská liberální teologie v 19. a na začátku 20. století zpochybňovala základní články víry, ke kterým se starokatolíci výslovně hlásí. Podporují ale politický liberalismus v tom smyslu, že stáli a stojí na straně lidských práv. Pokud jde o život církve, věří, že všichni křesťané mají „svobodu Božích dětí“ a proto jim dává všem (mimo jiné mužům i ženám) právo volit své představitele, kritizovat, podílet se na vedení společné práce.

Snad se zúčastněně pozorování jednoho a žurnalistický odstup druhého doplní a poskytnou společně spolehlivější obraz malého a chudého starokatolického společenství. ■



Starokatolická rotunda Svate Máří Magdaleny v Praze (neděle 28. listopadu 1999)

foto: Jan Kotrč



O osudu unitářů rozhodne ministr Dostál

# SPOR NEKONČÍ

JIŘÍ KOUBEK

**V Dingiru 2/99 jsme uveřejnili článek o dlouholetém sporu uvnitř Náboženské společnosti českých unitářů (NSČU). Po jeho otištění redakce získala některá další fakta, která článek doplňují.**

Jak již bylo v článku uvedeno, čeští unitáři jsou rozděleni na dvě znesvářené strany, které spolu komunikují převážně jen žalobami, jež na sebe vzájemně podávají. V roce 1994 byla na Ministerstvu kultury registrována ústava skupiny vedené reverendem Vladimírem Strejčkem, která v současné době ovládá prostory v historickém sídle Náboženské společnosti českých unitářů v samém centru Prahy v Karlově ulici. V lednu letošního roku MK ČR však zaregistrovalo novelizovanou ústavu z roku 1990 skupiny odpůrců Vladimíra Strejčka, vedené předsedkyní Ústředního samosprávného sboru Ivanou Kocmanovou. Ta se v této funkci stala v červnu tohoto roku nástupkyní pana Miloslava Starosty.

S registrací ústavy opoziční skupiny ovšem nesouhlasí skupina reprezentovaná panem Strejčkem a proti rozhodnutí Ministerstva kultury se v současné době brání několika opravnými prostředky.

V únoru podala k Ministerstvu kultury podnět k přezkoumání tohoto kroku odboru církví MK ČR. Tento podnět byl spolu se spisovým materiálem předán k zvláštní rozkladové komisi MK ČR. Jednání komise proběhlo a výsledkem byl návrh na zrušení rozhodnutí, kterým byla v lednu tohoto roku zaregistrována novelizace ústavy skupiny kolem paní Kocmanové. S tím však nesouhlasil odbor církví Ministerstva kultury, protože dle názoru tohoto odboru nebyly uvedeny žádné právní důvody ke zrušení registrace, a tak ministr kultury Pavel Dostál požádal o nezávislé právní expertizu, na jejichž základě rozhodne s konečnou platností.

Skupina reprezentovaná reverendem Strejčkem dále podala žalobu k Vrchnímu soudu proti rozhodnutí správního orgánu (tj. MK ČR) z ledna letošního roku, který však nerozhodne dříve, dokud neproběhne rozkladové řízení u ministra kultury.

V září tohoto roku byla ještě navíc skupinou reprezentovanou reverendem Strejčkem podána stížnost k Ústavnímu soudu v Praze proti postupu MK ČR.

Právní zástupce skupiny odpůrců reverenda Strejčka JUDr. Zdeněk Tihelka se naproti tomu domnívá, že registrací ústavy skupiny kolem paní Kocmanové z ledna tohoto roku byl napraven protiprávní stav, který vznikl v NSČU nezákonným uchopením funkcí skupinou kolem Strejčka.

Podle našich informací je celý případ nyní v rukou ministra Dostála, který zadal vypracování právních expertiz. Ty jsou již vypracované a celý případ je tak v těchto týdnech v rukou ministra kultury. Jeho rozhodnutí nebylo do uzávěrky tohoto čísla známo.

*Reakce čtenářů na článek o unitářích publikovaném v Dingiru 2/99 naleznete na internetové adrese [www.dingir.cz](http://www.dingir.cz) v rubrice Ohlasy.*



foto: Jan Kott

Vladimír Strejček



Slovo má advocatus diaboli

# SRI CHINMOY - NÁBOŽENSKÁ OSOBNOST

PAVEL ŘÍČAN

Z letošního Mírového koncertu Sri Chinmoye si nejvíce pamatuji svůj soucit se starým, těžko chodícím mužem, který bral do ruky různé nástroje a produkoval hudbu na úrovni podprůměrného amatéra. Na projekčním panelu byly vidět nejisté ruce, trnul jsem, aby trapas nebyl ještě větší. Mistrův zpěv měl podobnou úroveň a ani písně, jež zpíval chór jeho věrných, nemohly večer zachránit. Posluchači odcházeli zpočátku jednotlivě, posléze houfně, do konce vydržela jen asi polovina.

Jak vysvětlit tuto ubohost? Novotný (1999) snadno odhaluje Sri Chinmoye jako exhibicionistu, který touží být obdivovanou modlou a - patrně sveden nekritickým obdivem svých vyznavačů - produkuje neuvěřitelné množství básní, písní i obrazů, běhá po stadionech, nechává se filmovat při zvedání letadla (ovšemže systémem pák), vtírá se do blízkosti celebrit, aby se s nimi mohl nechat fotografovat, domáhá se vyznamenání (Dvořáková, 1999) atd.

Musím se přidat - drobné prózy v jeho knize Zahrada duše, kterou jsem zakoupil, jsou zřetelně podprůměrné. Novotný navíc četnými citáty dokládá naivitu a bizarnost jeho náboženských spisů.

Jenže: Jak si na druhé straně vysvětlit nesporné úspěchy tohoto muže?

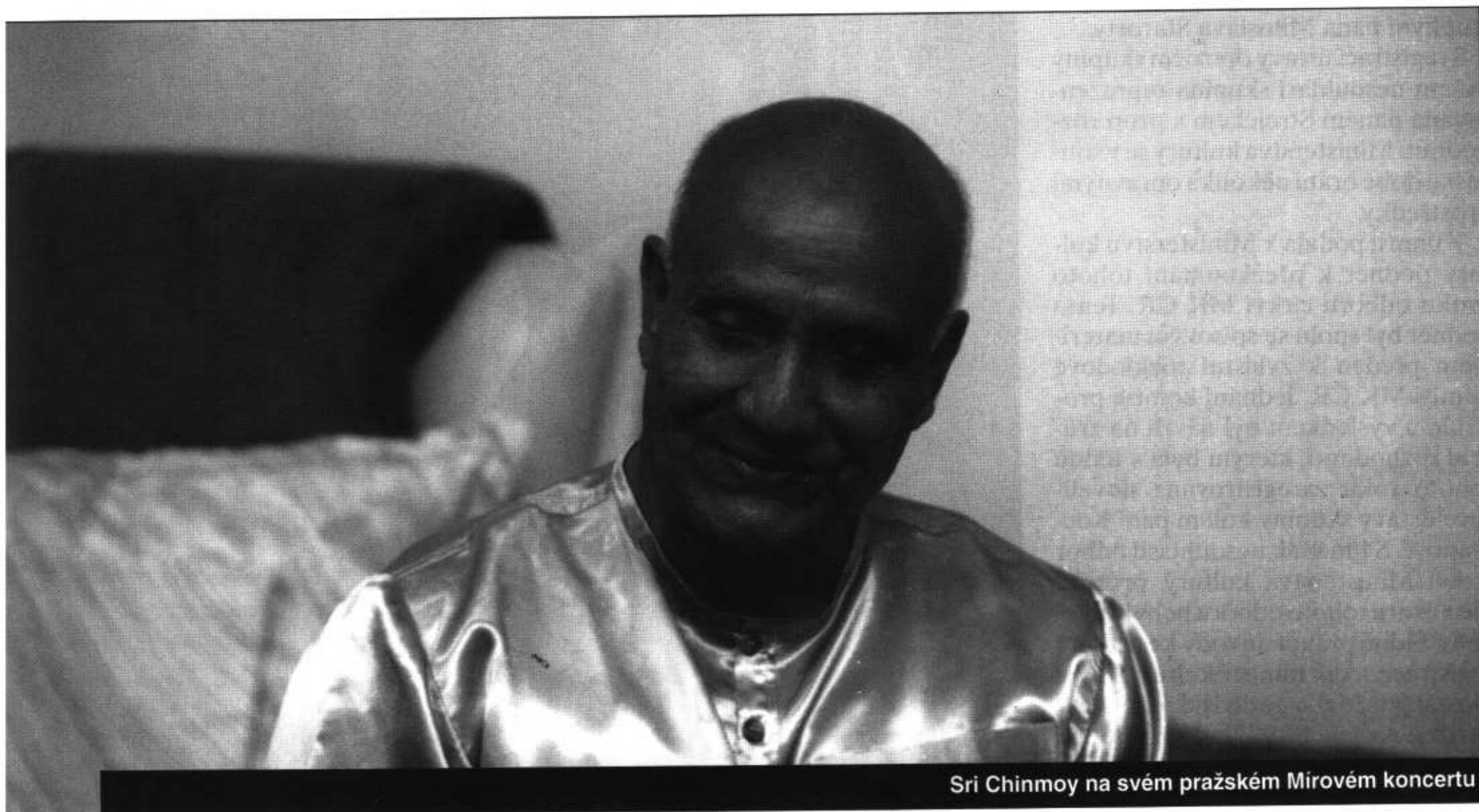
Pokud jde o zmíněný koncert, musím obdivovat propagaci a organizaci. Provozná Sportovní hala byla zpočátku téměř plná (asi 14 tisíc posluchačů starých i mladých, těch mladých spíš více), pořadatelská služba perfektní, nálada plná radostného očekávání. A čím si získal desetitisíce oddaných po celém světě (Vojtíšek, 1998)? Jsou to jen zmanipulovaní ubožáci s vymytými mozky?

Jako dvanáctiletý se Sri Chinmoy dostal v roce 1943 do hinduistického ášramu, jemuž vládl Sri Aurobindo, tehdy již zralý stařec, tvůrce tzv. integrální jógy. Tento směr usiluje o vše-

stranný rozvoj těla i ducha, k němuž otvírají cestu duchovní cvičení. Po dvaceti letech meditace se Sri Chinmoy vydává na Západ jako misionář.

Podobně jako jiný mimořádně úspěšný orientálec reverend Moon, spojuje Sri Chinmoy svoji duchovní misi s politickým posláním. Zatímco Moon bojuje proti komunismu, Sri Chinmoy vystupuje jako hlasatel duchovně fundovaného celosvětového smíření.

Vážnost osoby hlasatele míru může být opřena o jeho politický vliv nebo o publicitu získanou jiným způsobem. Úsilím o publicitu lze snad aspoň zčásti omluvit to, co se jinak jeví jako pouhý exhibicionismus; a podobně to, v čem vidíme ne-



Sri Chinmoy na svém pražském Mírovém koncertu

foto: Jan Kotrč



chutný kult vlastní osobnosti, může mít zdroj v guruovské sebejistotě, jež patří takřka ke standardní výbavě orientálního duchovního vůdce (viz Štampach, 1999).

Odpuzující projevy Sri Chinmoye můžeme tedy posuzovat shovívavěji, nebo naopak přísněji. Nezmění to nic na tom, že tento muž dokáže zaujmout nadané vysokoškoláky, schopné tvořivého rozvoje a zároveň citlivé k myšlence záchrany světa. Jako jeho „předvoj“ například přijel do Prahy s mimořádně zajímavou přednáškou o meditaci jeho dlouholetý oddaný žák, Švýcar Beyer, o jehož intelektuální úrovni lze těžko pochybovat.

Dovolím si hypotézu: Síla Sri Chinmoye je možná především v tom, že dovede meditoval a dovede tak v meditaci vést své žáky. Zná patrně do detailu vnitřní cesty, po nichž se pohybují (a na nichž snadno uváznou nebo zbloudí) ti, kteří v meditaci našli zalíbení nebo pro něž se stala duchovní cestou. Jeho učení se může čtenáři či posluchači jevit jako snůška banalit a nesmyslů, avšak ten, kdo je „na cestě“, zde přesto najde konkrétní, fungující pokyny a rady. Je možné, že Sri Chinmoyovi žáci svému starému mistru rádi - neradi odpouštějí všechny úlety, jichž se dopouští, ba i jeho nechutný exhibicionismus, protože je zkušeným vůdcem - snad mohu říci „speleologem“ lidského nitra - a zároveň je vede ke smysluplným, byť třeba málo úspěšným činům v úsilí o nápravu světa.

Je-li tomu tak, jak (prozatím zkusmo) předpokládám, měli bychom si možná místo praní Sri Chinmoyova špinavého prádla položit otázku, v čem je nejvládnější mise tohoto duchovního vyslance Orientu. Nebyl by kontakt s jeho hnutím - přes všechny artefakty, jimiž je poznamenalo guruovo osobní selhání - šancí pro religionisty i pro ty, kteří chtějí Východu porozumět, aby jej získali pro Krista?

#### Literatura:

Dvořáková, M.: *Guru a řád Bílého lva.*

*Dingir 2/99, str. 7*

Lužný, D.: *Nová náboženská hnutí.*

*Masarykova univerzita, Brno, 1997*

Novotný, T.: *Sri Chinmoy.*

*Společnost pro studium sekt a nových náboženských směrů, Praha, 1999*

Štampach, O. I.: *Problémy náboženské autority. Dingir 1/99, str. 14-15*

Vojtíšek, Z.: *Netradiční náboženství u nás. Dingir, Praha, 1998*

## NA PRAVOU MÍRU

*Dingir 1/99, str. 2-3*

Vážená redakce,

... Se zájmem jsem si přečetl článek „Svědkové a odpadlíci“, kde se mimo jiné uváděla informace o mé osobě. Tímto by jsem chtěl uvést věci na pravou míru.

1. ECM (Evangelická církev metodistická) s KICM (Křesťanským informačním střediskem milost) neměla nic společného. Nechtěl jsem nikdy do svých aktivit zatahovat jakoukoli církev nebo náboženství! ECM mně pouze poskytlo prostory.

2. Nikdy jsem kolem sebe neshromáždil „mnoho“ bývalých SJ. Nekonal se ex-svědkovská shromáždění.

3. Nevím o tom, že bych se měl stát laickým kazatelem!

4. Křesťanské informační centrum Milost Plzeň ukončilo činnost v červnu 1999 a již neexistuje. Požádal jsem také o ukončení členství v ECM!

*Z dopisu Karla Doležela  
Plzeň*

*Ad 1: Karel Doležel v různých církevních tiskovinách spojoval svou víru s bojem proti tzv. sektám a kultům (viz článek Karla Doležela z Českého zápasu z 18. 8. 1996 „Týden přímělných modliteb za osvobození členů náboženských sekt a kultů“).*

*Ad 3: V době publikace Dingiru 1/1999 navštívoval Karel Doležel biblickou školu pro laické kazatele.*

*Ad 4: Dingir 1/1999 vyšel 30. března 1999, Milost tedy ukončila činnost až za 3 měsíce po vyjítí mého článku.*

*Petr Velechovský*

## POSELSTVÍ MNE ZASÁHLO

*Dingir 2/99, str. 12-14*

Vážený pane Vojtíšku,

... Vůbec se moje lítost a rozhořčení netýká toho, máte-li něco proti Dvorskému, Kohoutkovi, případně někde proti Hnutí Grálu jako organizaci, někdy i některému jednání lidí. Jsou to také jen lidé z části ještě chybní, kteří sice poznali, nahlédli na Velikost Slova, ale dostatečně se neměníme, neusilujeme o poznání

a vržení se do Vůle Boží. (Jak kdo.)

Jde mně o útoky proti Slovu. Poselství Grálu, „Ve světle Pravdy“. Nevěřím, že byste byl vyloženě nějak zlý. Proto jsem myslím napsal „Nevědí, co činí“. Největší chybu děláte, že věcně a s čistotou v chtění neposuzujete přinesené Slovo; a staráte se o všechna možná i nemožná data atd.

Sám jsem dostal Slovo před 35-40 lety, vůbec netuše nic o Vomperberku, je-li, či není-li nějaké Hnutí Grálu, jsou-li, či nejsou-li i tam spory (pro dosud nechápavé). Ani jsem zpočátku netušil, že Pisatel je sám Syn Člověka, a přesto mě Poselství oslovilo, zasáhlo a stále více jsem z ověření životním prožíváním přesvědčen o jeho velikosti, pravosti.

Spojitosť Dvorský (resp. Kohoutek) - Abd-ru-shin, je omyl, nehoráznost, že větší nemůže býti. Je to jako kdyby se jakýkoli chudák, ubožák, který se má za „Mesiáše“ srovnával s Ježíšem (v tomto příp. Synem Člověka).

Někde se opravdu nehezky vyslovujete, usuzujete o Abd-ru-shinovi, ale je to Váš pohled. Ani Ježíš nepřišel proto, aby si lidi udělali kult z Jeho příchodu, klaněli se mu a nestarali se o jím přinesené Slovo, které jediné a žití podle něho je pro lidi pomocí.

Ještě mnoho stran by se dalo popsat a „snášet důkazy“, ale nemělo by to význam. Je jen na Vás, jak se vždy rozhodnete, není třeba Vás kohokoliv nějak získávat, přemlouvat.

Většinou se člověk přesvědčí jen prožitím.

Já Vám přeji, aby Vaše cesta, touha byla po dobrém, ušlechtilém, aby se Vám dařilo a byl, žil jste ku pomoci, prospěchu (pravém) svým bližním.

*Z dopisu Františka Havla  
Karlový Vary*

## PŘÍLIŠ PŘEMÝŠLÍM

*Dingir 2/99, str. 2-3*

Vážený pán Vojtíšek,

... Když jsem před pár lety opustil řady svědků Jehovových, našel jsem v poštovní schránce prospekt nějaké náboženské společnosti, která nabízela náboženské studium formou korespondenčních kurzů. Přihlásil



jsem se. Postupně jsem dostával testy s náboženskou tematikou, na které bylo zapotřebí odpovědět písmenem P nebo N, anebo křížkem označit správnou odpověď. Asi jsem neodpovídal přesně podle přání „centra“, protože po desátém testu jsem od nich dostal dopis, abych raději s korespondenčním kurzem skončil. Poslechl jsem je. Protože se ani jednou nepředstavili, dodnes jsem nevěděl, o jakou náboženskou skupinu se jednalo. Až teď, když jsem si přečetl váš článek „Adventisté stále na křižovatce“. Napsali jste, že vedoucím adventistického střediska korespondenčních kurzů je Vítězslav Vurst. A přesně toto jméno je uvedeno v dopise, ve kterém mi radila až dosud pro mě neznámá náboženská společnost, abych raději s kurzem přestal. Důvod: neodpovídám tak, jak si to oni přejí, příliš přemýšlím nad odpověďmi a nedokážu myslet tak, jak myslí oni.

*Z dopisu Josefa Vaškoviče  
Viedeň*

## NARCONON A SCIENTOLOGIE

*Dingir 3/99, str. 36*

Pod tímto titulkem jsme v posledním čísle Dingiru otiskli část dopisu



pana Jiřího Voráčka, v níž protestuje proti tomu, že jsem v Dingiru 1/99 na str. 6 spojil scientologii s Narcononem. Světlo na míru tohoto spojení vrhá např. jeden z posledních letáků, které distribuovalo scientologické Dianetické centrum s pozvánkou na akci „VII. Kongres za vyklířované Čechy a Slovensko“ ve

dnech 5. a 6. 11. 1999. V letáku se kromě jiného píše:

### ČEKÁ NA VÁS:

1) *Seznámení s jednotlivými aktivitami, přispívajícími ke zlepšení života společnosti v různých oblastech, které Vám představí výsledky své dosavadní práce. Aktivity jsou tyto:*

**ABLE** - Assotiation for Better Living and Education (Asociace pro lepší žití a vzdělávání)

**CCHR** - Citizen Commision on Human Rights (Občanská komise za lidská práva)

**NARCONON** - Non - Narcosis (žádné drogy; Program na odvykání drogám a alkoholu)

**WISE** - the World Institute of Scientology Enterprises (Světový institut scientologických podnikatelů) ...

*Zdeněk Vojtíšek*

## SRI CHINMOY JAKO SPOTŘEBNÍ ZBOŽÍ

Dostal jsem katalog spotřebního zboží, podzim - zima 99, od zásilkové firmy HORIZONT. Takových nabídkových katalogů přichází spousta, ale tento mne zaujal tím, že mezi hračkami, kapesníky a ochrannými plachtami aj. se objevil zjev „mírutvorce“ Sri Chinmoye! Nevěřil jsem svým očím, znovu jsem se podíval na titulní stranu katalogu a znovu četl o spotřebním zboží! Sri Chinmoy a jeho teze = spotřební zboží! Do toho dne jsem si myslel, že jeho žáci mají o svém vůdci vyšší mínění, ale to, že svolí aby se ocitl mezi spotřebním zbožím? Toto pohnutí je typické pro dnešní novou spiritualitu - co na tom, kapesník nebo Sri Chinmoy, použij, zahod, příště koupíš nové a lepší. Uvidíme, kdo bude nabízen v dalším katalogu jaro - léto 2000. Zasílám část katalogu z corpus delicti pro pobavení i pro zamyšlení!

*S pozdravem Karel Doležel*

# DINGIR

časopis o současné  
náboženské scéně

Číslo 4/1999

vychází 22. prosince 1999.

Vydává Dingir, s.r.o.

Jankovcova 31  
170 00 Praha 7

tel: 02/83872223

fax: 02/806276

e-mail: dingir@telecom.cz

internet: www.dingir.cz

Adresa pro objednávky:  
PO BOX 73, 170 04 Praha 7

Šéfredaktor:

PhDr. Zdeněk Vojtíšek

tel: 02/83872222

Redakční rada:

Martina Dvořáková

Jiří Koubek

Jan Kotrč

doc. Tomáš Novotný

MUDr. Prokop Remeš

doc. Ivan O. Štampach

Propagace:

Martina Dvořáková

Grafický návrh:

Richard Bobůrka

Zlom a tisk:

Chrástanský - PS *imprimatur*

Cena:

39,- Kč / 40,- Sk

ISSN: 1212-1371

Registrace:

MK ČR 7943 z 30. 3. 1998

Podávání novinových zásilek

povolila Česká pošta, s.p.,

odštěpný závod Praha,

č.j.: NOV 6481/99

ze dne 26. 3. 1999.

Dingir vychází za podpory  
nadace Český literární fond,  
Pod Nuselskými schody 3,  
Praha 2.



# Fotoreportáž



▲ Přednáškový sál v Biotronickém centru sociální pomoci v pražské Soukenické ulici. Nadace Bytí dosud dluží stavebním firmám za rekonstrukci budovy asi 5 milionů korun.

Josef Zzulka, učitel Tomáše Pfeiffera, je umístěn v přednáškovém sále. ►

▼ Tomáš Pfeiffer v jednom z pokojů svého centra, v němž budou ubytováni například pacienti s rakovinou. Biotronika je údajně jedna z možností, jak tuto chorobu vyléčit.

